

Prázdniny bez tabletu

Josef Janšta

1. část

A.M.I.M.S.
Apostolatus Mariae Immaculatae Matris Spei
(Apoštolát P. Marie Neposkvrněné - Matky Naděje)
Vranov nad Dyjí – Přímětice – Bítov
A. D. 2018

Název: Prázdniny bez tabletu 1. část
Autor: Josef Janšta

Kresby: Lucie Fričová
Vydal: A.M.I.M.S., Vranov nad Dyjí - Přímětice - Bítov
Rok vydání: 2018
Vydání: první
Zpracovali: členové společenství FATYM Vranov nad Dyjí a Přímětice

S církevním schválením Biskupství brněnského č.j. Ep/1115/18 ze dne 20. 9. 2018.
Pro církevní potřebu vytiskl A.M.I.M.S.

Kompletní on-line texty většiny publikací, které vydává A.M.I.M.S., najdete na internetových stránkách FATYMu www.fatym.com. Zde si také můžete objednat knihy v tištěné podobě jen za příspěvek na tisk a poštovné.

Pár slov na úvod...

Milí čtenáři,

přinášíme Vám další knihu oblíbeného spisovatele pro děti a mládež jáhna Josefa Janšty. I když patří do jiné věkové i čtenářské kategorie, než pro které je toto dílo určeno, přesto jsem velmi rád, že vychází. Na Janštových knihách se mi líbí hned několik skutečností. Jsou čtivé, ze života, příběhy jsou napínavé, povzbudivé a vždy končí dobře. Dětem se nabízí jakýsi model, podle kterého mohou nastavit své postoje a rozhodnutí v obdobných situacích, které ony samy každodenně prožívají. Vše je psáno v křesťanském duchu, ale zároveň není zastíráno, že život přináší problémy a staví člověka před nelehké zkoušky. Zvolit křesťanské řešení není vždy lehčí cestou, ale ve finále se ukáže, že je to lepší, a stejně tak je to i v životě. V životě sice hned není vidět, že řešení v křesťanském duchu jsou nutně lepší, ale dříve nebo později se ukáže, že tomu tak je. Nejpozději na věčnosti.

Přeji Vám všem, aby chvíle u této knížky přispěly ke sblížení rodin a k smysluplnému utvrzení v dobrém.

P. Marek Dunda

Od tabletu do lesa

Je krásný červenový den. Sluníčko už od rána vybarvuje pozdní třešně, rybíz i maliny. Děti ve škole nezajímá dění ve třídě a otevřenými okny vyhlížejí prázdniny. Těší se na ně nejenom žáci, ale i učitelé, kteří se vzájemně povzbuzují, že „těch pár dnů to musí ještě vydržet“.

Po skončení vyučování jdou jako obvykle spolu domů Matěj s Tadeášem. Nemají strach z vysvědčení jako někteří spolužáci. Oba skončí sedmou třídu s výborným prospěchem. Proto se i na poslední den ve škole těší. Slavnost bude i ve farnosti. Rodiny obou kluků půjdou svátečně oblečené poděkovat za školní rok do kostela. Po skončení mše svaté se pan farář zeptá každého ministranta, jak dopadlo vysvědčení. Ministrantům, kteří sloužili nejenom v neděli, dá dárek, který kluky vesměs potěší. Vloni dostali každý jiné DVD. Navzájem si je pak půjčili, a tak viděli několik filmů.

Kaštanově kudrnatý Tadeáš, výrazně menší z obou kluků, se ještě před školní budovou zadívá k nedalekým lesům a zasní se. „Já už se tak těším na prázdniny.“

Jeho kamarád takové nadšení nesdílí. „Je fajn, že nemusíme do školy, ale jinak to bude nuda.“

Podrbe se přitom ve své nepoddajné křtici, která i barvou připomíná poválené obilí, a zeptá se: „Na co se tak těšíš?“

„Na les, na zahradu, na pole.“

„Ty se fakt těšíš na práci?“

„S dědečkem budu chodit na houby, na maliny i borůvky. Strašně se těším na nové brambory, které vykopeme na poli. Budeme trhat rybíz a babička z něj udělá nejlepší šťávu na světě.“

„Ty se máš, že jsi sám a nikdo tě neotravuje. Barča u nás hubu nezavře, a i když je o dva roky mladší, tak si na mě dovoluje. Honza přilítne vždycky, když si sednu k tabletu. Čumí mi přes záda, co si na síti píšu. Ženu ho pryč, ale zamknout se nesmím, a tak ani nezpovozoruji, že stojím za mnou a brečí: ‚Nech mě tady, nic nebudu dělat.‘ Chvilí to s ním vydržím a pak ho píchnu pod žebra a tlačím ho ven. Bolí ho to, a tak strašně ječí. V lepším případě mamka nepřijde. V horším se přiznává a bez vysvětlení mi vezme tablet a pohrozí mi tátou.“

„Kolik roků má Honza?“

„Devět.“

„Kdybych já měl takovou rodinu,“ povzdechne si Tadeáš, „tolikrát jsem naše prosil, abych měl brášku nebo sestřičku, ale nikdy mi na to nic neřekli. Bud' rád, že máš doma živo.“

„Dneska teda živo bude,“ uvažuje Matěj nahlas, „vlezu k sobě a zabarikáduju se postelí. Honza to bude zkoušet, mamka bude cosi křičet. Ale když nepovolím, tak budu mít klid a budu kecat na síti.“

„A to tě tak baví? Co si tam pořád píšete?“

„Drbeme učitelky, nadáváme jejich donašečům a tak různě.“

„A to tě fakt baví?“

„Někdy jo, jindy je to nuda. Tak to vypnu a hraji si hry.“

„A nechtěl bys jít se mnou do lesa?“

„To jsi uhodl, nechtěl.“

„Tam je klid, nemusel by ses tam hádat s Honzou. Nemusel by ses nudit na síti.“

„A budu se nudit se stromy. Co je tam v lese zajímavého, že tam pořád chodíš?“

„Kdybys tam chodil se mnou, tak bys to poznal.“

„Radši zůstanu u svého tabletu a budu se hádat s Honzou.“

Tadeáš se odmlčí. Usilovně přemýšlí, jak by nalákal kamaráda do lesa. Matěj přece není líný, v tělocviku bývá v cíli mezi prvními. Na výletě vždycky táhne vedoucí skupinu. Je to jasný, je závislák, musí být každý den na síti. Řeknu mu to, když ho doma nechají.

Tadeáš se natočí ke spolužákovi a vmete mu do tváře: „Jsi závislák, bez sítě nemůžeš žít.“

„Co to kecáš?“

„To, co je pravda. Bez toho svého tabletu nemůžeš být. Jsi závislák, jako jsou chlapi v hospodě závislí na pive.“

„Kecáš. Klidně můžu být bez tabletu.“

„Dneska?“

„Dneska ne. Mám tam rozehranou hru.“

„Dneska jsi závislý. A co zítra?“

„To máme scuka na síti, budeme tipovat fotbal.“

„Ty ještě sázíš?“

„To nemůžu. Ale radíme tam jednomu hráči.“

„Ty už v tom jedeš až po uši. Jsi závislák.“

„Nejsem.“

„Tak to dokaž. A to hned dneska. Pojd' se mnou do lesa, ale tablet necháš doma.“

„A co tam budeme dělat? Na kompu se nenudím, ale v lese?“

Tadeáš přemýšlí jenom chvíli, ale pak vyhrkne: „Překvápko. Něco, co jsi ještě neviděl.“

„V lese?“

„Jo, v lese. Ukážu ti něco, co jsi ještě nikdy neviděl a budeš koukat.“

Tadeáš se leká toho, co vlastně slíbil. Co mu může ukázat lese? Snad noru jezevce. Ale co když už noru viděl? A co trojí ozvěna v horním údolí? Ale to ho asi bavit nebude. Bude pořád srovnávat s kompem. Je závislák a není mu pomoci.

Matěj se dívá před sebe. Taky přemýšlí. Ne, závislák nejsem. Dokážu mu to. A hned dneska. Ani se na tablet nepodívám. Ale jestli s tím překvápkiem kecá, tak se půjde vyzpovídat ze lhaní. Půjde se vyzpovídat, protože jaké překvapení mi může ukázat? Leda tak houby, maliny, borůvky. Ale tím mě neopije. Budu chtít překvapení, jaké jsem ještě neviděl.

„Dobře, беру to.“

„Co bereš?“ chce se ujistit Tadeáš.

„Jdu s tebou dneska do lesa a ty mi ukážeš překvapení, jaké jsem ještě neviděl.“

„No, doufám, že se to podaří.“

„Už couváš? Takže jsi jenom kecal?“

„Ne, ne, ne. Jenom si nejsem jistý, jestli tě to bude bavit.“

„Stačí mi, když to bude překvápko. Něco, co jsem ještě neviděl. Tak jsi to říkal, nebo ne?“

„Jo, tak jsem to říkal. Bude to překvápko, jaké jsi ještě neviděl.“

„Beru to. Za půl hodky pískám před váma.“

„Ale tablet nechej doma.“

„Co si myslíš, že jsem závislák? Klidně půjdu do lesa a tablet zůstane doma.“

Tadeáš to má domů o několik chalup dál. Celou dobu přemýšlí, jaké překvapení ukáže v lese Matějovi. A protože ho nic nenapadá, tak se modlí. Pane Bože, je to na tobě. Víím, že jsem ti to měl říct na začátku, a ne až teď, když si nevím rady. Vymysli něco, prosím, ty to dovedeš. Ty přece umíš všechno. Celý vesmír jsi vymyslel. Já jsem bez tebe v koncích.

Tadeáš vchází do domu o poznání klidnější a hned mezi dveřmi volá: „Mami, já mám hlad.“

„Ale vždyť jsi byl přece v jídelně.“

„Ale já nemám hlad na jídlo, jenom potřebuji posílit.“

„Dobře, posílit. Už tomu rozumím,“ a jde do spíže, aby donesla krupici a uvařila Tadeášovi pochoutku, která ho posílí.

Za půl hodiny, po ostrém zapísknutí vychází Tadeáš z domu. Je sice posílněn dobrou kaší s čokoládou, ale v duši má pusto. Neví o žádném překvapení. Navíc se o ně Matěj hlásí hned, jak vyjde z domu: „Těším se na to překvapení.“

Do půlhodiny jsou oba kluci v lese. Hovor vážne, protože Tadeáš přemýšlí, kam svého kamaráda zavede. Je nešťastný, že ho nic nenapadá. Stále znovu si připomíná: konečně jsem ho dostal z domu, a teď nevím, jak ho v lese udržím.

Do lesa vchází Tadeáš až za kamarádem. Teprve až Matěj samočinně po širší cestě zabočí doprava, tak Tadeáše napadne spásná myšlenka: ukážu mu mraveniště. Takové ještě neviděl. A tak zvolá: „Měli jsme jít doleva.“

„Proč jsi to neřekl hned?“ zabručí Matěj a několik metrů se musí vrátit zpět.

Tadeáš má však už dobrou náladu. Mraveniště objevil teprve nedávno. Uchvátilo ho. Díval se na ně až do tmy a doma to pak studoval v knize o přírodě v lese.

Kluci stoupají úzkou cestou až k mýtině, za kterou přecházejí do vysokého lesa. Tam spatří Matěj velké mraveniště a zvolá údivem: „To je nádhera, to je úplná pyramida.“

Tadeáš toho využívá a chválí se: „Dobré překvápko, že!“

„Je pěkné,“ odpovídá Matěj, „ale viděl jsem už větší, určitě bylo o metr vyšší.“

„Kecáš.“

„Nekecám. Můžu ti ukázat doma fotku.“

„Podle fotky se moc nepozná.“

„Změříme to,“ zvolá Matěj a ulamuje z nedalekého keře rovný výhon. Zbavuje ho listí a jde k mraveništi. Nečekaně vráží hůl do vrcholu pyramidy.

„Co to děláš!“ vzkřikne Tadeáš, „vždyť mravencům ničíš dům.“

„Jenom to změřím a pak to vytáhnou.“

Ale neudělá to. Běží k nim muž, který zřejmě pozoroval, jak se budou kluci u mraveniště chovat. „Barbaři, barbaři,“ křičí rozezlený chlap, snad padesátník, holohlavý se zatnutými pěstmi.

„Pryč, rychle pryč!“ zvolá Tadeáš a běží do svahu, kde doufá, že využije své trénovanosti.

Matěj opouští cestu a prchá po rovině. Zakopává však o pařez, a padá. Dotlučený se odplíží do hustého keře, kde hledá úkryt. Má štěstí, protože muž vyhodnotil jako hlavního viníka Tadeáše, který dal povel k úniku. Také doufá, že toho malého kluka snadno dostihne.

Tadeáš je zvyklý běhat po lese, a proto opouští cestu a doufá, že v lesnatém terénu svému pronásledovateli unikne. Muž za ním je však zdatný a k přehajícím hochovi se přibližuje. Jeho dlouhé nohy a dobré obutí mu pomáhají, dech mu stačí.

Tadeáš ho cítí a slyší stále blíže za sebou. Má z něho strach. Nohy mu podkluzují, málem padá. Zachraňuje ho kmínek mladého buku, kterého se chytá a pak se od něho odpichuje. Získává tak něco k dobru. Ale muž za ním brzy ztrátu dohání a volá: „Už tě mám!“

Ale nemá. Chlapci se podařilo podlézt hradbu maliní a rozběhnout se po návrší. Ale jeho pronásledovatel ho opět dohání a natahuje ruku, aby ho strhl na zem. Tadeáš to zpozoruje, uhýbá mu a schová se za kmen mohutného smrku. Jé, tu je cesta, zajásá a rozbíhá se po ní. Jeho krátké nohy kmitají, ale muž je opět za ním. V úzkosti se hoch modlí: „Pane Bože, pomoz mi!“

Tadeáš se ohlíží a spatří rozezlený pohled muže, kterému docházejí síly. Poznává ho, nebydlí daleko od nich, i jeho příjmení si vybavuje – Musil. Ale hoch je na tom ještě hůř. Bodá ho pod žebrem, nemůže dýchat, jde krokem. Vzápětí na něho dopadá těžká mužova dlaň a drtí mu jeho rameno. Klesá na kolena a v předklonu těžko popadá dech.

Muž s ním nemá soucit. „Je ti bídně, ale mravencům bylo hůř, když jsi jim ničil mraveniště.“

„Já jsem nic neudělal.“

„Viděl jsem to dobře. Nelži, nebo bude ještě hůř!“

„Já mám mravence rád a nikdy bych jim neublížil.“

„Místo aby ses omluvil a prosil za odpuštění, tak ze sebe děláš nevinátka. Zmlátím tě, aby sis pamatoval, jak se máš chovat.“

„Nic jsem neudělal,“ hájí se Tadeáš v pláči.

Musil si ho však levou rukou přidržuje a pravíci mu dává facku. Napřahuje ke druhé ráně, ale nečekaně padá na záda. Zezadu mu totiž napřaženou ruku zachytil muž a přitlačil ji k zemi. Přitom důrazně nařizuje: „Na toho chlapce už ani nesáhnete!“

Pokořený chlap se sbírá ze země a staví se do bojového postoje. „Zmizni, nebo ti rozbiju hubu!“

„Zkuste to,“ odpovídá klidně Tadeášův zachránce a ukazuje chlapci, aby uhnul z cesty.

Chlap zaútočí, ale po chvatu mladého muže končí na zemi. Těžce se sbírá, ale když se pevně postaví, tak vymrští pravačku, aby zasáhl břicho protivníka. Ten však jeho úder vykryje a zneškodňuje ho tak, že mu podráží nohy. Teprve teď poznává Musil, že má před sebou zdatného protivníka. Beze slova odchází. Teprve až udělá snad deset kroků, tak se otočí a mezi zuby procedí: „Bezďáku, to ti přijde draho.“

„Jsem sice bezďák, ale děti nebiju.“

Tadeáš s úctou hledí na svého zachránce. Ano, už jsem ho viděl v kostele. A kostelník o něm panu faráři hlásil, že máme nového bezdomovce. Ale bezdomovec přece vypadá jinak.

Muž přerušuje Tadeáše v jeho přemýšlení, když se ho ptá: „Co se vlastně stalo.“

„Vytáhl jsem Matěje od tabletu, aby šel se mnou do lesa. Ukázal jsem mu mraveniště. On chtěl změřit jeho výšku, a tak zapíchl do mraveniště hůlku. Pan Musil na nás vyletěl, a tak jsme před ním utíkali. Tady mě dohnal. Já jsem nic neudělal, a přesto mě bil.“

„A kde máš toho kamaráda?“

„Nevím.“

„Nepotká se někde s tím chlapem?“

„To je možné. Musíme ho najít.“

„Zavolej na něho!“

„Máme signál.“

„Výborně. Přivolej ho.“

Tadeáš hlasitě zapískne signál, ale marně čeká odpověď.

Muž mu radí: „Zkus to tímto směrem. Tam je mraveniště.“

Tadeáš si dává záležet na tom, aby písknutí bylo co nejsilnější, a dočkává se odpovědi.

„Pískej stále znovu, aby přišel za námi!“

Tadeáš poslechne a Matějova odpověď je stále zřetelnější, až se hoch objevuje na cestě vedoucí k nim.

„Dobrý den,“ zdraví muže, který se ho ptá: „Nezbil tě pan Musil?“

„Ne, byl jsem dobře ukrytý, šel kolem mne, nadával, a tak mě nemohl zaslechnout, i kdybych se pohnul.“

„A co nadával?“

„Nerozuměl jsem mu. Nadával na nějakého bezdomovce, a že se pomstí.“

„Mám se na co těšit,“ pokývá hlavou muž.

„Nechápu,“ přiznává Matěj a nechává si vysvětlit, co se tu vlastně stalo.

„Doprovodím vás z lesa,“ nabízí se muž.

Matěj to odmítá. „Není třeba, ten chlap je už dávno z lesa venku.“

„Dobře,“ souhlasí muž, „půjdu tedy po svém. Myslím, že se uvidíme v kostele, anebo se pletu?“

„Ano, jsme ministranti, a už jsme vás viděli,“ odpovídá Tadeáš za oba a dodává: „Moc děkujeme za záchranu. My vás také budeme bránit.“

„Děkuji, jste hodní. Možná to budu skutečně potřebovat. Ale ne abyste se pouštěli do nějaké rvačky!“

Pak už se muž s kluky loučí, přitom jim podává ruku a na každého zvlášť se usměje.

Když jejich záchrance odchází, tak ho kluci mlčky doprovázejí svými očima. Ale ještě než jim zmizí v zatáčce, tak se Tadeáš rozhoduje: „Jdu za ním. Musím zjistit, kde bydlí.“

„A nebude se zlobit, když ho budeme špehovat?“

„Nesmí nás vidět.“

„Bude nás určitě slyšet. V lese je slyšet každé zapraskání větvičky.“

Tadeáš však zvedá hlavu a zadívá se do korun stromů. „Nevidím je, ale slyším. Ptáci začínají svůj koncert. Nebude nás slyšet. Jestli chceš, tak pojď. Jinak jdu sám.“

Matěj jde s Tadeášem rád. Až dosud předčil výlet do lesa všechna očekávání. Žádná nuda, ale pořádné vzrušení. A teď mohou objevit, jak a kde žije bezdomovec v lese.

Kluci rozběhnou po cestě a bezdomovce spatří za druhou zatáčkou. Skryjí se za stromy a z těchto úkrytů vidí muže, jak opouští cestu a sestupuje po svahu dolů.

„Brzy budeme u cíle,“ kvituje to Tadeáš.

Ve vzrostlém lese není těžké sestupovat od jednoho stromu ke druhému a přitom sledovat bezdomovce, který se zřejmě blíží svému domovu.

„Tam fakt bydlí?“ zašeptá se Matěj, když muž zmizel ve zřícenině.

„Tady chudák bydlí,“ přisvědčuje Tadeáš.

„To je hrozné. Musí mu tam přšet a v noci se třepe zimou. Zažil jsem to na táboře.“

„Řekneme o tom panu faráři, aby ho vzal na faru.“

„Jsme tu tajně. Nesmíme nic prozradit.“

„To je pravda, musíme o tom mlčet. Ten pán by se na nás zlobil, že jsme ho špehovali.“
Matěj vytahuje z kapsy mobil. „Podívám se na mapu, co je to tady za zříceninu. Možná to tam bude.“

„To je dobrý nápad.“

„Podívej se,“ ujede nahlas Matějovi, když na mapě najde, že se dívají na zříceninu poutní kaple. „Bydlí v kapli.“

„Ukaž!“ nechce tomu věřit Tadeáš, a když se o tom přesvědčí, tak prohlásí: „Tak, to je teda objev. Bezdomovec bydlí v kapli.“

„Podívej,“ zašeptá Matěj a ujišťuje se, jestli jsou oba dobře krytí za stromy.

Oba kluci takřka nedýchají, když vidí muže oblečeného do kutny, která je spíchnutá snad z pytloviny a převázaná provazem.

„Jde pro vodu,“ zašeptá Matěj.

„Na poutních místech bývá vždycky nějaký pramen s vodou.“

„Slyšíš? Zpívá si.“

„Je to mariánská písnička. Chválu vzdejme, ó křesťané.“

„To není bezdomovec, když bydlí v kostele,“ uvažuje polohlasem Matěj, když jim zmizel muž v kutně.

„Je to poustevník.“

„Jak jsi na to přišel?“

„Poustevníci žijí sami. Modlí se a postí.“

„Proč?“

„Za hříchy lidí.“

„Anebo za své hříchy?“

„To taky. Zeptáme se na to pana faráře.“

„Už to chceš zase prozradit?“

„Promiň. Ani slovo. Je to tady poustevníkovo tajemství a také naše tajemství.“

„Ticho! Vrací se,“ zklidňuje Matěj kamaráda.

S vykulenýma očima a s obdivem sledují oba hoši, jak se poustevník prohýbá, když nese zřejmě plné vědro vody, se kterým mizí ve své poustevně.

Matěj kývá na kamaráda. „Podíváme se na kapli z boku.“

Přesouvají se na stráni o několik desítek metrů dál a vidí, že kaple měla zřejmě zepředu sakristii, kterou má poustevník přikrytou vlnitou krytinou.

„Tam bydlí a tam na něho neprší,“ sděluje Matěj objev svému kamarádovi.

Tadeáš přikyvuje a tiše říká: „Jdeme domů, abychom toho svatého člověka nevyrušili. Takoví lidé cítí, vidí a slyší víc než my běžní lidé.“

Hoši pomalu a obezřetně vylézají nahoru, kde vcházejí na cestu, po které se sem dostali. Teprve když jsou vzdálení od kaple z doslechu, tak si sdělují dojmy.

Matěj klepe s uznáním na rameno svému kamarádovi a říká: „Překvapení předčila všechna očekávání.“

„Lepší než na tabletu, že?“

„To se nedá ani srovnat.“

„A víš, co tuším?“

„Netuším,“ přiznává Matěj.

„Poustevník, kterého mají lidé za bezdomovce, rozbořená kaple jako poustevna, rozružený Musil. A k tomu ještě pořád cítím facku. Na jeden den je toho až moc. Napadá mě, že to budou pořádně dobrodružné prázdniny, i když budeme doma a nikam na dovolenou nepojedeme.“

Poslední den školního roku

Poustevník se probouzí do slunného rána, sedá si na své chudičké lůžko a dělá znamení kříže. Polohlasem se modlí: „Děkuji ti, nebeský Otče, že jsem se probudil do nového dne. Dovol mi, abych ho mohl prožít pro tebe a s tebou. Modlím se za děti, kterým dnes skončí školní rok, za jejich učitele i jejich rodiny. Prosím o požehnání pro všechny, aby prožili pěkné prázdniny. Panno

Maria, svatý Josefe, můj milý anděli strážný, provázejte mě, abych prožil dnešek dobře, abych se líbil Bohu a prospěl lidem.“

Muž vstává, navléká si na sebe kutnu a nalévá vodu z vědra do nádoby, která mu slouží jako umyvadlo. Řádně si opláchne obličej, mokkými prsty si pročesává husté, do hněda zbarvené, dosud nepřerostlé vlasy. Podobně si upravuje i vousy, které mu neukázněně rostou do všech stran. Usedá na kámen pokrytý kusem koberce. Za stůl mu slouží deska, odhozená někde na stavbě, položená na bedýnce od ovoce. Ve sklenici má vodu, z vetché utěrky vytahuje chléb. Dělá nad ním kříž a říká: „Požehnej mi, Bože, tohle jídlo, kterým se postím za své hříchy i za všechny lidi, kterým jsem nějak ublížil.“

Ukusuje chléb a zapíjí ho vodou. Přitom není smutný nebo naštvaný, že zde žije v takové chudobě. V duchu se totiž modlí: „Děkuji ti, Bože, za jídlo. Za to, že jsem chudý, nic tady není moje, a tak mám jenom tebe.“

Po skončení jídla odchází na vyhlídku, což je skalní výběžek nedaleko od zchátralé kaple. Usedá na vyhrátý kámen a děkuje Bohu za krásnou přírodu a modlí se za všechny lidi v malém městě, které vidí před sebou rozložené v údolí. Zvláště myslí na kluky, se kterými se včera setkal. A těší se, že je uvidí večer v kostele při mši svaté, které se už teď ráno nemůže dočkat.

Tadeáš hned po návratu z lesa sdělil všechno dědečkovi. O tajemství poustevníkovy obydlí však pomlčel.

Dědeček reagoval hned velmi vzrušeně. „S Musilem nemějte nic společného. Už nadělal v životě hodně zlého. Prostě se s ním neberte, není to partner pro vás. A kdyby vám nedal pokoj, tak ho pošlete za mnou.“

„A ty se ho, dědečku, nebojíš?“

„Ne, mně neublíží.“

„Třeba si nás už ani nevšimne.“

„Tu prohru s bezdomovcem si nenechá líbit. A vy jste u toho byli. Cítí se před vámi pokořený, bude chtít ukázat svou moc.“

„Dobře, dědečku,“ slíbil Tadeáš a šel obírat maliny do koutu zahrady.

Jakmile však dnes ráno na Matěje zapískal a on vyšel z domu, tak mu hned o Musilovi všechno pověděl.

Matěj se lekne. „To je teda darebák!“

„A pěsti má tvrdé,“ dodává Tadeáš a vzpomíná na včerejší výprask.

„Nesmíme se ho bát.“

„Dědeček říká, abychom s ním nic neměli. Strach z něho je na místě.“

„Doufám, že nám nepokazí prázdniny.“

„Když si ho nebudeme všimát, tak dá pokoj.“

Kluci se blíží ke škole a ve všeobecně dobré náladě na Musila zapomínají.

On však nezapomíná, vyčílá si je a vstoupí jim do cesty ve chvíli, kdy to oba nečekají.

„Pozdravit neumíte?“ sjede oba překvapené školáky.

„Dobrý den,“ dostanou oba ze sebe.

Muž chce využít momentu překvapení a diktuje: „S tím mraveništěm to na vás ve škole neřeknu. Ale požaduji jednu protislužbu. Pomůžete mi najít, kde bydlí ten bezdomovec.“

„Můžeme jenom na kraj lesa,“ odmítá nabídku Tadeáš a nejraději by si dal přes pusou. Neprozradil jsem tím už to, že bydlí v hloubi lesa?

„To vám tak akorát věřím. Buď ještě dneska vypátráte bezdomovce, anebo jdu teď hned řediteli říct, jaké má žáky na škole.“

Tadeáš je bezradný. Neví, jak se má hájit. Pohlédne na Matěje, na kterém je však vidět, že má z chlapa před nimi strach. Vzpomíná si na dědečka. Mám Musila poslat za ním? Ne, bude otravovat jeho. A pak ho bude z toho bolet srdíčko, jak říkává, když se rozčilí. Ne, dědečka do toho zatahovat nebudu. Ale budeme se řídit jeho radou - musíme Musila ignorovat. Půjdem dál do školy, jako by tu nebyl. Ale to bychom do něho museli vrazit. Normálně ho obejdeme. Ale co když půjde žalovat do školy a Matěj dostane dodatečnou důtku? Ředitel nesnáší, když někdo ničí přírodu. Tamhle jdou policajti. Mám nápad, nejlepší obrana je útok.

Musil během Tadeášova přemýšlení několikrát vynucoval odpověď. Je na něm vidět, jak je rád, že konečně jeden z kluků promluví.

„Pane Musile,“ oslovuje ho Tadeáš důrazně, ale slušně. „Včera jste mě zmlátil.“

„Však sis to zasloužil.“

„Nic jsem neudělal, ale to je jedno. Zmlátil jste mě a bít děti se nesmí. Na to je zákon.“

„Nic jsem ti neudělal. Vymýšlíš si to.“

„Zmlátil jste mě a já na to mám svědka.“

„Byl jsi tam se mnou sám. Ten tvůj kamarád zbaběle utekl.“

„Nebyl jsem sám. Vy to dobře víte.“

„Nikdo tam nebyl. A nevymýšlej, ani jsem na tebe nesáhl.“

„Byl tam bezdomovec. A on to dosvědčí.“

„Vy víte, kde bydlí?“

„Tamhle jsou policajti. Jestli nezmizíte, tak je zavoláme o pomoc. Jsou tu u školy proto, aby nás chránili.“

„Nevyhrožuj!“

„Vy vyhrožujete. Nechceme s vámi nic mít. Dejte nám pokoj, nebo voláme policajty.“

Musil ještě chvíli váhá. Pátrá v Tadeášově obličeji, zdali to myslí vážně. Ale když vidí jeho odhodlání, tak vztekle odchází. Přitom vyhrožuje: „Najdu si vás jinde.“

Oba kamarádi mohou jít konečně nerušeně do školy. Matěj se zkoumavě podívá na spolužáka a zeptá se ho: „A seš si jistý, že by ti to poustevník dosvědčil?“

„Jo.“

„Jak to můžeš vědět? Třeba by couvl.“

„Včera taky necouvl. Je to poustevník a takoví lidé nejsou zbabělci.“

„To je pravda,“ přiznává Matěj a vchází vedle Tadeáše mezi ostatními dětmi do školy.

Poustevník si hned po skromné snídani dal na záda nůši, do které sbírává hříby. V ruce měl tašku s nádobami na maliny. Tuto výbavu má vypůjčenou od překupníka, který od něho hříby i maliny odkoupí a na druhý den prodá mnohem draž na trzích. Poustevník je rád, že našel takového člověka. Sám by nic neprodal, a takto si vydělá na živobytí a ještě si uspoří peníze na zimní období. Sluníčko mu osvětlovalo cestu i do všech zákoutí lesa, a tak se dostal do míst, kde je to po nedávných deštích poseto hříby. Nůši měl záhy plnou zdravých hřibů, které nebude muset ani přebírat. Také malin mu rychle v nádobách přibývalo, a tak se mohl kolem třetí hodiny vrátit spokojený do své poustevny.

Po odpočinku a troše jídla se vydává se na cestu do města, aby došel zavčas na mši svatou. Jak se na ni těší. Celý den měl sice Pána Boha v srdci, zpíval tiše Pánu Ježíši i Panně Marii písně, ale při mši svaté je vždy Pánu Bohu nejbliže.

S nákladem se mu těžko stoupá příkrým stoupáním. Ale zvládá to brzy, neboť je vytrénovaný a dopředu ho žene touha, aby byl zavčas v kostele. Prochází místem, kde včera vysvobodil kluky z moci násilníka. Má přitom nepříjemný pocit. Ten chlap mu sliboval pomstu a zřejmě ji i vykoná. Sám se mu ubráním, ale když si na mě vezme posilu, tak to bude zlé. Anděle strážný, nenech mě samotného, buď stále se mnou.

Poustevník jde co nejtišeji, občas se zastavuje a naslouchá, zdali neuslyší něco podezřelého. Očima sleduje každý strom, zdali se za ním násilník neskrývá. Pokud by totiž náhle zaútočil, tak by se mu s nůši na zádech těžko bránil. Anděle Boží, sám se neubráním, buď se mnou, modlí se poustevník v duchu.

Blíží se k místu, kde za stromem číhá Musil. Když spatří na cestě bezdomovce, tak se zaraduje. Tudy chodí, mám to ověřeno. Tady ho s kamarády přepadneme a dáme mu co proto. Slíbí nám, že od nás odtáhne, jinak ho zmlátíme znovu. Ale podívejme se, nese náklad, takto na něho budu stačit sám. S nůši na zádech ho povalím hned a než se vzpamatuje, tak budu na něm. A řeknu mu, že jestli neodtáhne, tak nás příště bude na něho víc. Nechám ho projít a pak na něho zaútočím zezadu. Nebude mít šanci.

Bdělý poustevník však zahlédne muže, jak se přesouvá za stromem. Barva košile prozrazuje včerejšího násilníka. Zastavuje se a bleskově sundává nůši a odkládá tašku s malinami. Je ticho, až přece jenom zapraská uschlá větvička.

Poustevník zamíří ke stromu. Ukrytý Musil nečeká a peláší pryč. Když zjistí, že ho bezďák nepronásleduje, tak se zastaví a volá na něho: „Dneska jsi unikl, ale příště nás bude víc.“

„Proč se mstíte, nic zlého jsem vám neudělal?“

„Včerejšek ti nikdy nezapomenu.“

„Bránil jsem malého kluka.“

„Jsi bezďák a musíš od nás pryč!“

„Nikomu neubližuji.“

„Bezďáka tu nechceme! Táhni, odkud jsi přišel.“

„Mohu tu žít. Nikomu nic zlého nedělám.“

„Sbíráš houby v lese. A to je náš les.“

„Les je přece všech.“

„Je náš a ty z něho musíš zmizet.“

„Bůh ho stvořil pro všechny a vy tu nebudete poroučet.“

„To se uvidí.“

Po této výhrůžce Musil mizí v lese. Poustevník se vrací ke své nůši, zvedá si ji na záda a s taškou v ruce se vydává k městu. Ne, tudy chodit už nemohu. Musím si najít jinou cestu. A to už dnes, když půjdu z kostela. Bude tu nepochybně čekat s hordou chlapů stejných jako on. Těm bych se neubráníl. Ale bude čekat marně. Horší by bylo, kdyby objevil mou poustevnu. Musím všechno uklidit. Zchátralá kaple musí vypadat zcela opuštěně.

Mše svatá na konci školního roku je vskutku slavnostní. Jsou tu celé rodiny a všechno tu voní začátkem prázdnin. Tadeáš s Matějem ministrují a hned po příchodu k oltáři spatří sedět v rohu pod kůrem poustevníka. Takový svatý člověk, a tu v domě Božím sedí v koutě, přemýšlí Tadeáš. Vypadá jako bezdomovec, a proto si nemůže ani sednout k ostatním lidem - odsedali by si od něho. Přitom on je čistší, než mnozí lidé v kostele. Proč nepřijde ve své poustevnické kutně? Zeptám se na to pana faráře. Ne, co blbnu! Nesmím prozradit, že má poustevnu. Ale takhle to přece nemůže zůstat! Přimluvím se za něho u pana faráře.

Při svatém přijímání přistupují ke stolu Páně snad všichni lidé. Tadeáš drží patenu, a tak ví, že poustevník si pro Pána Ježíše nepřišel. Proč takový svatý člověk, který se tak krásně modlí, nejde ke svatému přijímání? Proč i tady je vyloučený? Zeptám se na to pana faráře. Ne, nesmím prozradit, že bezdomovec je vlastně poustevník.

Po mši svaté se Tadeáš ptá v sakristii pana faráře: „Otče, znáte toho pána, co byl vzadu v kostele?“

„Myslíš toho bezdomovce?“

„Toho, co seděl pod kůrem.“

„Ano, znám ho z doslechu, vím o něm. Ale ještě jsem s ním nemluvil.“

„A neměli bychom mu nějak pomoci?“

„Mám s bezdomovci špatné zkušenosti. Když s nimi promluví, tak chtějí jenom peníze.“

„Potřebují z něčeho žít.“

„Jenomže oni všechno propijí.“

„Ale ten náš bezdomovec nepije.“

„Jak to víš?“

„Včera jsem byl v lese. Matěj píchl holí do mraveniště. Ví, že to neměl dělat. Nestačil jsem mu v tom zabránit. Pan Musil mě za to napadl a bil mě. Zachránil mě bezdomovec. Byl hodný, moc hodný. Chtěl bych se mu odvděčit.“

„Máš pravdu,“ říká zamyšleně otec Karel, čerstvý padesátník, jen o málo větší než Tadeáš, „je jiný než bezdomovci. Nepije, nežebrá, nikdo si nestěžuje, že by byl kolem něho zápach. Půjdeme ho oslovit.“

Do sakristie se vrací Matěj, který byl zhasínat svíčky.

Tadeáš na něho volá: „Pojď s námi za tím bezdomovcem.“

„Už je pryč.“

„Fakt?“

„Jo. Jak jsem začínal zhasínat svíčky, tak tam ještě byl. Usmál se na mne. Když jsem skončil, chtěl jsem se na něho zase podívat, ale už tam nebyl.“

„Přijde zase zítra, to už nám neuteče,“ slibuje kněz a jde vyřizovat něco se stařenkou, která přišla mezitím do sakristie.

Tadeáš s Matějem se pokloní Pánu Ježíši a vycházejí ze sakristie. Překvapí je tam chumel vřískajících dětí. Ministranti jdou k nim blíž a zjišťují, že se dělí o bonbony.

Matěj osloví děvče, které se nedere k bonbonům, ale čeká, co na ně zbude. „Kde jste vzali ty bonbony? To máte od pana faráře?“

„Ne.“

„A od koho je máte?“

„Od jednoho pána?“

„Jak se jmenuje?“

„Nevím.“

Zaslechne to jeden z kluků a sděluje: „To nám dal ten bezd'ák, co chodí do kostela.“

„Nekecáš?“

„Vyšel z kostela a zvolal: ‚Děti, tu máte bonbony za vysvědčení‘.“

„A nic víc?“

„Ne, šel hned pryč a my se tady o ně dělíme.“

Tadeáš se to hluboce dotkne, přesto ještě zvolá: „Děcka, nezapomeňte přijít na faru! Čekají vás tam dárečky od pana faráře.“

„Jo! Víme. Už tam jdeme,“ odpovídají děti a některé, které už mají bonbony, jdou na faru hned za Tadeášem a Matějem.“

Poustevník je v té chvíli už na okraji města. Spěchá ulicí, která vyústuje v úzkou silnici, již používají zemědělci. Muž se tak ocitá mezi lány obilí. Svůj milovaný les má po levé ruce, ale cesta ho vede vpravo. Hodně si takto zachází a neví, jak se vůbec k lesu dostane. Ale jde trpělivě dál a modlí se: Jsem jako ty, Pane Ježíši, když jsi musel prchat před farizeji. Odcházel jsi z Judska do Galileje, na opuštěná místa. Musím se skrývat, aby mě nezbili. Hlavně mi však jde o to, abych nepřišel o svou poustevnu. Pane Ježíši, nic nepotřebuji, na ničem nelpím, jenom mi zachovej mou poustevnu. Tam chci činit pokání za své hříchy, tam toužím být s tebou. Tam jsem ti blízko. Prosím, ochraň mi poustevnu.

Poustevník dobíhá na křižovatku polních cest. Tu se dám doleva, jása v duchu upachtěný muž. Dostanu se tak do lesa, i když z druhé strany. Už se tak těším domů. Mám čerstvý chleba, kus sýra, dneska se posilním, když jsem tolik ze sebe vydal.

Na obvyklé poustevníkově cestě čeká Musil se třemi společníky. Jsou tu proto, aby vyhnali bezd'áka, který se usídlil v jejich lese. Všichni se nejprve na útraty Musila posílili v hospodě. Ale když bezd'ák stále nejde, začínají ztrácet trpělivost.

Nejsilnější z nich Lojza se ptá Musila: „Kde máš toho bezd'áka?“

„Musí tu každou chvíli být.“

„A víš to jistě?“

„Je to jeho cesta. Na té mě zmlátil, když jsem ho potkal.“

„Zbijeme ho pořádně, aby si to pamatoval.“

Když však uplyne půl hodina, poznává i Musil, že se děje něco, s čím nepočítal. „Zaběhnu se podívat ke kostelu, proč se tam tak zdržel.“

„Ale do rána tu čekat nebudeme,“ zahučí nejsilnější z chlapů.

Musil spěchá ke kostelu, ale najde jej zamknutý. Běží k faře, odkud slyší hlasy dětí. Z okna ho však zahlédne Tadeáš.

„Musil,“ řekne Matějovi, „musím zjistit, co tu chce.“

Vykoukne z okna a zeptá se: „Koho hledáte, pane Musile?“
„Toho bezd'áka. Potřebuji si s ním něco vyřídit.“
Tadeáš se zamyslí. Přece ho nepošlu za ním do lesa. Musím ho zmást. Mám nápad. „Pane Musile, ten bezdomovec je pod ochranou fary.“
„Vy chráníte bezd'áka?“
„Jo, je to zbožný člověk, farnost ho chrání.“
„Tak si to vypijete s ním,“ vyhrožuje Musil a vztekle odchází.
Spěchá za kamarády do lesa. Je rozhodnutý, co spolu udělají. Přesunou se do boční uličky za farou. Tam na bezd'áka počkají, aby jim neupláchl.
„Kámoši,“ zvolá na kamarády, když dorazí k jejich úkrytu na okraji lesa.
„Tak co, kde ho máš? Už nás pořádně svrbí dlaně.“
„Je na faře. Pod ochranou faráře. Počkáme si na něho tam, aby nám neutekl.“
„Pod ochranou faráře?“ ptá se pro jistotu Lojza.
„Jo. Děcka tam slaví konec školního roku a on je tam s nimi.“
„Pan farář ho chrání a my ho máme zmlátit?“
„Počkáme tam na něho.“
„Víš, kdo je to pan farář?“
„To snad ví každý,“ odpovídá Musil.
Lojza dělá několik kroků k Musilovi a pak mu zblízka z očí do očí říká: „Když umírala moje matka, tak si zoufala, sténala. Přitom bolesti neměla. Nevěděl jsem, co mám dělat. Kdosi mi poradil, ať zavolám faráře. Šel jsem tedy na faru. Pan farář mě vyslechl a řekl, že přijde hned. Než jsem se vrátil, tak stálo jeho auto před naším domem. Pan farář vešel k mámě, my ostatní jsme museli ven. Zpovídala se. Kněz tam byl s ní půl hodiny. Když jsme vešli dovnitř, tak jí podal svaté přijímání a pak se ještě nad ní modlil. Nakonec se rozloučil s ní a s každým z nás. Máma byla po návštěvě pana faráře zcela jiná. Byla klidná a s každým z nás se rozloučila. Večer umřela. Pan farář je u mě správný chlap. A kdo by na něho sáhnul, tak má se mnou co dělat. A to platí i pro tebe, Musile. Jestliže pan farář toho bezd'áka chrání, tak ho chráním i já. Rozumíš? A jestli na něho sáhneš, tak sáhnu já na tebe.“
„Tobě nevadí bezd'ák, který mě zbil?“
„Mám ti přidat? Řekl jsem to jasně.“
„Ale já jsem si vás najal, abyste ho zmlátili!“
„Tak zmlátíme tebe namísto něho.“
„To ne! To ne...“
„Chlapi, jdeme do hospody, máme tam zaplaceno,“ zavolá Lojza a jeho kamarádi jdou vesele s ním.
Musil zůstává na cestě do lesa sám. Odplivne si a řekne si pro sebe: „Když to nejde tak, půjde to jinak. Jenom musím dávat pozor na Lojzu. Je teď jeho ochránce.“

Poustevník upachtěný, ale šťastný dochází ke své poustevně. Kleká si před křížem, který má zabodnutý před vchodem do svého bydliště. Modlí se: „Pane Ježíši, děkuji ti, že jsem doma. Cítím v duši pokoj. Vím, že je od tebe. Chráníš mě, i když jsem tvé nehodné dítě. Věřím, žeš mi dávno odpustil, a já jsem tady tvůj a ty jsi můj. Jsem tady v bezpečí, protože tví andělé zde nade mnou bdí.“

Toho večera uléhá poustevník klidný. Když usíná, dívá se na hvězdu nad sebou. Mrká na něho a on na ni, pak zavírá víčka a šťastně spí.

Prázdniny začínají

Po příchodu z fary pogratulovali rodiče Tadeášovi k vysvědčení. Měli z jeho vyznamenání radost a dvojky z výtvarné výchovy a ze zeměpisu jim nevadily. Zasedli ke slavnostní večeři: byla rajská omáčka, kterou má hoch velice rád. Pak na stole přistály větrníky, které rychle zmizely. Hovor však vázl. Rodiče se sice pořád syna na něco vyptávali, ale jeho krátké odpovědi k hovoru nepřispěly.

Prvně vstal od stolu tatínek, podsaditý, ramenatý, syn je celý po něm až na vlasy, které má hlava rodiny černé. „Potřebuji zakreslit změny na stavbě.“

„Zase ta tvoje stavba,“ odpověděla nevlídně maminka, blondýnka s jemnými rysy v obličejí, o pár centimetrů menší než její manžel.

Tadeáš se až lekl, když jindy milá a usměvavá žena, a tak ji i chválí jako sestru pacientů v nemocnici, se zamračila a zčervenala jako krocan.

Tatínek na to nereagoval a odešel do své pracovny. Jeho žena ho nakvašeně vyprovodila slovy: „Máš v hlavě jenom ty svoje stavby.“

Tadeáš zůstal jako opařený. Takovou výměnu slov mezi rodiči dosud nezažil. Chtěl něco říct na obhajobu tatínka, že má starosti a potřebuje si jako projektant dořešit nějak problémy... Neřekl však nic, protože maminka se uzavřela do sebe a dělala si pořádek na kuchyňské lince.

„Jdu za dědečkem,“ oznámil hoch a vyběhl na zahradu, aby pomohl se zaléváním.

S dědečkem mu bylo jako vždy dobře, a tak se vrátil domů až při stmívání. Osprchoval se, a když tatínek setrval ve své pracovně a maminka přerovnávala něco ve skříni v ložnici, tak popřál oběma „dobrou noc“ a zmizel ve svém pokoji.

Jsem utahaný, hned si lehnu, řekl si sám pro sebe a usedl na válendu, aby se pomodlil.

Děkoval Bohu za celý školní rok, za ministrování i za Matěje. Pak si klekl, sepnul ruce a nahlas se modlil: „Otče nás“ a „Zdravas Maria“.

Poté potichu prosil za rodiče, aby se měli rádi tak, jak to bylo dosud. Vroucně se modlil, aby se už neopakovala dnešní večere, kdy na sebe tatínek s maminkou nebyli hodní.

Ulehl s tím, že jako vždycky okamžitě usne. Ale namísto spaní se mu stále znovu přehrávaly v mysli scény z dnešní večere. Viděl zachmuřeného tatínka a zvláště maminku, která sekala do tatínka jako sekera do špalku. Do duše se mu vkrádala úzkost, že ztratí až dosud krásnou rodinu. Ne, ne, ne, odháněl tyto myšlenky, které se však stále znovu vracely. Nevěděl si s touto situací rady. Ještě nikdy nic takového neprožil. Pokud měl dosud někdy nějaké starosti, tak s nimi zašel za rodiči, kteří ho uklidnili, a mohl jít spát. Ale to teď nemohl.

Venku se mezitím úplně setmělo. Tadeáš leží a slyší, že se rodiče scházejí v kuchyni. Zprvu se baví potichu, takže jim nerozumí. Hovor sílí, až slyší zcela zřetelně.

Maminka má v hlase stejnou zlost jako při večeri. „Celé roky jsi v létě pořád na stavbě. Nikdy jsme neměli dovolenou.“

„Měli jsme krásné dovolené v zimě, když stavby stojí. A snažil jsem se sehnat krásná místa,“ odpovídá tatínek už také vzrušeným hlasem.

„Ale já chci jet na dovolenou teď v létě. Někam k moři, kde se opálím a budu jako jiné ženské.“

„Teď v létě dovolenou nedostanu.“

„Všichni mají v létě dovolenou. Jenom my nemůžeme.“

„Máme rozdělané tři stavby. Denně něco řešíme. Kvůli mně nemůžeme zastavit stavby! Každá práce člověka nějak omezuje. Kvůli postupu v tvé práci nemáme další děti. Pořád to odkládáme, i když jsi postoupila na vrchní sestru.“

„Ale dovolenou si mohu vzít kdykoliv. U tebe to v létě nejde. Ale jsou tam přece ve firmě i jiní lidé. Nejsi nepostradatelný.“

„Nikdo mě nezastoupí. Každý má své práce dost.“

„A kdybys byl nemocný, tak by to také muselo jet. Každý je nahraditelný.“

„Nejde to. Nikdo z firmy nemá v létě dovolenou.“

„Tak ji budeš mít ty. Prostě zítra přijdeš do práce a řekneš, že chceš dovolenou.“

„To nejde. To neřeknu.“

„Bojíš se jich. Jsi zbabělý.“

„Nebudu si to vynucovat. Styděl bych se před ostatními.“

„Tak tam půjdu já a uvidíš, jak všichni sklapnou.“

„Nikam nepůjdeš.“

„Takže dovolená letos v létě zase nebude?“

„Ne. Pojedeme do hor na Vánoce a na Nový rok.“

„To si můžeš jet sám. Já pojedou na dovolenou teď.“

„Uklidni se a nevyhrožuj!“

„Nemám se proč uklidňovat.“

„Tak nevyhrožuj!“

„Nevyhrožuji. Pouze ti oznamuji, že pojedou k moři s Tadeášem. Ještě nikdy nebyl u moře a musí poslouchat spolužáky, jak si o moři povídají. Když ho nedovezeš k moři ty, tak s ním pojedou sama.“

„Nikam nepojedeš. Je to také můj kluk a já tě s ním samotnou nepustím.“

„Nebudu se tě ptát. Prostě jednoho dne s ním zmizím.“

„Opovaž se!“

„Ty mi nebudeš poroučet,“ křičí žena a pak je slyšet pád něčeho skleněného.

Naráz je ticho jako po bouři.

Tadeáš leží odkrytý a roztažený na svém lůžku a nechce se mu věřit, že to, co slyšel, je pravda. Plácá se po tvářích, aby se ubezpečil, že nespí. Rodiče se hádají, s takovým se ještě rozvedou... Ne, to se nesmí stát. Já na žádnou dovolenou nechci. Mám zahradu, pole i les. Nepotřebuji jet k moři. Ale potřebuji mít rodinu. Rozvod ne!

Tadeáš leží, ale nespí. Pokouší se modlit, ale nedovede se soustředit. Doléhá na něho i to, co se dozvěděl, že nemá sourozence proto, že maminka se chtěla stát vrchní sestrou. Komu to mám říct? Kdo mi pomůže? Dědeček? Anebo pan farář? Poustevník! Ano, hned ráno vyrazím za poustevníkem. On mi poradí, on se bude za nás modlit. Lidé chodili vždycky za poustevníky prosit o radu a pomoc. Ano, hned ráno půjdu za poustevníkem a on nám pomůže.

Tadeáš se uklidňuje. Má jistotu, že s poustevníkem se situace napraví. Jeho dech se prodlužuje, brzy usíná.

Nespí však Musil. Krátce po půlnoci vychází ze svého domu. Má jasný plán, jak vypudit bezdomovce z jejich městečka. Ne já, ale lidé ho vyženou. Rozhněvaní lidé si to s ním vyřídí sami. Bude stačit pár dnů a poženou ho s klacky pryč. Žijeme si tu poklidně. Na noc se ani branky u zahrádek nezamykají. Proč taky? Nikdo tu nekrade. Ale najednou se krást bude. Lidé se budou ptát jeden druhého, jak je možné, že se jim ztrácí úroda ze zahrad. Nikdy to tu nebylo. A to bude chvíle pro mne. Nikdy se tu nekradlo, protože tu nebyl bezďák. Ano, bezďák po nocích obchází zahrady a krade. Ta troufalost! Uhnízdí se tady. Nikoho se neptá. My ho tu necháváme, i když nám sbírá hříby v lese. A on se odměňuje takto! Pryč s ním! Už tu nebude ani minutu! Vyženeme ho!

S takovým plánem směřuje k domku vdovy Dvořákové. Je nahluchlá, psa nemá, a tak může očesat višni v předzahrádce. Ráno si toho hned všimne a všem o tom bude povídat. A lidé se hned zítra začnou ptát: Kdo to udělal?

Musil se drží plotů a budov, když postupuje k vyhlédnutému domu. Jenom musím opatrně, abych moc nevyplašil psy. Když hlídač zaštěká, jak projdu, tak se nic neděje, ale nesmí štěkat dlouho. Je to v pohodě. Ještě dva baráky a jsem na místě.

Branka je otevřená, měsíc svítí. Višně se pěkně lesknou. Je to nízký strom, otrhám skoro všechno. A hlavně tu musím všechno podupat, aby na zlodějinu babička hned ráno přišla.

Ticho protíná řev koček, které se honí. To mi ještě scházelo: probudí psy! A vskutku během několika vteřin štěkají psi z celého okolí. Kočky řvou, psi štěkají. Musím se schovat, aby mě někdo neviděl. Musil si lehá vedle obrubníku plotu, v jehož stínu ho není vidět.

Vzápětí se pár metrů od něho otevírá okno. Ukazuje se, že stará paní Dvořáková není tak hluchá, jak se o ní říká. V sousedním domě vykukuje z okna muž, který okřikuje svého psa: „Přestaň!“

Paní Dvořáková na něho volá: „To jsou kočky. Řvou jako pomínuté.“

„Ale já mám ráno vstávat do práce.“

„Ale kočkám neporučíte!“

A vskutku: po novém zaječení koček štěkají snad všichni psi jako pomínuté.“

Z protějšího domu vystrkuje hlavu mladá žena a nadává: „Psi mně vzbudili děcko.“

„Můžou za to kočky,“ vysvětluje jí paní Dvořáková.

Po dalším zaječení koček je odpověď psů ještě mohutnější. Soused nařiká: „Ty potvory budou řvát snad do rána!“

Musil se u obrubníku potí. Leží na boku, aby s plotem splynul. Jak dlouho to takhle vydržím? Ale když si lehnu na záda, tak mě babka uvidí.

Kočky najednou neječí, někdo je asi rozehnal. Také psi se uklidňují, okna u sousedů i naproti se zavírají. Stará paní Dvořáková však zůstává v okně, zapřená o lokty. Musil se potí. Ještě chvíli a padnu na záda. Babka začne ječet, a když budu prechat, tak mě pozná. A zlodějem budu já!

Psi už jsou ticho. Nikde se nic neděje. Babičku přestává bavit dřepět v okně. Zavírá je a Musilovi se uleví. Může ze svého úkrytu. S trháním však ještě počká. Teprve po půlhodině přistupuje opět ke stromu a už nerušeně natrhá ještě půl košíku višně. Všechno v okolí stromu pořádně pošlape a mizí pod rouškou noci.

Jakmile má dům z dohledu, tak si poskočí. Akce se zdařila. Ale co s těmi krásnými višněmi? Z těch by byla parádní višňovice. Ale kam je schovám? Stará všechno vyšnupe. Vysypu je tamhle do křoví.

Když dorazí Musil domů a nevzbudí přitom ani ženu, tak si tiše zatleská. To nemělo chybu. A nebudu čekat, rozjedu to hned ráno. Pomsta je sladká, bezdřáku, nejpozději do týdne budeš pryč!

Ráno jako obvykle vstává poustevník s východem slunce. Chválí Boha za bratra Slunce, za sestru Vodu, která jako rosa pokryla všechno, co nebylo v noci zakryté. Chválí Boha za bratra Měsíce, který pomalu opouští oblohu, aby ji přenechal slunci. Poustevník si kleká do mokré trávy, sklání hlavu a modlí se: „Můj nebeský Otče, děkuji ti, že mám před sebou další den, ve kterém tě mohu chválit a dělat pokání za své hříchy. Věřím, že jsi mi dávno odpustil, ale já prosím, pomoz mi mé jednání napravit. Jsem tu s tebou, lituji všeho, co jsem udělal, a jsem tu připravený k poslání, které mi dáš. Rád splním cokoliv, čím mě pověříš. Amen.“

Vedle lůžka Matěje už potřetí vyzvání mobil, ale marně. Za rameno ho chytá bráška Honza a šeptá: „Řve ti tady mobil.“

„Co?“

„Mobil ti tady řádí, a ty jsi hluchý.“

„Ukaž!“

Honza mu podává přístroj, Matěj ho přebírá a zahledí se na displej. „To je Tadeáš. Co chce?“

Přijímá hovor. „Matěji, promiň, že tě budím. Musím za poustevníkem. Čekám tě na kraji lesa.“

„To musí být teď?“

„Jo. Pak nám poustevník odejde pryč.“

„Jsem tam hned.“

„Chleba mám s sebou. Nezdržuj se s jídlem.“

„Jo. Už se oblékám.“

Matěj rychle vstává a říká Honzovi: „Řekni mámě, že jsem šel za Tadeášem.“

„Vezmi mě s sebou.“

„Jsi ještě malý, až vyrosteš.“

„Na vyřizování malý nejsem, ale jinak jsem na všechno malý.“

„Nejsi malý, ale my s Tadeášem jsme velcí. Ale někdy tě vezmu, neboj.“

Honzu to uspokojí, zalézá do lůžka, a jakmile bráška opustí pokoj, tak si přitáhne přikrývku a blaženě usíná.

Tadeáš poskočí radostí, když se Matěj vynoří ze zatačky. „Co se děje?“ ptá se hned.

„Naši se hádají, vypadá to na rozvod, jedině poustevník to může zachránit.“

„Vaši? Takoví vzorníci? Ti se přece nemohou nikdy rozvést.“

„Kdybys je slyšel, tak bys mluvil jinak.“

„Ty chceš pozvat poustevníka k vám?“

„Ne. Ale on mi poradí, co mám dělat. Lidé chodili vždycky za poustevníky a prosili je o radu.“

„A bude se s námi vůbec bavit?“

„Svatí muži vždycky pomáhají. Jdeme.“

Hoši chvíli běží, chvíli jdou krokem. Snad za čtvrt hodiny sestupují po stráni k poustevně. Když je poustevník spatří, lekne se. Ale když poznává Tadeáše a Matěje, tak je vlídně přivítá. Přitom se jich však zeptá: „To už se ví, že tady bydlím?“

„Ne, to nikdo neví,“ odpovídá Matěj.

„A jak o tom víte vy?“

„Sledovali jsme vás, ale nikomu jsme o vás neřekli. Je to naše tajemství. Ani pan farář neví, že jste poustevník.“

„A vy to víte, že jsem poustevník?“

„Jasně,“ ujímá se slova Tadeáš. „Modlíte se, postíte se, žijete o samotě. To dělají jenom poustevníci.“

„Dobře. Vypátrali jste mě a děkuji vám, že o mně mlčíte. A teď mi řekněte, proč jste přišli.“

„Potřebuji radu,“ začíná vyprávět Tadeáš svůj příběh z této noci.

Poustevník pozorně poslouchá a hocha nepřerušuje. Na konci svého vyprávění Tadeáš prosí: „Poradte mi, co mám dělat, aby se naši nerozvedli. Mám strašný strach, aby se něco takového nestalo.“

„A ty bys chtěl jet s maminkou k moři?“

„Ne, bez tatínka bych na dovolenou nejel.“

„Dobře, to je důležité. Ale radu ti zatím nedám. Budu se za vás, za celou vaši rodinu modlit. Pokud mě Duch svatý osvítl a mne něco napadne, tak ti to povím po večerní mši svaté. Přijdeš?“

„Určitě, budu ministrovat.“

„Teď se neboj a jdi klidně domů. Kdyby se tě maminka zeptala, zdali bys jel s ní k moři, tak jí řekni svůj postoj. To je zatím všechno. Modli se, já se budu také modlit a Duch svatý nám poradí. Já teď jdu na houby a na maliny. A o mé poustevně pomlčte! Zlí lidé by mě odtud vypudili.“

Pak se už navzájem loučí a vzápětí jako kamzíci vybíhají na stráň. Odtud na poustevníka zamávají, počkají na jeho odpověď a pak už zamíří domů.

Musil po vydatné snídani vychází z domu. Bez váhání zamíří k domku paní Dvořákové, se kterou si chce promluvit. Ale dveře i okno jsou zavřeny. Že by stará paní ještě spala? Zajdu na náměstí, projdu pár obchodů a zase se vrátím. Ne, mám nápad. Vyřídím to hned.

Vchází otevřenou brankou a u dveří zazvoní. Chvíli trvá, než stará paní otevře. „Trvá mi to, než se rozejdu. Co si přejete, pane Musile?“

„Dobré ráno,“ zdraví muž a hned jde k věci. „Co jsem šel kolem vás, tak jsem obdivoval tu vaši višně. Ty nádherné velké plody. Říkal jsem si, že vás poprosím o sáček višně.“

„Však si natrhejte,“ skáče mu do řeči stará paní.

„Nic už na stromku nezůstalo, jediné nahoře, ale tam nedostanu.“

„Ale já jsem je ještě netrhala.“

Žena sestupuje ze schodku na chodník a po několika krocích zvolá: „Zloděj! Musel tu být v noci zloděj.“

„A pořádně vám to tady poválel.“

„To byl teda vandal. Ukradl višně a ještě mi tady zničil květiny. Kdo to mohl být? Ještě nikdy se mi něco takového nestalo.“

„Ty višně byly krásné. Lákaly.“

„Ale kdo by to mohl ukrást, pane Musile, žijeme tady pohromadě tolik let. Známe se. Zloděje tu mezi sebou nemáme.“

„A přece máme.“

„Máme,“ přitakává žena.

„Máme tu nového obyvatele, kterého neznáme.“

„Někdo se přistěhoval?“

„Ano, přistěhoval.“

„Kde bydlí a jak se jmenuje?“

„Bydlí někde v lese, a jak se jmenuje nevím. Je to bezd'ák.“

„Myslíte, že to udělal on?“

„To nevím. Jenom jsem chtěl říct, že máme nového obyvatele.“

„A on mi to tu ukradl. Nikdo z místních by to neudělal.“

Musil se má k odchodu. „Paní Dvořáková, tak já už půjdu, mám svoji práci.“

„Mrzí mě, že jsem vám nemohla dát pár višní.“

„Nedá se nic dělat, snad příští rok se zase urodí. Na shledanou.“

Musil odchází, ale stará paní zůstává stát u stromu. Nemůže si zprávu o krádeži nechat jenom pro sebe. Svrbí jí jazyk. Už jí ze stání bolí nohy, když odnaproti vyjíždí mladá paní s kočárkem a zdraví: „Dobrý den.“

„Dobrý den,“ odpovídá paní Dvořáková a hned dodává: „Víte, co se mi stalo?“

„Netuším.“

„V noci mně někdo otrhal višně a všechno mi to tu zničil.“

„To snad není pravda. Tak už také máme mezi sebou zloděje.“

„Musel to udělat ten bezd'ák, co se tu nastěhoval.“

„Už jsem ho taky viděla.“

„Tak jsme si tu žili v pohodě a teď je to jinak.“

„No jo, budeme si muset dávat větší pozor na své věci,“ řekne nakonec mladá paní a tlačí kočárek směrem k náměstí, kde si zprávu o zloději nenechá určitě jenom pro sebe.

Postupně se tak šíří městečkem zpráva o bezd'áku, který okradl starou Dvořákovou. Pomluva, kterou zažehl Musil, se dál šíří už bez jeho námahy.

Tadeášova maminka přišla dnes z nemocnice nezvykle brzy – už před polednem. Překvapenému synovi, který plel na zahradě, řekla: „Mám hodiny navíc, a tak jsem si vzala volno, abych ti udělala něco k jídlu.“

„Mohu to dodělat?“ zeptal se Tadeáš.

„Určitě! Zavolám tě k obědu,“ odpověděla maminka a spěchala domů.

Kuchařka je rychlá, po půlhodině volá k obědu.

„Tak brzy?“ diví se Tadeáš.

„Je to rychlovka: špenátová polévka a palačinky.“

„To bude dobrot,“ raduje se hoch a po modlitbě usedá ke stolu.

Tadeáš se pouští s chutí do jídla a maminka má radost, že mu chutná. Když sní polévku, dostává na talíři hromádku palačinek.

Hoch se zakousne do první z nich a blahem přivře oči.

„Je nám tady spolu dobře,“ říká k tomu maminka a pokračuje: „Chci, abys měl pěkné prázdniny, a tak jsem přemýšlela, že bychom spolu jeli k moři.“

„Bez tatínka?“ diví se Tadeáš.

„Tatínek nedostane v létě dovolenou, tak pojedeme sami.“

„Ale já nepotřebuji jet k moři. Je mi tady doma dobře. A těším se, až pojedeme v zimě všichni spolu.“

„Tak mám jet sama?“

„Ne, pojedeme spolu všichni v zimě. Tatínek vymyslí vždycky báječnou dovolenou.“

„Ty fakt nechceš jet se mnou?“

„Chci, ale také s tatínkem.“

Maminka na to už neříká nic, uklízí na lince, myje nádobí.

Když práci dokončí, tak suše oznamuje: „Vrátím se ještě do nemocnice, nenechám tam holky samotné.“

Tadeáš je překvapený, že maminka zase odchází. Chce jí nějak potěšit. „Děkuji, bylo to moc dobré.“

Ale maminka už na to nereaguje. Spěšně opouští dům, aby její syn neviděl, že pláče.

Poustevník radí

Poustevník se vždycky těšil na chvíle, kdy opustil své chudé obydlí ve zchátralé kapli a vydal se na cestu do kostela. Mše svatá byla pro něho vrchol každého dne a jeho místo v rohu pod kůrem nebylo nikdy prázdné.

Dnes však poprvé má i jiné pocity. Ví, že jeho protivník se svými útoky nepřestane. Copak dnes asi vymyslí? Nepřekazí mi účast na mši svaté? Nenapadne mne někde v blízkosti kostela, když mou novou cestu z lesa nezná?

Poustevníkovi se uleví, když ve své pouti dorazí na náměstí, a cestu do kostela má volnou. Současně vychází z fary i otec Karel.

„Chvála Kristu,“ zvolá poustevník, když se dostává na úroveň duchovního správce.

„Až na věky věků,“ odpovídá kněz a dělá několik krůčků k bezdomovci.

„Chtěl jsem vás dneska pozvat blíže oltáře, ale co to o vás slyším.“

„Co se stalo“ ptá se poustevník bezelstně.

„Nechce se mi tomu věřit. Ale od tří lidí jsem se dozvěděl, že jste okradl starou a bezbrannou paní Dvořákovou.“

„Já?“ zvolá nechápavě muž, který by si z cizího nevzal ani to, co by našel na chodníku.

„Lidé jsou pobouřeni, že jste v noci otrhal višně na zahrádce staré a chudé vdovy.“

„To je nesmysl, v noci jsem spal.“

„Ale zprávu o krádeži mi přišli říct důvěryhodní lidé.“

„A já jsem nedůvěryhodný“, říká smutně bezdomovec.

„Jste pro mne neznámý. Nevím, co mohu od vás čekat.“

„Žádné višně jsem neukradl. Je to pomluva.“

„Jak vám to mám věřit?“

„A jak můžete věřit lidem, kteří tvrdí, že jsem ukradl višně, a přitom mne neviděli.“

„Máte pravdu. Budou to řeči. Je nesmysl, že by všichni stáli u domku paní Dvořákové, nechali vás ukrást višně a klidně vás nechali odejít. Ale kdo šíří takové pomluvy?“

„Někdo mne nemá rád a chce mne pošpinit.“

„Pane...“

„Jmenuji se Josef.“

„Pane Josefe, nestůjte vzadu v kostele, ale pojd'te blíž k oltáři.“

„Pane faráři, zůstanu raději vzadu, abych ještě více neprovokoval. Stačí mi, když jste mi uvěřil. Je to pro mne moc důležité.“

Otec Karel tiskne ruku bezdomovci, aby ho ujistil, že je mu blízko.

Tři ženy sedící na lavičce před jedním z domů na náměstí krouží nevěřičně hlavou, až jedna z nich řekne: „Jak se může farář paklovat s chlapem, který okradl chudou ženskou?“

Naopak ze sblížení kněze s poustevníkem se radují Tadeáš s Matějem, kteří přišli do kostela dřív než obvykle, aby se zeptali moudrého muže na radu. Běží za ním a zastihují ho v předsíni kostela.

„Pane poustevníku,“ zvolá na něho Tadeáš.

Poustevník se otáčí s prstem na ústech. „Pssst!“

Tadeáš si pleská přes pusy. Peskuje se i v duchu. Jak jsem mohl zapomenout, že poustevníkem je jenom pro nás dva! Pro všechny ostatní je bezdomovec. „Promiňte, ale snad mě nikdo neslyšel.“

„Dobře. Ale příště si dej už pozor.“

„Dám,“ slibuje Tadeáš a hned se ptá: „Co mám dělat s maminkou?“

Poustevník pokývá hlavou a přivře oči. „Přemýšlel jsem o tom celý den. Modlil jsem se a prosil Ducha svatého, aby mi poradil. Věřím tedy, že ti tedy neřeknu jenom svoji radu, ale něco z moudrosti Boží.“

Tadeáš hned zvěstuje, co prožil. „Maminka přišla v poledne z práce a chtěla po mně, abych jel s ní k moři. Řekl jsem jí, že bez tatínka nepojedu.“

„A co na to maminka?“

„Chtěla si to vynutit a pak byla smutná. Vrátila se do práce.“

„Dobře,“ přikyvuje poustevník a pak tiše radí: „Najdi si vhodnou chvíli a mezi čtyřma očima mamince řekni: ‚Nepřeji si dovolenou u moře, ale přeji si, abys měla miminko a měli bychom pak společnou dovolenou doma‘.“

Tadeáš zírá na poustevníka, rychle vzrušením dýchá a přemýšlí. Copak to mohu mamince říct? Nebude se zlobit? Tolikrát jsem prosil o bratříčka nebo i sestřičku, ale šlo to vždycky do prázdna. A teď, když se naši pohádali, mají mít spolu děti...“

„Připadá ti to divné?“ ptá se poustevník.

„Nevím, jak pochodím.“

„Ty nepochodíš.“

„Já to přece musím říct mamince.“

„Ale nepůjdeš sám.“

„S Matějem?“

„S Duchem svatým. Při mši svaté ho popros, aby byl s tebou. A pak se už nemusíš bát.“

„Nikdy by mne nenapadlo, že mám říct mamince v této situaci o miminko.“

„Mne by to také nenapadlo.“

„A jak jste na to přišel?“

„Byl jsem v lese a modlil jsem se, aby mně Bůh poradil, co ti mám říct. A tu se vynořila z křoví liška s mládřaty. Chvilí jsem pozoroval, jak se stará. A přitom byla spokojená. Hrdě občas pohlédla na svá mládřata. Byla to jasná odpověď na mou modlitbu. Tvá maminka bude šťastná, když se bude starat o své mládě. Nebude snít o dovolené u moře, neboť bude mít mnohem krásnější dovolenou doma.“

„Otče, děkuji vám za radu. Hned večer ji uplatním.“

„Proč mi říkáš ‚otče‘?“

„Nevím. Samo mi to vyšlo z pusy. Asi proto, že když s vámi mluvím, tak mi to připadá, jako bych mluvil s knězem.“

„Mně to tak také připadá,“ vkládá se do rozhovoru Matěj, který až dosud mlčel.

„Neříkejte mi tak, prosím. Hlavně kvůli lidem.“

„A jak vám máme říkat? Neznáme vaše příjmení.“

„Pane Josefe.“

„Dobře,“ souhlasí oba kluci.

A Tadeáš to hned uplatňuje: „Pane Josefe, moc vám děkuji za radu.“

„Pane Josefe,“ využívá situace Matěj a ptá se: „Co mám dělat já, když mi bráška leze na nervy, vnucuje se mi a já se ho pak nějak zbavím. Pak se na mě rodiče zlobí a je to u nás k nevydržení. Zabarikáduji se v pokoji, Honzík řve.“

„Na to vím radu hned,“ odpovídá poustevník bez rozmyšlení, „modli se za něho. Vždycky když ti bude lézt na nervy, tak se za něho modli. Modli se za něho samozřejmě i jindy, ale zvláště v těch obtížných situacích. Nevím, nakolik se změní Honzík, ale určitě se změníš ty.“

„Dobře. To by mě nenapadlo. Zkusím to.“

„S Pánem Bohem, kluci,“ loučí se poustevník a vchází do kostela.

Hoši vyjdou ven z předsíně chrámu a podívají se na věž radnice, kde jsou hodiny. Do začátku mše svaté mají ještě čtvrt hodiny. Oba chtějí v této chvíli totéž. Vracejí se do kostela, aby se pomodlili za dnešní večer, který budou prožívat podle rady poustevníka.

Musil je velice spokojený, jak se plní jeho plán. Vyhlíží si pozemek, ve kterém bude krást dneska v noci. Nejlépe bude vyplenit zahradu zase nějaké vdovy, aby to lidi ještě více rozhněvalo. Rozhoduje se mezi dvěma možnostmi. Anebo bude lepší ta třetí, která je však riskantnější?

Jde navečer na pivo. V hospodě je několik chlapů, stálých hostů. Nesedá si k nim, jak to obvykle dělával. Sedá si sám, aby mohl přemýšlet. A navíc: mezi chlapy je dnes Lojza, který chrání faráře.

Když před něho postaví hospodský půllitr chladivého moku s bílou čepicí, tak hned do ní zaboří svoje vousy. Dlouze se napije a přitom se dívá do stropu, na kterém vidí jako na obrazovce scénu dnešní noci, jak si ji plánuje.

Když staví korbek se zbytkem piva na stůl, stojí na krok od něho Lojza. Oba si pohlédnou do očí, Musil brzy pohledem uhýbá.

Mohutný chlap oslovuje sedícího pivaře: „Musile, myslím, že si máme co říct.“

„S farářovými přísluhovači se nebavím.“

„Ale já ti dávám možnost, aby ses obhájl, anebo tě vynesu z hospody.“

Lojza udělá půlkrok dopředu, aby dodal svým slovům vážnosti.

Musil se dívá do korbely s pivem, ale po očku sleduje chlapa před sebou. Ví, že musí s Lojzou jednat.

„Musile, napřed jsi chtěl bezdomovce zmlátit a teď o něm roznášíš pomluvy.“

„Já nic neroznáším.“

„A kdo to řekl mojí tetě?“

„Předal jsem jenom to, co jsem dostal.“

„Nevěřím ti. Za těmi řečmi o bezdomovci stojíš ty.“

„Zanechej už takové bláboly!“

„Jak to se mnou mluvíš?“

„Ženské bláboly.“

„Takto se k Lojzovi chovat nebudeš.“

„Já si můžu mluvit, co chci.“

Hospodský tuší, že se schyluje ke rvačce. Opouští lokál, a to je pro Lojzu znamení, že má volné ruce. Kolikrát už takto dělal Lojza v hospodě pořádek, a hospodský je mu za to vděčný.

„Lidi, kteří šíří pomluvy, s náma pít nebudou,“ zvolá Lojza a vzápětí drží Musila pod krkem a vynáší ho ven.

Ne na ulici, ale na dvůr, kde ho pouští mezi pytle s odpadky. „Nic jsem ti neudělal. Ale jestli nepřestaneš s těmi pomluvami, tak tě zmlátím tak, že tě nikdo nepozná.“

Musil zůstává ležet, dokud Lojza neodejde do lokálu. Přes toto varování nemíní se svou akcí proti bezdomovci přestat. Mezi zuby procedí: „Teď už nebudu muset nic mezi lidmi říkat. Bude se to šířit samo.“

Večer je u Kučerů nepříjemné napětí. Tadeáš se sice vrátil domů natěšený z kostela, ale optimismus z něho brzy vyprchal. Maminka je v kuchyni, chystá asi večeři, ale s nikým nemluví. Tatínek je zavřený ve svém pokoji a na Tadeášův pozdrav odpověděl jen tak na půl pusy.

Po této studené „sprše“ se Tadeáš zavírá ve svém pokoji. Lehá si na válendu a ptá se sama sebe, zdali nastala vhodná chvíle, aby mohl mluvit s maminkou mezi čtyřma očima, jak o tom mluvil poustevník. Asi ještě ne, odpovídá si. Má špatnou náladu, je lépe ještě počkat, až jí bude lépe.

Tu nečekaně vchází maminka do jeho pokoje a zavře za sebou dveře. Tadeáš vstává a nabízí jí místo vedle sebe na válendě.

Usedá a začíná sama vyprávět. „Celý den myslím na to, jaké by to bylo u moře. Šla bych ráno na trh a nakoupila bych zeleninu, ryby či jiné maso. A připravovala bych ti ty nejlepší dobroty. Našel by sis tam kamarády, se kterými bys řádl ve vodě i na pláži. Večer bychom si četli. Nic by nás nehonilo, nikam bychom nespěchali. Ráno bychom spali co nejdéle. Anebo bychom si přivstali, abychom viděli východ slunce. Prostě pohoda. Tatínkovi bychom posílali fotky a pozdravy.“

„Já, maminko, také o něčem sním,“ ujímá se slova Tadeáš.

„A povíš mi to?“

„Chceš to vědět?“

„Jistě“

„Sním také o naší dovolené.“

„U moře.“

„Ne.“

„Tak kde? Někde na horách?“

„Sním o naší dovolené, která nebude jenom týden nebo dva. Bude trvat dlouho, několik let.“

„A kde na ni vezmeš peníze?“

„Neboj se, nebude drahá.“

„Tak povídej dál. Jsem hrozně zvědavá.“

„Ta dovolená bude u nás doma. A nebudeme na ní jenom my dva, ale budeme čtyři: ty, tatínek, já a miminko, které se nám narodí. Nejkrásnější dovolená, jakou si dovedu představit. Nejkrásnější pro tebe, nejkrásnější pro tatínka, pro mne i pro to maličké. O takové dovolené sním. Budeš v ní, maminko, neskutečně krásná. Ty jsi hezká i teď. Ale s rostoucím břískem budeš mnohem krásnější. A jako novopečená maminka budeš v kráse nedostižná. Tvá krása se bude odrážet od krásy miminka i od šťastného tatínka a z mé radosti. Takto sním, maminko, nejenom dneska, ale už dlouho, několik let.“

„Jsi básník, Tadeáši. Ale skutečnost je jiná. Jsem vrchní sestra. Nemohu si dovolit jít na mateřskou, ztratila bych toto místo. Tak dlouho jsem se o takové postavení snažila, a rázem by bylo pryč. Kdybych se vrátila po mateřské do nemocnice, tak bych byla řadová sestra.“

Tadeáš cítí, že maminka jeho sen nebere. Vzpomíná si však na poustevníka a jeho setkání s mámou liškou. „Mami, můžu ti ještě něco říct?“

„To víš, povídej! Večeři mám hotovou.“

„V našem lese žije liška. Až donedávna se potulovala sama po cestách i mýtinách. Měla krásnou noru, dostatek potravy, ale byla smutná. Dokonce se rozhodla, že se půjde podívat do protějšího lesa. Těšila se, že tam ztratí svůj smutek. Sotva však vylezla z lesa, zahlédl ji pes. Pustil se za ní. Liška prchala a pes by ji jistě dohonil, kdyby nespatriila liščí noru. Vtáhla se do ní, i když to nebyla její nora. Pes proběhl kolem a ztratil stopu. Liška se rozhlédla a lekla se. Vedle ní stál statný lišák. Choval se k ní přátelsky. Brzy se spřátelili. Zanedlouho přivedla liška na svět tři liščata. Liška i lišák se o ně starali. Liška byla šťastná a veselá máma a její liščata skotačila a běhala kolem ní i svého táty.“

„Tadeáši, z tebe bude jednou spisovatel. Rozumím dobře, co jsi chtěl říct. Já jsem ta smutná liška, která si myslí, že na dovolené svůj smutek ztratí. Radost však najdu jedině tehdy, když se stanu maminkou. To máš ze sebe?“

„Slyšel jsem ten příběh vyprávět. A trochu jsem si jej doplnil.“

„Jsi šikovný, mám z tebe radost. Ale teď už půjdeme na večeři.“

„Co dneska máme?“

„Hádej! Tatínek to má moc rád.“

„Tak to nevím. Tatínek má rád moc jídel.“

„Podívej se do trouby.“

„Á, zapékané brambory. To bude mít tatínek velkou radost.“

Za chvíli se schází rodina kolem stolu. Jakmile tatínek večeři, spontánně se usměje. Je to maminčina ruka podaná ke smíření, k setkání, k hledání a nacházení. Už modlitba je radostná. A tolik chvály za dobré jídlo už maminka nesklidila dlouho.

U Horáků při večeři zdaleka nevládne taková pohoda. Krátce předtím musela maminka hasit konflikt mezi Matějem a Honzou. Co se stalo? Nejstarší si usedl k tabletu, ke svým přátelům na síti. Jeho bráškovi se podařilo nepozorovaně vklouznout do místnosti a přiblížit se na krok za něho. Nahlédl dokonce do tabletu. S křikem pak vyběhl z pokoje. „On má holku a jmenuje se Pavlínka!“

Matěj vyběhl za ním, ale Honza už byl přitisknutý k mamince, která zabránila v pomstě.

„To si slízneš, špióne,“ křičel na něho Matěj a chtěl ho aspoň kopnout.

Maminka však instinktivně vystrčila svou nohu, aby syna bránila. Mladík nestačil svou nohu zastavit, a maminku do nohy kopl.

„Jau,“ zvolala maminka a následoval gejzír výčitek, který Matěj neslyšel až do konce, neboť se odplížil co nejrychleji do svého pokoje.

Celou dobu si tam vyčítal, že se neovládl, když ho takto Honza vytočil. A to jsem chtěl poslechnout poustevníka, který mě nabádal, abych se polepšil. Ale počkej! Jak mi to svatý muž říkal? Nemluvil, že bych se měl ovládat, ale opakoval mi, že se mám za brášku modlit. Jak to říkal na konec? „Nevím, nakolik se změní Honzík, ale určitě se změníš ty.“

Modlit se... Jak se za něho mohu modlit, když jsem na něho vztekly? Kdyby ho maminka nechránila, tak by už fňukal v koutě, jak by dostal. A v takové náladě se mám za něho modlit? Ale

řikal to poustevník. A co mu odpovím, až se mě zeptá: „Tak co, jak to máš s bráškou?“ Musím se za něho modlit, i když se všechno vzpírá ve mně proti tomu.

Matěj odkládá tablet. Opírá si hlavu do dlaní a šeptá: „Otče náš...“

Několikrát se přitom v myšlenkách od modlitby vzdálí, ale zase se hned vrátí. Přidává „Zdravas Maria.“ Vztek pomíjí. Chuť pomstít se je pryč. Už to je velký úspěch, i když Matěj pořád Honzu nemusí.

Musil sedí u televize, ale nesleduje děj, protože přemýšlí nad dnešní noční výpravou. Nejraději by se uklidil někam do samoty, ale je tu kvůli manželce. Stejně má obavu, jestli něco netuší.

Lekne se, když se k němu jeho žena natočí a chvíli ho pozoruje. „Franto, ty jsi duchem mimo.“

„Jsem ospalý, půjdu si lehnout.“

„Bodejť bys nebyl ospalý, když se v noci touláš.“

„V noci pokojně spím.“

„To jsem včera viděla.“

„Nechtěl jsem tě strašit. Nebylo mi dobře.“

„A co ti bylo?“

„Tak celkově.“

„A nemáš náhodou nemocné srdce?“

„Ne, srdce mi jde jako zvon.“

„Tak jsem to nemyslela.“

„Jak?“

„Jestli tě srdce netáhne k nějaké ženské?“

„Co si o mně myslíš?“

„Nic si nemyslím, jenom se dívám a poslouchám.“

„Co vidíš a co posloucháš?“

„Všude se mluví o staré Dvořákové. A ty jsi nebyl doma. Chodíš jako bez ducha.“

„Za co mě máš? Ty si myslíš, že chodím za ženskou, která už je jednou nohou v hrobě?“

„Jen abys nebyl k tomu hrobu blíž. Jsi po padesátce. Sedíš pořád v traktoru. Piva do sebe naleješ celé škopky. Na své zdraví vůbec nedbáš.“

„Jsem zdravý jako ryba.“

„Akorát ti v noci není dobře a dlouhou chvíli si krátíš tím, že trháš višně staré Dvořákové.“

„Co to blábolíš?“

„Neblábolím já, ale blábolíš ty, když roznášíš klepy po lidech a přijdeš pozdě do práce.“

„Jak to všechno víš?“

„Dívám se, a vidím. Poslouchám, a slyším.“

„Jo, máme doma zpravodajskou agenturu.“

„Lepší zpravodajská agentura než pomlouvač.“

„Ale já musím dostat bezdomovce z naší obce.“

„A co ti na něm tak záleží?“

„Zbil mě. Chtěl jsem mu to oplatit. Ale je silnější než já.“

„A on tě zbil jenom tak?“

„Bránil jsem les proti chuligánům a on se postavil na jejich stranu.“

„Cizí člověk a takto se chová? To je neuvěřitelné.“

„Proto musí od nás pryč. Dnes v noci budu hospodařit u Kropáčků.“

„Ale tam žije celá rodina, staří i mladí, děti.“

„Udělám to šikovně. Nikdo mě neuvidí.“

„A ráno půjdeš pěkně do práce jako jindy. A o rozšíření zprávy se postarám já. Udělám to šikovně, aby už nikoho nenapadlo spojovat to s tebou.“

„Tak tomu se říká pomoc! Růženko, jsi skvělá žena.“

„Mlátit svého muže od bezd'áka nenechám!“ pronáší odhodlaně žena a zatne přitom pěst.

Muž svou ženu poplácá po rameni a má se k odchodu. „Jdu si na dvě, tři hodiny zdřímnout, abych byl na výpravu svěží. Dobrou noc.“

„Dobrou noc,“ odvěti žena a přemýšlí, jak to zítra udělá.

Dramatická noc

Musil vychází z domu krátce po půlnoci. Je celý v tmavém, aby byl nenápadný. Postupuje pomalu, podél zdí domů a zídek plotů. Kropáčkovi bydlí na opačné straně městečka. Kromě občasného štěkání psů postupuje Musil beze svědků. Dochází tak až na dohled vyhlédnutého domu. Zastavuje se, aby si zopakoval svůj plán. Zná to tu dobře, protože touto ulicí často jezdí s traktorem do polí. Mezi Kropáčkovými a dalším stavením je proluka. Pes není ani v jednom ze stavení. Mezi domy se dostane zezadu k zahradě, na které je záhon nádherných květáků. Je klidná noc, mraky zastiňují oblohu, a tak jediným světlem je pouliční osvětlení, které však na zahradu nezasahuje.

V husté tmě si musí zloděj občas posloužit baterkou. A právě pohybujícího světelného bodu si všimá stará paní Kropáčková, která nemůže kvůli bolesti spát a u okna se modlí růženec. Lekne se. Co to může být? Kočka? Ne, oči kočky vypadají jinak. Nějaké jiné zvíře? Ale jaké? A jak se dostalo do jejich zahrady? Už to nesvítí. Asi se mi to jenom zdálo.

Musil se blíží k vyhlédnutému záhonu s květáky. Díval se tady na ně ve dne. Je to nádherná zelenina a začíná pomalu dozrávat. Ale kde to bylo? V té tmě jsem ztratil orientaci. Nechci používat baterku, je to nebezpečné. Ale já to beze světla nenajdu.

Musil rozsvěcuje baterku a v té chvíli má stará žena jasno. Na zahradě je zloděj. Co mám dělat? Zakřičet na něho, a tak ho vyplašit? Uteče i s úrodou. A nikdo nikdy nezjistí, kdo nám řádl na zahradě. A příště přijde zas. Musím vzbudit mladýho.

Babička opouští svůj pokoj a po schodech stoupá nahoru. Musil ukrajuje první květák a hází jej do pytle. Na chvílku si musí posvítit, aby viděl na další rostlinu. Uřezává tak dalšího krasavce a vsunuje jej do pytle. Teď už snad nemusím svítit, vím, kde mám hledat další květák. Daří se mu to. Pro něho dobře, ale pro matku se synem v okně je to zavádějící. Pan Kropáček si myslí svoje: kdoví, co maminka viděla.

Musil se chystá uříznout další květák. Rukama jej však nemůže nahmatat. Svítit nechce, připadá mu to už hodně riskantní. Kde ta potvora může být? Přece to bylo po pravé ruce. Ale tu roste nějaké obilí, nebo co to je. „Do pr...“, ujede mu nahlas sprostá nadávka.

Pleská si přes pus, ale už je to venku. Vcelku zřetelně to zaslechnou i máma se synem, který zašeptá: „Je tam zloděj. Nesmíme ho vyplašit. Vzbudím Jirku a půjdeme na něho.“

Muž co nejtíšeji opouští okno a jde pro syna do rožního pokoje.

Babička zavírá okno, aby šla dolů do svého. Klapnutí klíčky však dole zaslechne zloděj. Pozorují mne, je mu hned jasné. Musím rychle pryč a nesmím svítit. Ale najdu tu díru v plotě? Barák je tam, musím od něho dozadu!

Musil s pytlem na zádech se vydává správným směrem. Klopýtá, ale nakonec naráží do plotu na konci pozemku. Hledá díru, ale marně. Musí si posvítit. Díru zahlédne. Světlo spatří i otec se synem, kteří právě vycházejí z domu na zahradu.

„Za ním, musíme ho chytit,“ zvolá otec a svítí si na cestu baterkou.

Musil je však už za plotem a táhne za sebou pytel s květáky. Vidí blížící se postavy. Doženou mě, je mu jasné. Musím z cesty pryč. Tam je kukuřice, do té se schovám.

Musil opouští cestu a slaboučké světlo z pouličního osvětlení mu stačí k tomu, aby vběhl do kukuřice. Zná to tu dobře. Kolikrát tu orál, vláčil či sklízel. Nahmatává řádek vzrostlých kukuřic, udělá pár kroků a zůstává nehybně klečet v prohráté půdě.

Kropáčkovi svítí na cestu a jsou přesvědčeni, že zloděj jim nemůže uniknout. Proběhnou bez povšimnutí vedle skrytého Musila a spěchají dál. Zloděj toho využívá a pokračuje v útěku hlouběji do pole. Tam si lehá na pytel se zeleninou a je rozhodnut zde přečkat, než se jeho pronásledovatelé vrátí do svého domu.

Kropáčkovi se zastavují, mají už běhu dost, ale zloděje nevidí.

„Tu ho již nechytíme,“ přiznává otec.

„Co když běžel s lupem na druhou stranu?“ ptá se syn.

„Myslím, že ne. Viděl jsem jeho siluetu.“

„A kdo to byl?“

„To bych také rád věděl.“

„A neukryl se do pole?“

„I to je možné.“

„Půjdeme ho tam hledat?“

„Teď už je kdoví kde.“

„Takže jdeme domů?“

„Jo,“ souhlasí otec a vydává se na cestu zpět.

Když se blíží ke své zahradě, tak syn ukáže do pole. „Nejspíš je někde v kukuřici.“

„Máš asi pravdu. Chybělo nám pár metrů, abychom ho chytili. Ale jak mohl vědět o díře v plotě?“

„Musel to být někdo z okolí, kdo tu chodíval po cestě a díry si všiml.“

Otec se synem prolézají na zahradu, posvítí si na záhon a spočítají škodu. Pak už jdou domů. Přitom za sebou zabouchnou dveře. Musil to zaslechne i ve své skrýši. Je si jistý, že může vyjít na cestu. Ale co s pytlím? Mám ho tu pohodit? Ne, ne! Bezďák krade proto, aby měl na jídlo anebo na prodej. Takže pytel musí zmizet. Ale domů jej neponesu. Táhle je křoví, není do něho vidět ani ve dne. Tam pytel schovám a zítra jej naložím do traktoru.

Musil se vrací domů kolem třetí hodiny. Manželka ho čeká a hned ve dveřích se ho ptá: „Jak jsi dopadl?“

„Dobře, ale byly to nervy. Zítra ti dovezu pytel s kvěťáky.“

„Naložím je a zavařím. Budeme mít něco na zimu. Ale teď už jdi spát. Ráno musíš zavčas do práce. A já už se postarám, aby tím zlodějem byl bezdomovec. Půjde od nás pryč a bude si pamatovat, že na mého muže neměl sahat.“

Zatímco Musilovi jdou spát, tak u Kučerů se rozsvěcuje světlo. Rozžihá ho otec rodiny, když zjistí, že jeho manželka vedle něho neleží. Polekaně vyskočí z lůžka a spěchá do kuchyně.

Když spatří manželku, tak se jí zeptá: „Co tu děláš tak potmě?“

„Nemohu spát, a tak přemýšlím.“

„A proč si nerozsvítíš?“

„Nechci nikoho rušit. I ty bys měl jít spát, ráno musíš do práce.“

„Ty také nemáš dovolenou a musíš do nemocnice. Mohu ti nějak pomoci? Co tě trápí?“

„Přemýšlím o tom, co mi včera večer řekl Tadeáš.“

„Co provedl?“

„Nic zlého. Řekl mi, že bych byla hezká maminka.“

„Tadeáš?“

„A pak mi vyprávěl o lišce, která byla nešťastná. Všechno se změnilo, když měla mláďata.“

„A co tím chtěl říct?“

„Nechápeš? Tou liškou jsem já. Hledám štěstí jinde než v rodině. Jsem nespokojená, protože nechci mít další dítě.“

„A je to pravda?“

„Ano. Můj syn mě zná víc než můj manžel.“

„Oba hledáme štěstí ve své práci, až jsme se kvůli tomu včera pohádali. Byl jsem z toho nešťastný.“

„Já taky.“

„A Tadeáš?“

„Asi nás slyšel. Navrhla jsem mu, aby jel se mnou na dovolenou k moři. A on mi řekl, že by chtěl prožít s námi nejkrásnější dovolenou doma. S miminkem.“

„To ti řekl?“

„Ano, to mi řekl. Teď už chápeš, proč nemohu spát.“

„A ty bys chtěla dítě?“

„Až dosud jsem si myslela, že chci být vrchní sestrou, a proto nemohu mít dítě. Byla to bludná cesta. Nebyla jsem šťastná.“

„Takže chceš mít miminko.“

„Toužím mít miminko. Víím, že to nezáleží jenom na mně. Ale především na Pánu Bohu. A pak na tobě.“

„Já toužím být tatínkem.“

„Opravdu? A proč jsi mi to neřekl?“

„Protože jsi nechtěla.“

„Ale teď už toužím. Chci být znovu maminkou. A třeba i vícekrát jako ta liška, která měla několik mláďat.“

„Já taky,“ říká tiše muž a v očích se mu lesknou slzy.

„Ty pláčeš?“

„Ty pláčeš taky.“

Vzápětí žena objímá svého muže a přitom se modlí: „Děkujeme ti, Bože, že jsi nám vrátil naši lásku. Děkujeme ti za Tadeáše, který se nám stal tvým poslem.“

Manželé zůstávají v objetí, až muž řekne: „Pojď, půjdeme spát. Teď už není třeba bdít tady v kuchyni.“

„Ano, jdeme spát,“ říká něžně žena a jde k vypínači, aby zhasla světlo uprostřed pozeňnané noci.

Je pátek ráno, i když sluníčko je teď v létě vysoko na obzoru. Musil sedá do traktoru a dlouze se napije z termosky, do které mu připravila žena silnou kávu, aby to v práci zvládl, když tak málo spal.

Zatímco traktorista vyjíždí do pole, Matěj vylehává v posteli a užívá si blaženého pocitu, že nemusí jít do školy.

Vtom vbíhá do jeho pokoje Honza a zvolá: „Máš vstávat! Nemáme doma ani chleba, ani rohlíky.“

Matěj už chce vyskočit z lůžka a zmlátit ho. Ale současně si vzpomene na poustevníka, který se ho určitě večer zeptá, jak je to s bráškou. Podle jeho rady v duchu poprosí Pán Boha o pomoc. Poté mu přestává Honza připadat jako provokatér, ale jako někdo, s kým je třeba jednat. Proto se ho klidně ptá: „A kdo tě za mnou posílá, když tatínek je na stavbě a maminka už dávno šije nějaká pyžama nebo košile?“

„Lístek na stole.“

„Podíváme se na něho.“

„Já ho donesu.“

„Díky, aspoň si ho přečtu v posteli.“

Honza je tu hned a čte sám z lístku: „Je třeba koupit ke snídani chléb, rohlíky, mléko, a když budete chtít, tak i sýr. Šunku ne, je pátek.“

„Dobře,“ říká klidně Matěj, „A kdo chce snídat?“

„Já,“ odpovídá bezelstně Honza.

„Když chceš první snídat, tak jsi první na řadě, kdo půjde nakoupit.“

„Ale já jsem ještě malý.“

„Nejsi malý. Jsi už velký a šikovný kluk.“

Honza hledí s vytřeštěnýma očima na bratra. Něco takového od něho ještě neslyšel. Až dosud byl pro něho škrvně, které umí akorát otravovat.

Matěj vidí, co s jeho bratrem udělala slova, která mu před chvílí adresoval. Vždyť já jsem mu až dosud nadával, protože byl protivný a otravoval. A nebyl takový proto, že jsem já byl na něho takový?

„Honzo, tvůj bráška je rozespalý, a ty jsi už svěží a hladový. Zaběhni na rožek do obchodu.“

„A budu to umět? Ještě nikdy jsem sám nenakupoval.“

„Pověz mi, jak to uděláš. Vyjdeš z domu a...“

„Zajdu na přechod. Až mně to auta dovolí, tak přejdu. V obchodě si vezmu vozík a dám do něho v sáčku chleba, rohlíky, přidám mléko a pak vyberu sýr, který máme všichni rádi. U pokladny zaplatím a budu fičet domů.“

„Ale pozor přes cestu.“

„Jasně, půjdu po přechodu. Ne, jak ty, když děláš frajera.“

Při posledních slovech už chce Matěj vybuchnout, co si to ten malý dovoluje. Ale vzápětí ho napadá, že Honza má s tím frajerem pravdu. Před rodiči si nedovolí jít mimo přechod, ale když je sám, tak jde schválně o pár metrů dál.

„Dobře,“ pochválí Matěj nakonec Honzu, že cestu za nákupem dobře popsal.

Jenom co chlapec vyběhne, tak za chvíli zvoní u dveří. Matěj s nechutí vstává a stoupá v něm hladina hněvu. Vzpomene si na poustevníka. Honza zvoní znovu, což probouzí v Matějovi nový nával hněvu. Ale on se modlí, jak mu radil poustevník. Pak teprve otevírá. Zírají na něho vystrašené oči Honzy, který čeká snůšku nadávek.

Matěj se však mírně zeptá: „Co je? Proč se vracíš?“

„Zapomněl jsem peníze i klíče.“

„Počkej! Peníze ti podám a klíče taky.“

„Díky,“ zvolá Honza a vybíhá na ulici.

Matěj stojí a dívá se za ním. Poustevník měl fakt pravdu. Ne bráška, ale já potřebuji změnit. A ta modlitba mě mění. Tadeáš říká dobře, že ten poustevník je svatý muž, protože je blízko Bohu.

Paní Musilová vychází z domu, když je sluníčko už dávno na obzoru. Počítá s tím, že lidé už budou nakupovat, stát před obchodem ve skupinkách a řešit problémy. Zpráva o krádeži by už měla jít mezi lidi.

Zamíří do obchodu, kam chodí lidé z celého městečka. Pozdraví a hned při odpovědích si všimne, že si ji lidé prohlížejí. Ano, zpráva o krádeži je už venku. A mezi podezřelými je i její manžel.

Nakupuje pomalu, aby se postupně setkala s více lidmi. Nikoho vhodného však nevidí. Až teď! Libuška. Spolu uklízejí ve škole. Od té se dozvím, co se povídá.

„Ahoj, Libuško, prázdniny chutnají, vid’?“

„To víš, užívám si toho. Ale dneska mi přijede dcera s rodinou, tak bude po klidu.“

„Ale vždyť se na ně těšíš.“

„To víš, moc. Nakoupím, napeču a mohou přijet. A co? Proč trochu nepospíš?“

„Franta vstával brzy. Jel kosit za rosy.“

„Víš, co se o něm povídá?“

„O kom?“

„O tvém Frantovi?“

„Netuším.“

„Že prý krade a svádí to na bezd'áka.“

„Franta? A krade?“ zvolá Musilová, aby vzbudila pozornost nakupujících.

„Dneska v noci nějaký chlap vykradl Kropáčkovy.“

„A co jim ukradl?“

„Květáky. Výstavní kusy!“

Musilová se nemusí ani rozhlížet, aby poznala, že prostor mezi regály se ucpává lidmi, kteří si nevyňucují průchod, ale se zájmem poslouchají obě ženy.

Musilová je rozená herečka. Její údiv nad krádeží je tak věrohodný, že jí přihlízející uvěří. K tomu dodává: „Ty klepy jsou na hlavu. Manžel bude v noci kvůli nějakému bezd'ákovu krást a v pět pojede kosit na louku! Spal jako mimino a ráno byl jako rybička. Už má dva hektary pokosený. Povídali jsme si přes mobil. Teď mu koupím čerstvou svačinku, sednu na kolo a zavezu mu ji na pole.“

„Věděla jsem, že jsou to pomluvy,“ přitakává Libuška a snad desítka žen s tím souhlasí.

Musilová dělá, že ji problém kolem krádeže nezajímá. „Libuško, mají tam čerstvou šunku?“

Libuška však rozhovor skončit nechce. „Nikdy se tu nekradlo. A teď je to už podruhé. Kdo to může být?“

„Holka, to se mě moc ptáš. Já v noci spím,“ odpovídá Musilová mazaně.

„Nebyla bych tak klidná. Co když zítra vykrade ten darebák tebe.“

„Tak to mě nenapadlo.“

„Přece si nenecháme vykrádat zahrady nějakým bezd'ákem, který dělá ze sebe svatouška.“

„A jak to víš, že to udělal bezd'ák?“ hraje Musilová dál svou roli.

„Kdo jiný by to udělal? Z našich lidí nikdo. Slyšela jsem, že ho Kropáčkovi poznali.“

„A proč ho nechytli, když byli vzhůru.“

„Utekl jim dírou v plotě. Má to tu dobře obhlédnuté. Celý den se potuluje a hledá díry v plotě. A v noci krade.“

„A co s tím dělá?“

„Prodává to.“

Teprve teď se Musilová přidává: „Tak takový ptáček se nám tady usadil!“

„Počkáme, až půjde večer do kostela, a vyřídíme si to s ním.“

„A myslíš, že vás poslechne.“

„Když nepřestane, tak mu chlapi dají co proto.“

Ženy nacpané mezi regály přizvukují a Musilová ví, že má vyhráno. „Ale teď už tady skončíme. Musím donést chlapovi svačinu.“

„Já taky spěchám,“ přidává se Libuška a ostatní ženy se pomalu také rozptylují po obchodě.

Musilová skutečně jde koupit manželovi svačinu, i když to neměla původně v plánu. Musím svou roli dohrát. A Franta si dobré jídlo zaslouží. Odvedl perfektní práci. A já ostatně taky. Koupím svačinku i sobě a spolu pojíme. Bezd'ák to má spočítaný.

Honza donesl nákup a to už Matěje vytáhlo z postele. V pohodě spolu snídají. Jsou sami doma, protože Barča je u tety na prázdninách.

Ozývá se mobil. Volá Tadeáš: „Táhne mě to za poustevníkem. Nechceš jít se mnou?“

„Nemůžu, mám na starosti bráchu.“

Honza vyplašeně vzhledne k bratrovi. Už zase jsem na obtíž. To zase bude doma k nevydržení. Proč jsem nemohl jet k tetě? Asi mě nechtěla, že nejsem hodný.

Tadeáš se chvíli odmlčí a pak navrhně: „Vezmi ho s sebou.“

„Co? To myslíš vážně?“

„Kdybych já měl bráchu, tak bych ho vzal.“

„Ty ho neznáš, jaký je. S ním se to nedá.“

Matěj při tom pohlédne na brášku a lekne se. Má v očích slzy. Hraje to na mě. Moc jsem si ho připustil. Musím ho zase dostat tam, kam patří. Ale co mi na to řekne poustevník? Večer se mě zeptá, jestli jsem se vždycky pomodlil.

Po chvíli odmlky je Tadeáš rozhodnut. „Počkám hodinu, a když nepřiješ, tak půjdu sám.“

„Ale poustevník přece nemusí být doma.“

„Nevadí. Aspoň se podívám zblízka na jeho obydlí.“

„Počkej, nějak to udělám,“ končí Matěj hovor a vztekle se podívá na brášku, který bulí a nejí.

Když vypíná Matěj mobil, tak má v hlavě jedině: teď mu to dám, aby věděl, kdo je starší brácha.

Ale než se do něho pustí, tak je tu zase poustevník, který mu i teď radí: „Modli se za něho. Vždycky když ti bude lézt na nervy, tak se za něho modli. Modli se za něho samozřejmě i jindy, ale zvláště v těch obtížných situacích. Nevím, nakolik se změní Honzík, ale určitě se změníš ty.“

„Modlil ses?“ zeptá se z pozice staršího bratra.

Uslzený hoch zakroučí hlavou a polkne zbytek rozmělněného chleba.

„Tak se pomodlíme spolu.“

Honza kupodivu poslušně vstává a jde se postavit pod kříž. Matěj k němu přistupuje a dělá znamení kříže. „Otče náš...“

Bratři se poté pomodlí ještě „Zdravas Maria“ a „Anděle Boží“. Nakonec Matěj přidává: „Pane Bože, veď nás, ať jsme dobrými bráchy.“

Ale to už se starší z obou bratří modlí zcela jinak, než když vyzýval k modlitbě. Potom ho laskavě vyzývá: „Honzo, sedneme si spolu v obyváku.“

Honza neví, co se děje. V obyváku se dějí jenom slavnostní věci: narozeniny a také nedělní obědy. Bratr ho tam posazuje proti sobě k malému stolku.

„Honzo,“ začíná Matěj a pohledem mladšího ujišťuje, že ho bere vážně. „Jsi už velký kluk. Chci ti svěřit tajemství, které znám jenom já a Tadeáš. Nesmíš je nikomu prozradit. Vydržíš to?“

„Jo. Nikomu a za nic to neřeknu.“

„Dobře. Věřím ti, od této chvíle jsi můj bratr i kamarád zároveň. Obleč se jako do lesa, dlouhé kalhoty, pevné boty.“

Honza vyskakuje ze židle a jde se oblékat. Přitom se modlí: „Pane Bože, ať to neskončí.“

Matěj volá mobilem kamarádovi. „Tadeáši, za chvíli jsem u tebe. Musím říct poustevníkovi, že se dějí u nás zázraky.“

Třetí do party

O starém Hanelovi se ví, že krade. Není to však nikdy tolik, aby ho zavřeli. Rád si vypije, ale peněz se mu na to nedostává. Manželka ho totiž drží na uzdě a z důchodu mu na útratu oddělí zhruba třetinu. A tak si peníze na alkohol získává různě: za práci, něco vyřídí nebo někam zajde. Když se naskytne příležitost, tak si pomůže krádeží.

O bezďákovi se teď všude mluví. A tak se Hanel dozví, že prodává to, co najde v lese. Ale je mu to málo, a tak vykrádá zahrádky. Kolik ten už musí mít peněz! Hanel se rozhodne, že se mu na jeho poklad podívá. Včera ho stopoval a zjistil, že bydlí v polorozbořené kapli. Ale ani taková chudoba ho neodradila. A tak se vydává do lesa ve stejnou dobu jako Tadeáš, Matěj a Honza.

Dnes nejde po cestě bezdomovce, ale po úzké pěšině zkratkou, kterou zatím poustevník neobjevil. Je přesvědčen, že jeho brloh bude prázdný. Malin je teď plný les, a tak je ten bezďák určitě na výdělku. Když s přiblíží k torzu kaple, tak ztichne a naslouchá. Není doma, cesta k výdělku je volná.

Neví však, že ho ze straně pozorují Tadeáš, Matěj a Honza.

„Kdo to může být?“ ptají se kluci jeden druhého.

Matěj ho přece jenom pozná. „Hanel jde vykrást poustevníka.“

Tadeáš se diví: „Copak poustevník má peníze?“

„Nežebra, v obchodě mu nic zadarmo nedají. Musí mít nějaké peníze.“

Tadeáš se zděsí. „Poustevník si vydělává poctivě každou korunu, aby měl na jídlo, a ten darebák mu to ukradne na alkohol.“

„Musíme mu v tom zabránit,“ rozhoduje se Matěj a dělá první krok k poustevníkovu obydlí.

Tadeáš s Honzou ho následují. Snaží se jít potichu jako kamzíci, aby na sebe neupozornili a zloděje překvapili. Ale jak zaútočí, to zatím nikdo z nich neví.

Snad deset metrů od kaple, kde je hustý keř, se Matěj zastaví. „Ticho!“ zavelí a dlaní nasměruje ucho k poustevníkovu obydlí.

Slyší to všichni. Zloděj mluví sám se sebou: „Kde ty prachy může mít? Všechno mu tu rozházím a narazím na ně. Anebo je má zakopané v zemi? Ne, bude to mít určitě v těch krámech!“

Matěj se obrací ke kamarádům. „Vyrazíme na něho?“

„Chceš se s ním rvát?“

„Možná ho jenom vyplašíme.“

„A on nás pozná a roznese nás všude, že jsme spolčení s bezďákem.“

„To máš pravdu,“ uznává Matěj.

„Musíme to udělat nenápadně.“

„Ale jak?“

Tadeáš přemýšlí. „Připlížíme se těsně ke kapli a budeme dělat, jako když se blíží poustevník.“

„Ale jak to budeme dělat?“

„Třeba budeme zpívat.“

„Pozná, že jsme kluci. Vyleze z kaple a pozná nás. A udělá zloděje z nás. Je mazaný.“

„Já mám nápad,“ hlásí se ke slovu Honza, který zatím jenom mlčel. „Umím napodobovat.“

„Poustevníka?“ vysměje se mu bratr, ale vzápětí by si dal přes pusku za to, jak se zase k Honzovi chová – přitom jeho nápad je možná dobrý.

Honza se však nedá. Už není tak zakřiknutý, jak tomu bylo dosud. Navíc vycítil, že brášku mrzí, jak na něho vyjel. „Umím policajty.“

Matěj se snaží být mírný, když se zeptá: „A k čemu nám to bude?“

Honza v nadšení nad svým nápadem málem zapomíná šeptat. Nahlas však řekne jenom první slabiku, zbytek říká co nejtíšeji. „Zaženu toho lumpa.“

„Jak?“

„Udělám sirénu policajtů. Zpočátku potichu, to budou ještě daleko. Budu zesilovat. Zloděj se poleká a uteče.“

Matěj váhá také proto, že jeho mladší bratr má lepší nápad než on. Ale Tadeáš je pro. Jenom se ještě zeptá: „Umíš tu sirénu dobře?“

Matěj odpovídá za něho: „Napodobovat umí perfektně.“

„Tak začni!“ povzbuzuje ho Tadeáš.

Honza bez velké námahy a s jistotou začíná tenkým hlasem napodobovat policejní auto. Postupně houkání zesiluje.

Z kaple dolehne ke klukům zděšený hlas: „Policajti!“

Honzu to povzbudí. Jeho houkání je dokonalé.

„Jdou po mně,“ zvolá vyděšeně zloděj, „musím rychle pryč!“

Policejní auto je už podle Honzova houkání hodně blízko, když zloděj vyrazí z poustevníkova obydlí a běží po stráni dolů. Honza neochabuje a z jeho chlapeckého hrdla je policejní houkání tak silné, až si kluci zacpávají uši.

Matěj dává pokyn Honzovi, aby přestal, protože policajti jsou už přece na místě. Zloděj prchající z lesa ven slyší, že houkání přestává. Ujišťuje se: už jsou tam, ale mě nechtnou, i kdyby nasadili psy.

„Policajti“ opouštějí keř a sestupují k poškozené kapli. Nakukují dovnitř a vidí rozházené věci. V rozpacích hledí jeden na druhého. V tom zvolá Tadeáš: „Poustevník.“

A je tomu tak. Muž Boží slyšel také houkání policejního auta. Poznával, že zvuk se šíří lesem od jeho obydlí. Proto rychle spěchal domů.

„Byl tu zloděj,“ oznamuje mu Matěj.

„A kde jsou policajti?“

„Tady,“ ukazuje hoch hrdě na svého mladšího bratra.

Poustevník na něho nedůvěřivě pohlédne, a tak mu Honza předvádí slabé zahoukání. Teprve potom hoši jeden přes druhého vyprávějí poustevníkovi, co se tady stalo.

„Počkejte, podívám se, jestli mi ty moje úspory vykradl.“

Kluci s napětím čekají, s čím poustevník přijde.

„Všechno je v pořádku. Ale byl už hodně blízko. Kdybyste ho nezahnali, tak už bych neměl ani korunu. Moc vám děkuji a rád vás odměním.“

„Pane Josefe,“ oslovuje ho Tadeáš s úctou, „my vám dlužíme za vaše rady.“

„Povídejte!“ vyzývá je poustevník, a tak se dozvídá, jak se situace vyvíjí k dobrému u Tadeáše a jak se změnil vztah Matěje k Honzovi, takže je tu nakonec s nimi.

„Duch svatý je úžasný,“ zajásá poustevník, „prosím ho, vyzývám ho, oslavuji ho v písních, a on působí.“

Kluci prosí o radu, jak dál. „Vytvrvejte tak, jak jste začali. Duch svatý bude s vámi. A také se modlete.“

„Jak?“ zeptá s Matěj.

„Třeba takto: Duchu svatý, prosím, buď se mnou. Posiluj mě, povzbuzuj mě, veď mě. Moc ti děkuji.“

Kluci přikyvují a sledují poustevníka, jak vchází do svého skromného obydlí a volá na kluky: „Neutečte mi, zvu vás za odměnu na malinový koktejl.“

Za chvíli už kluci sedí na měkké lesní půdě a z jedné misky upíjejí lahodný nápoj.

Pak už se s poustevníkem loučí a vzájemně se ujišťují, jak už se těší na večer, kdy se uvidí v kostele při mši svaté.

Musil se vrací v poledne z pole domů na oběd. Má dnes práci až do večera, a tak má nárok na poslední přestávku. Dělá si malou zajížd'ku, aby z hustého keře vzal pytel s kvěťáky, které tam zanechal v noci.

Za poledního horka jsou lidé všichni doma. Nehrozí tedy, že ho někdo uvidí, jak vynáší a bere kořist do traktoru. Netuší však, že babička Kropáčková se nesmířila s krádeží nádherných kvěťáků. Tuší, že zloděj kořist musel zanechat někde v blízkosti jejich domu, jinak by ho musel syn s vnukem dohonit. Doufá, že zloděj se pro kořist vrátí, a tak hlídkuje ukrytá na okraji kukuřičného pole.

Musil v traktoru zpomaluje, jakmile se blíží ke Kropáčkovým. Jede teď kolem jejich zahrady, kterou mají za domem. Pohybuje se téměř krokem a rozhlíží se, zdali tu náhodou někdo nejde. Vysmívá se sám sobě: „Kdo by tu teď v poledne chodil.“

Zastavuje s traktorem u velkého keře, kde zanechal v noci svůj lup. Babička v úkrytu zpozorní. Zloděj je tu. Proč by tu jinak zastavoval.

Babička vstává, aby na traktoristu lépe viděla. Pohyb na okraji pole Musilovi neunikne. Někdo mě sleduje. Že by stará Kropáčková? Muž se natočí k traktoru a dělá, že vykonává potřebu.

Stará Kropáčková je přesvědčená, že je dobře maskovaná, a tak ještě více povystrkuje hlavu, aby dobře viděla. Musil dělá, že něco kontroluje na vysokém zadním kole traktoru. Zároveň se pod rukou podívá do míst, kde se to před chvílí hnulo. Ano, teď starou paní Kropáčkovou vidí přesně. Špehuje mě. Čeká tu na zloděje. Ale tu radost jí neudělám. Ještě že se prozradila.

Musil ještě chvíli předstírá, že něco opravuje na traktoru. „To je krám, já s tím snad nedojedu,“ křičí vztekle nahlas.

Pak vystupuje do kabiny a pomalu se rozjíždí.

Babička Kropáčková je přesvědčena, že ji Musil odhalil. Nadává sama sobě, že byla netrpělivá a nevytrvala v úkrytu hlouběji v poli. Klade si otázku: Zastavil tu opravdu kvůli tomu, že potřeboval vykonat potřebu? Ale proč potom nadával na traktor, že snad ani nedojede? Podívám se tam, kde zastavil.

Babička opouští svůj úkryt a jde do míst, kde předtím Musil zastavil. Nejprve obchází hustý keř ze všech stran, aby našla nějaký vchod. Do toho keře se nedá dostat. Tam ani s pytlem nemohl zloděj vejít. Půjdu domů, v tom vedru se to už nedá stejně vydržet. Ne, ještě to nevzdám. Vchod tu není, zkusím se tam prodat.

Babička se otáčí zády ke keři a tlačí se dovnitř. Větve kupodivu vcelku snadno uhýbají a stará žena se octne ve volném prostoru. Zpočátku nic nevidí, ale když se rozkouká, snadno spatří pytel nacpaný kvěťáky.

„Tak přece,“ řekne si sama pro sebe a zkouší pytlem pohnout. Ne, s tím ani nehnu. Pošlu sem syna, aby viděl, kde se před ním zloděj ukryl. A byl to Musil. Zcela jistě tu byl Musil. Jsem husa, že jsem ho vyplašila. Takhle nemám žádný důkaz, protože jsem ho nedopadla.

Babička Kropáčková se vrací přes zahradu domů. Je nazlobená sama na sebe, a proto ani na vykradený záhon nepohlédne. Pak však nahlas řekne: „Lež má krátké nohy a krádež ještě kratší. Prozradí se a pak se mu přičtou i ty kvěťáky.“

Tadeášově mamince končí pracovní doba v nemocnici. Je spokojená, dařily jí splnit všechny úkoly. Primář ji pochválil, že sestry na oddělení pracují výborně, mají pěkný vztah k pacientům. Doslova jí řekl: „Svou práci vrchní sestry plníte velmi dobře, dostanete zvláštní odměnu na dovolenou.“

Odpověděla mu: „Na dovolenou nikam nepojedu. Rozdělte to, prosím, na všechny sestry.“

Tadeášova maminka opouští svou pracovnu. Vychází na chodbu a zavírá za sebou dveře. Zůstává stát před nimi. Čte si nápis na nich: Mgr. Jana Kučerová, vrchní sestra. Cítí hlubokou lítost, že když bude mít dítě, tak tu bude jméno někoho jiného. Místo sestry mi budou držet, ale funkci ne. Tu dostane jiná sestra a bude se snažit, aby ji dělala dobře. Až se po mateřské vrátím, budu řadovou sestrou. Ale proč se starám? Třeba vůbec neotěhotním, a bude vše při starém. Ale co Tadeáš? A co manžel? Oba by tak dítě chtěli. A třeba i více dětí...

Mávne rukou a odchází. Odpoví na několik pozdravů a vychází před nemocniční pavilon. Ptá se sama sebe, kam se poděla včerejší radost. Kde je obrozená touha mít zase děti? Do duše se tlačí lítost z toho, že by měla opustit místo v nemocnici. Chce se jí dokonce modlit, aby další dítě mít nemohla.

Jde pěšky přes park na náměstí. Chce být sama, aby si všechno znovu promyslela. Nespěchá domů, kde muž i syn by byli šťastni, kdyby přivedla na svět děťátko.

Paní Kučerová prochází pomalu parkem, až ji upoutá starší žena sedící na lavičce a držící psa na vodítku. Odkud ji znám? Asi z nemocnice.

Ale to už se paní hlásí sama: „Ležela jsem u vás a nechtělo se mi ani domů, tak jste se o mě starali. Doma jsem sama, mám jenom tohoto psa.“

„Neměla jste děti, že jste sama?“

„Měla jsem syna, ale ten odjel do Ameriky.“

„To je smutné.“

„Ale nesmím se litovat. Můžu si za to sama.“

„Jak to?“

„Nechtěla jsem další děti, a teď jsem sama. Mám psa, ale to je jenom zvíře. S ním si nepopovídám.“

„To je smutné,“ polituje paní Kučerová nešťastnou ženu, loučí se s ní a napadá jí, že může takto dopadnout jednou i ona.

Po tomto setkání se v duši paní Kučerové odehrává boj. Je to až nesnesitelné, a ona se nedokáže uklidnit. Proto hned z parku zamíří do kostela.

Kleká před svatostánek a prosí: „Pane Ježíši, naplň mé srdce pokojem. Prosím, moc prosím. Jinak to už nevydržím. Řekni mi jasně, co mám dělat.“

Cítí slzu v oku, chce ji zadržet, ale vzápětí pláče nahlas a nesnaží se tomu bránit, neboť slzy z ní vyplavují všechno napětí. Ano, budu mít děti, když mi je, Pane Bože, pošleš. Nechávám to zcela na tobě. Sama už o tom nebudu přemýšlet. Chci to, co chceš ty, ať se naplní tvá vůle.

Modlitbu plnou díky a vděčnosti prožívá Tadeášova maminka. A když pak skončí, tak se moc těší domů.

Po dnešní návštěvě zloděje má poustevník obavu, že dlouho už jeho obydlí nebude tajemstvím. Zloděj mě asi neprozradí, protože se bojí policistů, aby ho nezatkli. Ale lidé nesnášejí, když má někdo tajemství, zvláště když ho nemají rádi. A lidé mě tu dosud nepřijali. Mám i nějaké nepřátele, kteří mě tu nechtějí. Ještě že mám Tadeáše, Matěje a také pan farář se mě zastává. Musím dávat pozor, aby mě někdo nesledoval: zastavit se, ohlédnout, nenápadně se schovat a z úkrytu pozorovat. Každá cesta do kostela je pro mne nebezpečná, ale mše svaté se nezřeknu, i kdybych měl kvůli ní umřít.

S obavami opouští navečer poustevník své obydlí a vydává se na cestu do chrámu. Přitom se modlí: Nevím, co mě čeká, ale jsem ve tvých rukou, nebeský Otče. Můj anděli strážný, provázej mě, Panno Maria, buď mi ochránkyní. Svatý Josefe, můj křestní patrono, na tebe spoléhám při všem, co mě dole čeká.

Cesta přírodou i ulicemi města je až dosud bez problémů. Ale jakmile se poustevník objeví na náměstí, tak se kolem něho vyrojí dav lidí, kteří křičí jeden přes druhého.

„Zloděj je tady!“

„Pojďte, vyřídíme si to s ním!“

„Krade v noci a ve dne prodává!“

„Táhni tam, odkud jsi přišel!“

„Podívejte, jde se schovat do kostela. Ale tam nemá zloděj co pohledávat!“

Poustevník se skutečně snaží prodrat do chrámu, ale dav ho uzavírá do sebe. Lidé dokonce začínají zvedat pěsti. Hluk se šíří náměstím a přivolává další obyvatele.

K seskupení lidí běží také Matěj s Tadeášem. Chtějí zjistit, co se tu v této době před kostelem děje. Ptají se jednoho zvláště rozezleného, co se tu stalo.

Dostávají hned odpověď „Vyženeme bezďáka. Po nocích krade a ve dne to prodává.“

„To není pravda,“ zvolá hned Tadeáš, ale jeho hlas zaniká v křiku davu.

„Co uděláme?“ ptá se Tadeáš Matěje, který je z toho, co vidí a slyší, tak ohromen, že jenom stojí a není schopen ničeho.

„Musíme něco udělat, nebo mu ještě ublíží,“ burcuje Tadeáš kamaráda, který však jenom lomí rukama.

„Kde je Honza?“

„Už bude asi v sakristii,“ odpovídá konečně Matěj.

„Utíkej pro něho, ať přijde hned, i kdyby byl už oblečený.“

Matěj běží a pro Tadeáše nastávají chvíle, které se mu zdají být nekonečné, zvláště když útočnost davu roste. Musím rozšířit zprávu, která je zarazí. Musí dostat strach z toho, co dělají. Přibližuje se k lidem a křičí do nich: „Policajti přijedou a pozavírají nás.“

Jeho soused to slyší, ale nevěnuje tomu pozornost.

„Policajti přijedou a pozavírají nás,“ křičí Tadeáš ještě hlasitěji.

Člověk před ním se leká a dává zprávu dál: „Policajti jedou, zmlátí nás.“

Zpráva se šíří davem dál. Jeho nálada se rychle mění. Lidé dostávají strach z toho, co tu podnikají. A to už je tu Honza. Tadeáš ho chytá za rameno a táhne ho o kus dál za strom. „Udělej policajty jako ráno. A zkus napodobit víc aut!“

Vzápětí začíná na náměstí pronikat houkání policejních vozů. Honza je ve svém živlu a dělá to s takovou chutí a dokonalostí, že v davu vzniká panika.

Lidé křičí jeden přes druhého: „Policajti jedou! Policajti! Zavřou nás!“

Zakrátko se dav rozprchne a klečícího poustevníka ponechávají lidé jeho osudu.

„Stačí,“ dává Tadeáš povel Honzovi a trojice kluků spěchá k poustevníkovi.

Matěj se ho ptá: „Stalo se vám něco?“

„Kde jsou ti policajti?“

„Jako ráno, tady Honza to zvládl.“

„Ale poldové tu byli už před houkáním, slyšel jsem to.“

„Falešná zpráva, ale zafungovala,“ vysvětluje Tadeáš a směje se.

„Teda hoši, já z vás žasnu. Děkuji moc za záchranu. Modlil jsem se, a Bůh mi pomohl.“

„Ty vaše modlitby jsou zázračné. To už víme s Matějem z toho, co se děje u nás doma.“

„Moji kluci,“ říká rozvážně poustevník, „když mě ti lidé shodili na zem a já klečel a čekal rány, tak jsem si říkal, že odtud odejdu, a to ještě dnes. Ale když teď zjišťuji, jaké mám pomocníky a ochránce, tak tu zůstanu. Nedovolíme pomluvě, aby zvítězila. Sprostá pomluva, že v noci krade zeleninu a ve dne ji prodávám. Někdo šíří mezi lidmi takové zvěsti, aby mě odtud vyštval.“

Tadeáš přemýšlí nahlas. „Ten člověk však nejenom ty pomluvy šíří, ale on musí ty noční krádeže i dělat.“

„Ano. Je tomu tak. Před takovým zlem nesmíme ustoupit.“

„My ho vypátráme. Hned dneska v noci zjistíme, kdo to je.“

Poustevník se zamyslí a po chvíli kluky ujišťuje: „Scénář bude stejný jako dosud. Já se budu za vás modlit - za chvíli v kostele a potom v poustevně. A vy budete jednat.“

Kluci přikyvuji a srší z nich odhodlání poustevníka očistit.

„Až budete v noci sledovat zloděje, tak počkejte u domu Musila. A teď už pojd'me do kostela, aby se lidé nevrátili, když nás tu budou vidět.“

Kluci poslouchají a spěchají do sakristie, zatímco poustevník jde na své místo vzadu v kostele. Lidé si ho nevšímají, ale ani proti němu nijak nevystupují. Pouze jedna babička očividně čeká, až přijde. Vypraví se k němu z přední lavice. Zašeptá mu do uší, ale tak, že to slyší celý kostel: „Já

vím, že vy nekradete. Jste zbožný člověk. Jsou to všechno pomluvy, ale nebojte se, lež má krátké nohy.“

„Děkuji, babičko, potěšila jste mě. Hned je mi tady mezi vámi lépe.“

Stará žena se vrací na své místo a hned nato začíná mše svatá. Po znamení kříže vítá kněz všechny přítomné. Jeho povzbudivý úsměv letí k muži vzadu pod kůrem. Věřící si toho všímají a poznávají tak, že pan farář těm pomlouvám o bezd'ákově nevěří.

V síle modlitby

Tadeášova maminka nechystá obvykle v pátek společnou večeři. Je to postní den, který si každý člen rodiny prožívá podle svého. Maminka většinou nejí téměř nic, tatínek si namaže chléb se sádlem a Tadeáš většinou přikusuje k rohlíkům kostky tvrdého sýra.

Tentokrát však po příchodu z kostela oznamuje maminka výjimku: „Dnes bude mimořádně večeře.“

„Co se děje?“ diví se tatínek a Tadeáš to vítá se zvědavou otázkou: „Proč?“

„To se dozvíš,“ odpovídá mu maminka tajuplně a napíná tak oba své chlapy.

Tadeáš využívá situace a říká: „Také já vám chci něco oznámit.“

„Oznámit?“ diví se maminka, „to jsem od tebe ještě neslyšela.“

Také tatínkovi se to nelíbí. Kdyby řekl, že chce něco sdělit, zeptat se, vysvětlit, poprosit, poradit... Ale na to, aby něco oznamoval, má snad dost času. Už chce něco namítnout, ale nakonec to nechá bez odezvy, aby nekazil mamince její slavnostní náladu.

Netrvá to dlouho a maminka volá k večeři. Tatínek zajásá: „Vaječné omelety.“

Tadeáš s mlaskáním dodává: „S dýňovým kompotem.“

Maminka se tentokrát ujímá i modlitby. „Pane Bože, děkujeme za dnešní jídlo, prosíme, pozehej nám ho a buď s námi při všem, co si zde budeme povídat.“

„Amen,“ odpovídají tatínek s Tadeášem a s chutí se pouštějí do jídla.

Maminka na nic nečeká a vypráví všechno, co dnes prožila. Nakonec dodává: „Prosím, abyste se nyní sami i se mnou hodně modlili, aby Pán Bůh sám rozhodl, zdali nám pošle dítě, nebo ne. Já sama se mu zcela odevzdávám.“

Když maminka zmlkne, tak se rozhostí kolem stolu ticho. Šťastné ticho, ve kterém si každý představuje, jak by to bylo krásné, kdyby se jim narodilo miminko. Tadeáš se rozhoduje, že to nejdříve řekne poustevníkovi, který se umí tak úžasně modlit.

Tatínek přerušuje mlčení, když pohladí maminku, a ujišťuje ji: „Budeme se modlit s tebou.“

Pak vyzývá syna, který už téměř svou porci snědl, aby mluvil.

Tadeáš sděluje rodičům, co se stalo dnes u kostela, a jak lidé pomlouvají poustevníka.

Tatínek mu skáče do řeči: „Já jsem myslel, že se jedná o bezdomovce, a ty mluvíš o poustevníkovi.“

„Ano, pan Josef je poustevník, bydlí v lese a je moc hodný, má rád Pán Boha, zázračně se modlí. Zeptejte se pana faráře.“

Tatínek se dál nevyptává, autorita pana faráře je dostatečná, a tak může konečně Tadeáš oznámit to, co chce. „Někdo vykrádá zahrady a svádí to na poustevníka. Je to sprostá pomluva. A my s Matějem máme dnes v noci úkol vypátrat, kdo to dělá.“

„A kdo vám ten úkol dal?“ ptá se maminka.

„Pán Bůh.“

„Vy jste měli zjevení?“

„Nevím, jestli je to zjevení, ale oba jsme jasně poznali, že musíme toho zlého člověka vypátrat.“

„V noci tě samotného nikam nepustím. V žádném případě.“

„Já s ním jít nemohu, ráno vstávám ve čtyři a musím na stavbu, máme tam velký problém, který musím vyřešit, než přijdou dělníci.“

„Takže žádné pátrání nebude,“ rozhoduje maminka.

„Ale ty přece také chceš dělat to, co chce Pán Bůh.“

„Ano, modlím se za to, ale ty mluvíš o zjevení.“

„Přece nemůžeme nechat poustevníka napospas pomlouvám.“

„To je věc dospělých, a ne dětí.“

„Dospělí spí a nezajímá je to. Šíří akorát pomluvy.“

„Samotného tě v noci nepustím. Přes to nejede vlak.“

„Tak půjde se mnou dědeček.“

„A ty jsi mu o tom říkal?“

„Ne. Půjdu za ním teď. On se mnou určitě půjde.“

Tadeáš vstává a běží do přístavku, kde bydlí prarodiče.

Rodiče ještě sedí u stolu, když se Tadeáš vrací s dědečkem, který slibuje: „Půjdu v noci s ním a dám na něho pozor. Tu lumpárnu nemůžeme nechat zvítězit.“

Maminka přikyvuje, i když ví, jak těžké to pro ni bude, až bude dědeček se synem v noci odcházet. Bude je slyšet, spát určitě nebude. „Budu se za vás modlit a čekat, až se vrátíte domů,“ jsou poslední maminčina slova k noční akci.

Víc už ani říct nemůže, protože Tadeáš s dědečkem hned odcházejí, aby celou akci naplánovali.

U Matěje je reakce maminky ještě bouřlivější. „V žádném případě nikam v noci nepůjdete. To není pro děti.“

„Já už nejsem dítě,“ brání se Matěj.

„Dospělý nejsi a Honza ještě nemá ani deset.“

„Za něho ručím.“

„Ty?“

Maminka tím naráží na neustálé hádky, které musí řešit mezi oběma sourozenci.

„To už bylo,“ říká vážně Matěj, „poustevník mě z toho uzdravil. Vid', bráško!“

Honza vážně přikyvuje a maminka musí uznat, že dnes nevycházela z údivu, jak se k sobě oba chovali.

„Půjdu s nimi,“ říká nečekaně tatínek.

„Ale vždyť jdeš zítra na stavbu.“

„Při práci neusnu a doma si pak zdřímnu.“

„Když s váma půjde táta, tak už nic neříkám.“

„Hurá!“ jása Matěj a Honza ho objímá kolem pasu.

Také tatínek je rád, že s kluky půjde, i když vůbec neví, jak bude celá akce probíhat.

Dozví se to za půl hodiny, když odchází na poradu k Tadeášovu dědečkovi. Tam se dlouho radí, co vzít s sebou a jak celou akci uspořádat. Než se rozejdou, tak se dědeček modlí: „Duchu svatý, jsi moudrost sama, veď nás, ať moudře uvažujeme. Jsi dárce síly, posiluj nás, ať se nevzdáme a zloděje dopadneme. Moc tě o to prosíme. Amen.“

Poustevník až dosud zažíval ve svém obydlí ve zchátralé kapli klid a pokoj. Ale po dnešní návštěvě zloděje ho napadají znepokojivé myšlenky. Co když mě tu v noci někdo přepadne a bude chtít po mně peníze?

Stmívá se. Ptáčci postupně přestávají zpívat, denní hmyz střídají noční můry. Pro poustevníka to bývá každodenně doba modlitby, kdy děkuje za celý den, chválí Boha a prosí o pokojnou noc.

Poustevník se lekne, když zaslechne něco jako kroky. Že by? Zbystří pozornost. Ano, blíží se to. Jak se budu bránit? Vydám mu těch pár korun, co si šetřím na zimu? Anebo se mám s ním rvát? Kroky se vzdalují, nastává opět klid.

Poustevník se přistihuje, že naslouchá do tmy, zdali se opět někdo neblíží. Nebyla to jenom taktika lupiče, který se zase vrátí? Anebo je to nějaké zvíře, které hledá něco k snědku?

Je klid, ale při každém zašustnutí se poustevník lekne. Ne, takhle to dál nejde! To bych tady pozbyl rozum. Bože, jsem v tvé náruči, modlí se poustevník. Jsem tvé dítě, které se samo bojí, a proto se utíká k tobě. Tvá paže je mocná, jsi bystrý, registruješ každý pohyb. Jsem u tebe a ty jsi u mne. Nevšímám si žádných zvuků, to je starost tvého anděla, kterého jsi mi poslal. Nebojím se o své úspory, protože i bez nich se o mne postaráš. Nebojím se o svůj život, protože s tebou mám život věčný.

Nemám starost o sebe, ale myslím na Tadeáše a Matěje. Prosím, aby se jim nic zlého nestalo, a byli úspěšní při stopování mého nepřítele. Teď už mohu jít v pokoji spát. A kdyby se něco zlého mým přátelům dělo, tak mě vzbud', abych se za ně modlil a vytrhl je tak ze spárů nepřátel. Dobrý Bože, uléhám a přeji všem lidem na celém světě pokojnou noc. Amen.

Musil zhasíná televizní přijímač a jde za svou manželkou do kuchyně.

„Tu máš snídani a v ledniče máš svačinu do traktoru,“ vysvětluje mu jeho žena.

Muž jako by neslyšel, šourá se k ledniče a vytahuje láhev piva. Při jeho otevírání říká: „Doufám, že je to dneska naposledy. Jsem už z toho unavený.“

„Musíš v sobě oživit zlost, ta v tobě probudí skryté síly.“

„Zlost mám, jenom jsem zdechlý.“

„Je to dneska naposledy. Zítra musí ten bezd'ák zmizet.“

„Dám si pivo, dvě hodiny se prospím a budu jako rybička.“

„Kam dneska jdeš?“

„K Ráčkům.“

„To je dobrý tip. Psa nemají, je to poslední barák.“

„A dozví se to lidé, že u Ráčků kradl bezd'ák na zahradě?“

„To nechej na mně. Já už se o to postarám. Bude to poslední den bezd'áka mezi námi.“

„Poslední den! Lidé ho vyštvo a bude tady zase klid.“

„Tak se mi líbíš. Únava je pryč. Zlost tě posílila a zvítězíš.“

Musil dopíjí pivo, pak si ještě připravuje věci na noční výpravu, nastavuje si budík na půlnoc a uléhá ke krátkému odpočinku.

Krátce před půlnocí docházejí Matěj, Honza a jejich tatínek k domku Kučerových. Na Tadeáše a jeho dědečka nemusejí dlouho čekat. Celá skupinka se pak vydává k Musilovu domu. Tam se rozdělují. V blízkosti stavení zůstávají Tadeáš s Matějem, kteří budou Musila sledovat. Budou posílat údaje o svém pohybu na mobil Matějova tatínka. Celá skupina se pak spojí v místě, kde bude Musil krást.

Na věži odbíjejí hodiny půlnoc a Matěj šeptá: „Co když vůbec dneska nepůjde?“

„Neboj, za chvíli ho tu máme.“

A je tomu tak. Nejprve slyší kluci klapnutí dveří, pak zavrnutí branky v plotu a Musil se rozhlíží, zdali je všechno v pořádku a může vyjít na výpravu. Pevným krokem pak zamíří k náměstí.

Kluci se tisknou ke stěnám domů a sledují, zdali se Musil neotočí. Ale toho ani nenapadne, že by ho někdo mohl sledovat. Dostávají se tak na náměstí. Musil půjde zřejmě podél domů, hoši se rozhodují, že se budou krýt za kostelem. Rozběhnou se k chrámu, který je uprostřed náměstí. V liduprázdném prostoru je to chybou, protože se tu všechno ozývá. I Musil se otočí, ale našťestí se dívá za sebe a ne ke kostelu. Než i tam dorazí svým zrakem, tak jsou kluci schovaní.

„Díky, Pane Ježíši, že nás nezmerčil,“ zašeptá Tadeáš, který zahlédl, jak se Musil otáčí.

„JSME NA NÁMĚSTÍ A PŮJDEME DO TRŽNÍ ULICE,“ je první SMS, kterou Matěj vytukává na mobilu a posílá svému otci.

V ulici Tržní musejí být kluci obezřetní, protože je dobře osvětlená. Ale Musil se otáčí pouze jednou právě ve chvíli, kdy jsou oba hoši ukryti ve vchodu jednoho z domů. Pohledem k nebi posílají své poděkování a uvědomují si, že bez pomoci shůry by to nezvládli.

Ulice Příční je už méně osvětlená a navíc tu po celé délce parkují auta, za kterými je nemůže Musil spatřit. Na rohu ulice Obloukové se však hoši bojí. Je široká, dobře osvětlená, aut je tu málo.

„Možná nás cítí, proto se co chvíli otáčí. Musíme počkat, až bude za zatáčkou,“ šeptá Tadeáš a Matěj pouze poznamená: „A co když ho ztratíme z dohledu?“

„To se nesmí stát!“

Matěj píše další SMS a pak netrpělivě čeká, až Musil zmizí za dlouhým obloukem. Pak musí napnout všechny síly, aby stačil kamarádovi.

Krátce za obloukem je křižovatka. Kluci k ní dobíhají, ale Musila kvůli zatáčkám v pokračujících ulicích nevidí. Stojí bezradně a neví, kam dál.

Matěj je nervózní. „Nesmíme ztrácet čas.“

„Budeme riskovat?“

„Ale když půjdeme blbě, tak je všechno ztraceno.“

„Ale stát tu nemůžeme.“

„Zavolám taťkovi.“

Tadeáš souhlasí, a než dojde ke spojení, tak v duchu prosí anděla strážného: Prosím, ukaž nám, kam máme jít.

Matěj sděluje tatínkovi, kde jsou a v jaké jsou situaci. Přes mobil slyší, že dospělí se spolu domlouvají.

Mobil si bere do ruky dědeček a radí: „Rovně nechoďte! Tam jsou baráky vedle sebe, zloděj se tam na zahrady nedostane. Vlevo je továrna, obchody, tam zahrady moc nejsou a je to tam živé, hlídané. Běžte doprava, tam jsou domky od sebe.“

Kluci o dědečkově radě nepochybují. Dávají se doprava. Ulice mírně stoupá, je dlouhá, samé zatáčky, ale Musil nikde. A zase křižovatka. Kam se dát? Pronásledovatelé do ní opatrně nakukují. Vlevo domy končí, rovně jsou nějaké domky, vpravo taky.

„Tam je!“ téměř vykřikne Matěj a ukazuje na Musila, který vyšel z úkrytu a rozhlíží se, jestli ho někdo nevidí.

Kluci stojí za rohem a pouze Matěj vykukuje, aby sledoval, co bude Musil dělat. „Je už u posledního domu.“

„Jak to víš?“

„Vidím to docela jistě.“

„Nevrací se nazpět?“

„Ne! Teď už ho nevidím. Musí být v tom posledním domě.“

„Za ním?“

„Jo, jenom pošlu SMS.“

„JSME U CÍLE. POSLEDNÍ BARÁK NA POLNÍ ULICI,“ čte zakrátko pan Horák a dědeček hned doplňuje: „Tam bydlí Ráčkovi. Musí barák obejít zezadu, jinak se tam nedostane.“

Tadeáš s Matějem už to zjistili. Ještě že na poli vedle domu rostou brambory. Řádky se dá dobře postupovat a zároveň se krýt vzrostlými brambory. I mimo město musejí být kluci opatrní, protože na oblohu se vyhoupl měsíc. Je ho sice jenom polovina, ale světla je z něho dost.

Musil ví, že je tu nový plot. Je na to připravený. Z batohu vytahuje nůžky, kterými stříhá pletivo. V té době docházejí k domu dospělí s Honzou. Matěj jim svítícím mobilem ukazuje jejich pozici. Musil je tak zaujat stříháním plotu, že kolem sebe nic nepozoruje.

Konečně vstupuje zloděj do zahrady a zamíří ke skleníku, který je plný zrajících rajčat.

„Za ním! Zavřete ho do skleníku“ dává dědeček povel.

Tadeáš s Matějem neváhají ani chvíli a dojdou k díře v plotě a pak se plíží zahradou. Dorazí tak ke skleníku, který má pootevřené dveře. Musil nic nepozoruje, až když kluci zavřou dveře a přitlačí k nim boty. Když zloděj zjistí, že je uzavřen, lomcuje s dveřmi. Ale to už je tu pan Horák a silnými pažemi zedníka dveře drží. Musil se rozmachuje, aby vykopl ze dveří sklo. Lekne se, když tmavou noc prosvětlí záblesky světla, které napodobují policejní poplašné světlo. Honza k tomu přidává své věrné houkání. Probouzí tak majitele a sousedy. Musil sází všechno na jednu kartu. Prokopává stěnu skleníku a snaží se otvorem dostat ven. Než však otvor vyčistí od skla, tak přibíhá na zahradu majitel a přehajícího Musila chytí za rameno a spolu s panem Horákem ho srazí k zemi.

„Pusťte mě!“ řve Musil.

„Máme tě, lumpe,“ opáčí mu pan Horák a ještě ho pevněji sevře.

V dálce je slyšet houkání opravdových policistů, které přivolal Matěj.

V Musilovi to probudí nevídanou energii. Daří se mu dostat se na čtyři a setřást ze sebe své přemožitele. Je to boj zuřivého Musila a silných chlapů. Zloději se podaří vyklouznout a běží k otvoru v plotě. Vylézá ven a vydechne ulehčením, že je na svobodě. Snaží se, co mu síly ještě stačí, aby utekl co nejdál do pole.

Matěj křičí na policisty, kteří se blíží k otvoru v plotě: „Zloděj utekl!“

„Kam?“

„Tam do pole.“

Policista bere do ruky baterku, kterou osvětluje pole daleko do okolí.

„Tam je,“ volá strážce zákona, když zahlédl Musila ještě předtím, než šikovně padl do brambořiště.

„Za ním!“ dává povel a baterkou se snaží udržovat směr, kde musí zloděj ležet v řádku brambor.

Musil však trpělivě leží v řádku brambor. Vidí v tom svou poslední šanci. Policisté ho nenajdou, a když budou pátrat dál, tak jim uteče. Má výhodu, že zná jako traktorista zdejší pole dobře.

Mladý policista však dokáže udržet směr, ve kterém Musila zahlédl. Zloděj tak padá brzy do náruče policistů. A když uslyší „Ve jménu zákona“, vzdává další boj. Dostává pouta a policisté ho odvádějí do auta.

Na zahradu přichází další z policistů, aby zjistil rozsah škody a vyslechl svědky. Vyfotografuje poškozený skleník, batoh plný rajčat a zničené rostliny. Ke škodě se připočte poškozený plot a poničené brambořiště. Na výslech na policejní stanici odvázejí policisté dědečka a pana Horáka. Kluci se loučí s panem domácím, který jim děkuje.

Ptá se jich: „Jak jste věděli, že tu bude krást.“

„Sledovali jsme ho, protože jsme na něho měli podezření. Kradl a shazoval to na nevinného člověka.“

„Jste dobří, že jste přelstili tak prohnaného člověka.“

„To my ne.“

„A kdo?“

„Modlili jsme se a modlí se za nás víc lidí.“

Domácí pán je z takového vysvětlení překvapený, ale neříká nic proti, protože kluci zaslouží nejvyšší uznání.

Je po boji, původce pomluv je chycený a umístěný na policejní stanici. Ráno bude vědět celé městečko, kdo vykrádal zahrady a pak šířil pomluvy o bezdomovci.

„Díky, Bože!“ jása maminka, když vítá doma Tadeáše.

„Říkáš to dobře, maminko, bez Boží pomoci bychom to nedokázali. Poznávali jsme to po celou akci.“

„Modlila jsem se za vás.“

„A víš, kdo se ještě modlil?“

„Maminka od Matěje?“

„Poustevník. Je to svatý člověk a jeho modlitba je tak účinná.“

„A ty ho znáš?“

„Moc dobře ho znám.“

„Mohla bych za ním jít i se svým problémem?“

„S jakým?“

„Jestli mám mít děti. Jak víš, tak jsem to odevzdala Pánu Bohu. Ale přesto na mne dorážejí pochybnosti.“

„Mami, je zbytečné, abys k němu chodila.“

„Jak to?“

„To on mi poradil, co potřebuješ, abys byla šťastná. On mi vyprávěl příběh o nešťastné lišce. On se za tebe a za celou naši rodinu modlí.“

„Jsi hodný, že se o mne tak staráš.“

„Maminko, už nepochybuji! Poustevník je svatý muž. Co říká, tak má od Boha.“

„Podle toho mi tedy radí Bůh, abych měla další děti?“

„Radí ti to poustevník, který se úžasně modlí. A poustevníci odedávna radili lidem, kteří za nimi přišli prosit o pomoc.“

„Co ti tedy vlastně řekl?“

„Jasně řekl, že máš mít dítě. A potom budeš šťastná.“

Poustevník zvečera klidně usnul, ale asi po dvou hodinách spánku se probudil a bylo po spaní. Vyšel ven, klekl si do listů a úpěnlivě se modlil a prosil, aby Bůh žehnal klukům, kteří se vydali sledovat Musila.

Až dosud při modlitbě prožíval v duši neklid, obavy, jak všechno dopadne. Teď však pociťuje radost a pokoj. Uklidnění v duši bere jako vzkaz pro sebe. Proto se potichu modlí: Děkuji vám, andělé za dobrou zprávu. Teď už mohu jít spát.

Poustevník vstává a popojde pár metrů do svého obydlí. Zamiloval si je, protože zde prožívá Boží přítomnost a všechny těžkosti a nepohodlí obětuje za ty, které pohoršil svým jednáním, svým hříchem.

Bože, jsem tvůj jako nehodné dítě, které prosí za odpuštění. Jsem v tvé náruči, v náruči tatínka, který mi odpustil.

Záhada na farní půdě

V sobotním ránu, kdy ženy vycházejí nakoupit, se rychle rozšířila do celé obce zpráva o zatčení Musila, který kradl proto, aby vyštval bezdomovce. S obdivem mluví obyvatelé o klucích, kteří zloděje sledovali a pak zavolali policii.

Matěj se stavuje pro Tadeáše. Jsou domluveni s panem farářem, že mu pomohou při vyklízení půdy na faře. Teší se na to. Otec Karel jim totiž docela barvitě líčil, na co všechno mohou při práci narazit.

Na Tadeáši je vidět, že teprve vstal z postele „Málem jsem zaspal. Mamka je po té divoké noci neprobuditelná. Mám hlad jako vlk.“

Matěj ho ubezpečuje: „Pan farář ti dá něco k jídlu.“

„Nebudu ho vyjídat. Mám nějaké peníze. Stavíme se v obchodě a něco si koupím k jídlu.“

Matějovi se moc do zacházky nechce, ale kamarád ho zatahá za rukáv, a tak s ním jde.

Před obchodem se skupinka povětšinou žen baví o nočním zatčení Musila.

„Tam jdou,“ zvolá sousedka Kropáčkových.

Až dosud barvitě líčila, co se stalo v noci ve vedlejší zahradě. Ale vlastní účastníci akce, to je jiná kategorie!

„Kdo jde?“

„Ti kluci, kteří vypátrali Musila.“

Skupinka se rozevívá a Tadeáš s Matějem se musejí zastavit. Obdiv vystřídá sprška dotazů.

„Jak to, že vás Musil neviděl, když jste šli za ním?“

„Chránili nás andělé.“

„Jak to víte?“

„Těsně předtím, než se Musil otočil, tak nás andělé varovali.“

„Oni se vám zjevili?“

„Ne, vždycky nás napadlo to, co jsme měli udělat.“

„Hoši, jste dobří. Patří vám potlesk,“ zvolá muž a roztleskává svými širokými dlaněmi také ostatní.

Tadeášovi se to nelíbí. „Potlesk patří někomu jinému.“

„A komu?“

„Poustevníkovi! Bydlí o samotě a umí se úžasně modlit.“

„Kdo to je?“

„Znáte ho všichni.“

„Neznáme!“ křičí lidé jeden přes druhého.

„Říkáte o něm, že je bezdomovec. Ale on bezdomovec není.“

„A co je?“

„Poustevník. Bydlí v lese a tam se modlí a slouží Bohu.“

„Jak to víte?“

„Známe se. Řekl nám, že máme sledovat Musila.“

„On věděl, že Musil v noci krade a svádí to na něho?“

„Ano, věděl. A ví moc jiných věcí, protože je blízko Pánu Bohu.“

„Co ještě ví?“

„Mojí mamce poradil, jak může být šťastná, když byla smutná.“

„A mně poradil,“ skáče do rozhovoru Matěj, „jak se mám změnit, abych vyšel s bráchou.“

„Ten bezd'ák?“ zapochybuje jedna z žen, která nechodí do kostela.

„Není to bezd'ák,“ rozohňuje se Tadeáš, „a jestli mu budete pořád tak říkat, tak se nemáme s vámi co bavit.“

Ostatní ženu okřiknou a kluci musejí vyprávět, co o poustevníkovi ví.

„A kde bydlí?“ padne očekávaný dotaz.

„V lese,“ odpovídá hned Tadeáš.

„Ale kde v lese?“

„Má tam takovou chatrč.“

„A vy jste tam byli?“

„Jasně. Jsme jeho kamarádi.“

„Proč jste nám to neřekli dřív? Včera jsme ho málem zmlátili a vyhnali.“

„Nebyla s vámi řeč. Všichni jste věřili Musilovi. Ani na pana faráře jste nedali.“

„A přijde dneska do kostela?“

„Chodí každý den, přijde určitě.“

To už lidem stačí. Necháávají kluky odejít do obchodu a sami se už baví o tom, co slyšeli. Postupně se tak šíří po obci zvěst, že bezd'ák není žádný bezd'ák, ale Boží muž, který umí uzdravovat, dávat lidem štěstí. Každému umí poradit, co má dělat. Věděl přesně o Musilovi, co dělá proti němu. A poslal na něho kluky, aby ho předali policajtům.

V očích lidí vyrostl najednou poustevník v osobu s nadlidskými vlastnostmi. Někteří se bojí a ptají se: „Nepomstí se nám za to, že jsme ho chtěli od nás vyhnat?“

Ale většina uvěřila v jeho dobrotu a mnozí se už chystají jít za ním se svými nemocemi a těžkostmi.

O takovém obraze poustevníka mezi lidmi však Tadeáš s Matějem nic nevědí. Jsou s panem farářem na půdě a otevírají starou skříň, která je plná papírů, krabic a jiných věcí.

Otec Karel k tomu říká: „Já jsem tu nic nedal. Je to všechno po mých předchůdcích. Musíme to probrat a věci na vyhození roztřídit a donést dolů do staré garáže: papír do sběru a dřevo na spalení.“

Je tu hrozně prachu, a tak kluci i kněz kýchají a smrkají, ale přesto postupně přemísťují obsah skříně do staré garáže.

Blíží se už poledne, když na samém dnu skříně objevuje Matěj hezky vyřezávanou skříňku, která má petlici s visacím zámekem.

„Co to máš?“ ptá se ho hned Tadeáš?

„Vypadá to na poklad.“

Otec Karel, který se právě vrací na půdu, bere do rukou skříňku a s námahou s ní zatřepe. Cosi v ní zaharaší, možná zašustí. „To je zvláštní. Co to může být? Taková pevná skříňka s dobrým zámekem...“

„Je to poklad,“ opakuje Matěj.

Tadeáš se směje. „Tady ve staré skříně mezi samými krámy na vyhození?“

Matěj by to chtěl řešit hned. „Rozmlátíme to a podíváme se na ten poklad.“

Otec Karel však nesouhlasí. „Takovou pěknou skříňku nebudeme ničit.“

Matěj by se rád na poklad podíval, a proto se ptá: „Máte od ní klíč?“

„Kde bych vzal klíč? Vždyť je to staré snad sto let.“

„Zámek uřízneme,“ navrhuje Tadeáš.

„Ano, pilku na železo mám v dílně,“ souhlasí kněz a sestupuje s kluky z půdy do suterénu budovy.

Chvíli to trvá, než se otci Karlovi podaří upevnit zámek ve svěráku, aniž by poškodil krabici.

Kluci takřka bez dechu sledují, jak kněz řízne pilkou do oka zámku. Pilka se však svezle po kovu jako po skle. Otec se zapře a tlakem na pilku chce zaříznout do ucha zámku. Marně.

Kněz povzdechne: „To je velmi dobrý materiál. Pilka na něj nemá šanci.“

Matějovi je to zase jasné. „Na poklad musí být dobrý zámek.“

„Tak to rozbijeme.“

„Myslím, že to nebude tak jednoduché. Skříňka bude vyztužena kovovými pruty, proto je tak těžká.“

„Jak se do ní dostaneme?“

Kněz v zamyšlení říká: „Máme vůbec právo dobývat se do té skříňky?“

Matějovi je to znovu jasné. „Skříňka byla na fáře, vy jste farář, tak máte nárok skříňku otevřít.“

„Otevřít, ale ne rozbít. A klíč nemám.“

„Fakt ho nemáte?“

„Počkej,“ přemýšlí nahlas kněz, „teď si vzpomínám, že v trezoru je nějaký klíč. Půjdeme se do něho podívat.“

Kluci s napětím následují kněze a opět téměř nedýchají, když přicházejí do místnosti, kde je postaven trezor. Otec Karel se staví proti dveřím a zadává heslo, pak otočí kolečkem, které připomíná volant. Pak už otevírá silnostěnné dveře. „Zde jsou ukryty bohoslužebné nádoby.“

„A co klíč?“ ptá se nedočkavě Matěj.

„Klíč byl tady... A je tady.“

„Teď ještě aby pasoval.“

Kněz zavírá trezor a s klíčem na kroužku se vrací s kluky do dílny. Tam zkusí zasunout klíč do zámku skříňky. Zakroučí hlavou, že to nejde. „Ještě to zkusím jednou, pomalu vsunu klíč do otvoru.“

„Jde to?“ ptá se Matěj.

„Zatím ano. Myslím, že jsem na konci, teď zaberu. Hurá! Jde to!“

Kluci ani nedutají, když kněz otáčí klíčem v zámku. Náhle přerušuje práci a vážně říká: „Než to otevřeme, tak se pomodlíme, abychom do toho nešli sami. Nebeský Otče, buď s námi, když otevíráme vzácnou skříňku. Dej nám svého svatého Ducha, ať vede naši mysl i smysly, abychom obsahu uvnitř porozuměli a správně se k němu zachovali. Prosíme o to skrze Krista, našeho Pána.“

„Naši andělé, pomáhejte nám,“ zašeptá Tadeáš, „tak jako dneska v noci.“

Poté už kněz sundává z očka petlici a skříňku otevírá. Hoši se přitom trknou hlavami, tak se cpou k otevírané starobylé skříňce.

Kněz sahá dovnitř a vytahuje velký klíč a pokládá jej na stůl. Pak vytahuje a pokládá na stůl nějakou zažloutlou listinu.

„Klíč k pokladu,“ zašeptá Matěj.

„Cesta k pokladu,“ přidává se Tadeáš a ukazuje listinu.

„Klíč k otevření dveří pokladnice,“ doplňuje kněz oba hochy.

Všichni tři se na sebe podívají a vážně pokývují hlavami. Nikdo z nich nepochybuje, že našli něco hodně důležitého. Fara je starobylá a může ukrývat věci z dávné minulosti.

„Půjdeme nahoru,“ vyzývá kněz kluky, vrací věci do skříňky a vystupuje ze suterénu do přizemí a tam do kanceláře.

Staví skříňku na stůl, otevírá ji a vytahuje z ní nažloutlou listinu – cestu k pokladnici, jak doufají. Kněz čte nahlas: „PAROCHUS WENCESLAUS DEDIT PRO REPARATIONE TEMPLI. Je to latinsky, česky to znamená: Farář Václav dává na opravu kostela.“

Otec Karel má očíh slzy a tiše říká: „Václave, co dáváš a kde to máš? Střecha kostela je děravá a já nemám na opravu peníze. Tolik jsem se modlil a to je odpověď na mou bezradnost. Děkuji a ještě prosím o sdělení, kde ta pokladnice je.“

Otec Karel se obrací ke klukům. „Za faráře Václava se před sto lety dělala velká přestavba kostela. Měl bohatého bratra, který celou stavbu financoval. Zdá se, že nám zanechal prostředky, abychom kostel mohli opravit.“

Matěj říká: „Není možné, aby nám farář Václav dal klíč a nesdělil, kde jsou dveře k pokladnici.“

„Určitě to sdělil, ale my jsme to zatím nerozluštili. Pan farář Václav informaci někde ukryl a věřil, že Bůh ji zjeví tomu, komu bude poklad patřit. Musíme se modlit a prosit o světlo, jinak se k tomu nedostaneme.“

Matěj se raduje. „Teda, to je dobrodružství. To jsem nečekal.“

Otec Karel však vážně říká: „Přestalo by to být dobrodružství, kdyby se to dozvěděli zloději. Proto si musíme slíbit, že je to tajemství, o kterém nesmíme zatím s nikým hovořit. Dokážete to, kluci?“

„Jasně,“ slibuje Matěj.

„Už v tom mám praxi,“ přidává se Tadeáš a myslí na obydlí poutníka, které je také pro oba tajemstvím.

Kluci se zdrželi na faře až do odpoledne. Doma bylo třeba také něco pomoci, a tak se k poustevníkovi nedostali. Mrzelo je to, a tak se domluvili, že se na večerní mši svatou vypraví dříve, aby s poustevníkem promluvili ještě před začátkem bohoslužby.

Přicházejí na náměstí zavčas. Ale je tu ještě více lidí než včera, když chtěli vyhnat „bezďáka“.

Poustevník se leká, když vstoupí do ulice, která ústí na náměstí. Co tam ti lidé dělají? Snad nečekají na mne! Bude se opakovat včerejšek? Neměl bych se raději vrátit do lesa? Ne, neudělal jsem nic zlého, nebudu uhýbat, aby si snad nemysleli, že mám špatné svědomí. Bože, buď mi ochranou. Do stínu tvých křídel se utíkám, u tebe jsem v bezpečí.

Jakmile poustevník vstoupí na náměstí a lidé ho spatří, spěchají k němu a záhy kolem něho vytvoří neprodyšný prstenec. Křičí jeden přes druhého, takže jenom stěží lze rozeznat, co vlastně chtějí.

„Uzdravte mi syna, je moc nemocný,“ volá vytrvale asi čtyřicetiletá žena.

„Ztratil jsem práci. Mám hledat jinde, anebo tady čekat?“ ptá se stejně starý muž.

„Mám rakovinu. Pomozte mi, prosím,“ žadoní starý muž.

„Nemohu mít děti,“ opakovaně sděluje mladá žena.

Poustevník je zmatený. Neví, co si má o tom myslet. Včera ho div nerozsápali a dnes z něho dělají divotvůrce.

Pochopit situaci mu pomáhá až starší muž, když ho volá k sobě a přitom křičí: „Musila jste zlikvidoval, pomozte mi taky!“

Poustevník mává rukama a křičí: „Ticho, ticho!“

Kupodivu ho všichni lidé postupně poslouchají. Do nastalého ticha pak říká: „Já jsem obyčejný člověk. Nemohu splnit, co po mně žádáte.“

„Musila jste zlikvidoval.“

„Já jsem u toho nebyl.“

„Působil jste z dálky.“

„Modlil jsem se, to ano.“

„Věděl jste, že v zahradách krade Musil a svádí to na vás.“

„Ano, o tom jsem byl přesvědčen.“

„Jste Boží muž, my to víme.“

„Jsem hříšník, vy všichni jste lepší než já.“

Lidé jsou poslední větou přece jenom zaskočeni a přestávají vykřikovat svá přání. Hovoří mezi sebou a ptají se jeden druhého, co si mají o tom myslet.

Poustevník už mezitím pochopil, proč ti lidé přišli. Proto si zjednáva klid a pak svým silným hlasem vysvětluje: „Modlil jsem se za dopadení Musila. V lese mám na modlitbu čas. Prosil jsem Boha, aby Bůh poslal anděly, kteří by kluky vedli a chránili. Ano, to jediné jsem dělal. A to mohu dělat i pro vás. Budu se za vás všechny modlit. Ale teď už mě, prosím, pusťte do kostela. I tam se budu za vás modlit.“

Lidé poslouchají a uvolňují sevření. Boží muž prochází mezi nimi, usmívá se a sem tam zachytí úsměv i z davu, který se postupně rozchází.

U vchodu do kostela čekají na poustevníka Tadeáš s Matějem. Neradují se, jak by se dalo čekat. V jejich tvářích se zrcadlí starost.

Poustevník si toho všímá. „Co se vám stalo? Co vás trápí?“

Oba kluci ukazují na paní, která sedí na kamenném stupni pod křížem. I na vzdálenost snad dvaceti metrů je vidět, že pláče.

„Hoši, co se jí stalo?“

Slova se ujímá Tadeáš. „Ta paní byla v chumlu kolem vás. Viděli jsme, jak z něho vystoupila a plakala. Naříkala: ‚Myslela jsem, že mě uzdraví, a on nic takového nedělá.‘ Sedla si na lavičku a držela si hlavu v dlaních a naříkala: ‚Ta hlava bolí. Jau, jau.‘“

„Hoši, běžte do kostela. Já si s ní popovídám.“

Kluci však stojí a je vidět, že chtějí něco říct. Nakonec se odhodlává Matěj. „Pane Josefe, chtěli jsme vám zajít poděkovat, ale museli jsme pomáhat panu faráři a pak doma.“

„To je dobře, že jste pomáhali. Mám z vás radost. Přijdete, až zase budete moci. Rád se dozvím, jak to v noci probíhalo. A teď už utíkejte do sakristie.“

Poustevník bez váhání spěchá k nešťastné ženě. „Proč pláčete? Mohu vám nějak pomoci?“

Žena zvedne bázlivě hlavu, a když spatří muže, ve kterého tolik doufala, tak jenom povzdechne: „Slyšela jsem, že uzdravujete.“

„Nejsem divotvůrce. Ale snažím se pomáhat lidem, jak mohu. Čím vám mohu přispět?“

Poutníkova laskavost překonává zábrany i zklamání nešťastné ženy. „Bolívá mi hlava. Hodně mi bolí hlava. Musím si vždycky vzít prášek, ale ani to už mi pomáhá. Pan doktor mi říkal, že musím do nemocnice, aby se zjistilo, proč mám takové bolesti hlavy. Ale já mám doma čtyři děti, malé děti jako stupínky. Nejstaršímu je pět. Nechci je opustit. Tatínek nám odešel a dosud se nevrátil. Když půjdu do nemocnice, budou muset jít děti do děčáku. Ale já děti dát od sebe nechci!“

„A co dědeček s babičkou?“

„Jsou daleko. Ale my jsme hrozná rodina. My nejsme ani rodina. Jsem s dětmi sama.“

Teprve teď si sedá poustevník vedle ženy a říká: „Je mi vás hrozně líto. Je mi líto vašich dětí. Ale když mně je vás líto, pak Pánu Ježíši je vás líto mnohem víc.“

„Kdo je to Pán Ježíš.“

„Boží Syn.“

„Ale já nechodím do kostela.“

„Ježíš vás má rád, i když nechodíte do kostela. On miluje všechny lidi.“

„I mne? Vedu hrozný život.“

„Všechno se dá změnit.“

„Chtěla bych všechno změnit.“

„Mohu se za vás pomodlit?“

„Budu ráda.“

„Pane Ježíši, svěřuji ti tuto maminku. Má bolesti hlavy. Ukaž jí zřetelně, co má dělat, zdali jít do nemocnice, nebo ne. Moc ti děkuji, amen.“

Poustevník vstává a loučí se s ženou, která už nepláče, ale také se neusmívá. Teprve teď je vidět, jak je drobná, a přitom toho má tolik na nesení. Není divu, že jí bolí hlava, pomyslí si poustevník a přitom jí podává ruku a loučí se s ní. „Jděte a už nehřešte, Pán je s vámi.“

Rozcházejí se. Žena jde ke svým dětem a poustevník spěchá do kostela. Žena myslí na to, co jí při loučení poustevník řekl. A Boží muž se za ni modlí – svěřuje ji Pánu Ježíši.

Policisté na okrskovém oddělení ukončují vyšetřování a propouštějí Musila domů. Mají svědectví lidí, které okradl, a také si zjistili, jak vznikala a šířila se pomluva o bezdomovci.

Autobus už mu z města dnes nejede, a tak se rozhoduje, že se pokusí někoho stopnout. Dlouho mu nikdo nezastavuje, až se ho zželelo jednomu mladému muži. Stopař si usedá na zadní sedadlo a nemá v úmyslu si s řidičem povídat.

Muž za volantem je však hovorný a líčí mu, co se u nich událo v posledních dnech. Vypráví mu, jak nějaký Musil kradl a pak to sváděl na chudáka bezdomovce. „Lidi bezd'áka málem lynčovali. Ale dnes vyšlo všechno najevo a Musila zavřeli.“

„Co vyšlo najevo?“ ptá se pasažér na zadním sedadle.

„Jak to Musil dělal. Kradl v noci a ráno to svedl na bezd'áka.“

„Oni ho chytili?“

„Ano. Při činu na zahradě u Ráčkových.“

„A jak se jim to podařilo?“

„Sledovali ho dva kluci, kteří pak zavolali policajty.“

„Oni to fakt dokázali dva kluci. To je ten Musil tak nemožný?“

„Vykládá se a je to asi fakt, že ten bezd'ák. Ale on to vlastně není bezd'ák! Lidé mu teď začali říkat poustevník, má nějakou zázračnou moc.“

„Fakt? Nejsou to babské řeči?“

„Kdepak! Hodně lidí se k němu chystá, aby jim pomohl.“

To už Musilovi stačí. Je zkroutěný. Ten člověk z lesa je nejenom silný, ale má v sobě i nějakou sílu. A já proti němu bojoval! A teď mě čeká soud, protože mě policajti obviní nejenom z krádeže, ale i z pomluvy. A jestli ten člověk má fakt něco v sobě, tak i ten soud na dálku ovlivní a já půjdu sedět do vězení.

Musil přemýšlí, a než vystoupí, tak je přesvědčen, že teď musí udělat všechno, aby si toho poustevníka naklonil. Jestli je to křesťan, tak mě odpustí. Pak mu najdu nějaké bydlení a přitom zjistím, kde bere tu svoji moc. A když se té moci zmocním, tak budu vládnout já a lidé budou chodit za mnou. A pak bezd'áka zničím jeho vlastními zbraněmi.

Než Musil dojde domů, tak má opět dobrou náladu. Bude to boj, ale já v něm zvítězím.

Konec tajemství

Je krásná letní neděle. Sluníčko již od rána slibuje, že rozpálí vzduch a ohřeje vodu. Zatímco jindy jdou křesťané do kostela ztichlými ulicemi, tak tentokrát se zdraví s lidmi, kteří se pohybují na zahradách nebo chystají auta na dovolenou.

Tadeáš s Matějem si u rodičů dovolili, že přijdou z kostela domů až na oběd. Mají v úmyslu doprovodit po mši svaté poustevníka a vylíčit mu, jak probíhala akce na dopadení zloděje. Málem však přijdou pozdě na mši svatou, protože je dospělí zastavují a ptají se, jak to bylo s Musilem.

Odpovídají co nejstručněji: „Sledovali jsme ho, když kradl. Zavřeli jsme ho do skleníku a zavolali policajty.“

Ale i tak se nevyhnou dalším otázkám, proto dobíhají do sakristie, když je už pan farář oblečený v bohoslužebná roucha.

Kněz má rád přesnost, ale tentokrát opozdilce přivítá úsměvem.

Tadeáš se omlouvá: „Lidi se ptají, jak to bylo s Musilem.“

„Holt, jste hvězdy. Jenom aby vám ta sláva nevezla do hlavy.“

„Jakápak sláva, když si neumíme poradit s tou skříňkou, co jsme včera našli.“

„I já jsem na to myslel.“

„Já jsem nemohl večer usnout a Matěj nemohl zase dospat.“

„Teď to pusťme z hlavy a soustředme se na mši svatou. Na oltáři se budou dít věci nesrovnatelně důležitější, než co jsme prožili v minulých dnech.“ Kluci přikyvují, ale jak spatří v koutě kostela poustevníka, tak se jim vracejí vzpomínky ve vši barevnosti.

Po mši svaté ze sebe strhávají oblečení, a přestože poustevník vychází z chrámu první ze všech, tak se s ním setkávají.

„Můžeme vás doprovodit?“

„Jistě. Rád se dozvím všechny podrobnosti.“

„Pane Josefe, cítili jsme, jak se za nás modlíte.“

„Jak jste to cítili.“

„Někdo nás vedl, varoval nás, pomáhal nám.“

„Zřejmě to byli vaši andělé. Ti jsou úžasní průvodci.“

„Modlili jsme se k nim.“

„A já jim také celou akci svěřoval. A teď už povídejte všechno po pořádku. Hořím zvědavostí.“

Kluci jeden přes druhého vyprávějí, jak se všechno seběhlo až do příjezdu policistů. Ale to už jsou v lese a musí do husího pochodu, protože cestička maliním je úzká.

„Pane Josefe,“ volá zezadu Matěj, „jak tu budete chodit v zimě?“

„O tom zatím nepřemýšlím. Teď je léto a raduji se z každého dne.“

„Půjдете bydlet k nám,“ navrhuje Tadeáš.

„Co by to bylo za poustevníka, kdyby šel bydlet do pohodlného domu mezi ostatní lidi?“

„To by nebyl už poustevník,“ uznává Matěj.

Tadeáš si však nechce vzít představu, že svatý muž bude u nich bydlet. „Budete u nás na dovolené.“

„Poustevník na dovolené,“ směje se pan Josef a ukazuje na své bydliště, které už je vidět ve škvírách mezi stromy, „tam jsem pořád na dovolené s Pánem Bohem.“

Kluci už na to nic neříkají, ale když poustevník vzkřikne: „Kdo tam bude první!“, tak vyrážejí.

Ale kdepak, na muže žijícího v přírodě nemají. Dobíhají o několik kroků za ním. Vítěz se však svou převahou nechlubí a upachtěných kluků se ptá: „Kdo se chce napít vody?“

„Já, já,“ volají kluci jeden přes druhého a vzápětí po sobě hltají vodu - chladnou tak akorát - z jednoho půllitru.

„A víte, co pijete?“ ptá se poustevník.

„Vodu,“ odpovídá Tadeáš za oba.

„Ale jakou vodu?“

„Normální, ale strašně dobrou.“

„Je to voda ze studánky Panny Marie. Tato nyní zdevastovaná a opuštěná kaple bývala poutní kaplí, kde se poutníci modlívali k Panně Marii Uzdravení nemocných. Kdysi dávno tu v lese pracoval muž, otec pětičlenné rodiny. Při kácení na něho spadl strom. Jeho pomocník ho sice zpod kmene vytáhl, ale muž těžce dýchal, potil se bolestí a slabostí.“

„Žízeň, žízeň,“ prosil a těžce ukazoval směrem ke studánce.

Jeho pomocník vzal nádobku a utíkal pro vodu. Trvalo nějakou dobu, než ji donesl. Našel však muže, který již jenom sípal a plakal bolestí.

Pomocník mu přiložil nádobku ke rtům a říkal: „Donesl jsem vodu, napijte se.“

Otec rodiny však zřejmě umíral. Mezi vzlyky a výkřiky bolesti ze sebe vypravil: „Maria... moje děti... žena... prosím. Vodu!“

Po těchto zřetelných slovech mu přiložil pomocník nádobku s vodou ke rtům, ale on už rty ani nepohnul.

Pomocník nevěděl, co má dělat. Pochopil, že umírající se modlil k Panně Marii, aby ho zachránila a on se mohl starat o svou ženu a děti. Ale co znamená to zvolání o vodě, když nemůže pít? V duchu se modlil a prosil a poznání, co má dělat. Umírající ležel schoulený a bránil se tak bolesti v místech, kde ho přimáčkl strom. A tehdy ho napadlo, že vodou poleje zraněného právě tam, kde měl smrtelné zranění. Vylil tedy na něho vodu z nádobky. Zdálo se mu to málo, a proto běžel pro vodu znovu. „Zdravas Maria,“ modlil se, když naléval vodu na jeho ránu.

Pomocník se přitom díval do očí zraněného. Byly sevřeny bolestí, stejně jako celý obličej. Ale tu se náhle rysy začaly uvolňovat, zraněný otevřel oči, zcela přestal sípat bolestí. Ležel a díval se do nebe. „Maria, děkuji,“ pronesl tiše.

Pomocník udělal z větví sáně, do kterých naložil zraněného. Dopřavil ho tak na okraj lesa, kde zavolal sedláka, aby ho odvezl domů. Tam ho uložili do lůžka, ale muž v něm dlouho neležel. Jeho rána se rychle hojila, neměl žádných bolestí. Stále znovu děkoval Panně Marii za záchranu

svého života. Jak šťastná byla žena a děti, když brzy vstal z lůžka a své nejdražší objal a přitom je vyzval: „Pojďme se modlit. Bez Panny Marie byste chodili na můj hrob.“

Zpráva o uzdravení otce rodiny se roznesla nejenom po vesnici, ale i do celého okolí. Lidé začali putovat sem na toto místo, nabírali si vodu ze studánky a prosili Matku Boží o uzdravení ze svých neduhů, o pomoc v jejich starostech a bolestech. Zanedlouho zde vystavěli kapli a chodili sem nejenom o poutích, ale i po celý rok. Přicházeli sem, když nedaleko pracovali, a nabírali si vodu ze zázračné studánky. Kapli postavili nad pramenem a opatřili ji nápisem: „Maria, Uzdravení nemocných, oroduj za nás.“

„A jak to všechno víte?“ ptá se dojatý Tadeáš.

„Hledal jsem ve starých kronikách nějaké místo, kde bych se usadil jako poustevník. Našel jsem tuto kapli i s popisem zázračné události. Nebylo pochyb, hned jsem věděl, že půjdu sem. A tak jsem tady na posvátném místě, na které lidé zapoměli. Je to místo modlitby, proto se tu tak rád modlím. Je to místo uzdravení a dá se tu i dnes vyprosít mnoho milostí. Chcete se i vy se mnou pomodlit?“

„Ano,“ odpovídají kluci sborově.

„Umíte se modlit růženec?“

„Ano.“

Po chvíli soustředění dělá poustevník i kluci znamení kříže, a tak se začínají společně modlit. Poustevník jim před každým desátkem sdělí tajemství, o kterém mohou rozjímat. A tak se k nebi vznášejí slova modliteb Otce náš..., Zdravas Maria..., Sláva Otcí... i prosba Pane Ježíši...

Závěrečný kříž ukončuje společnou modlitbu a nikomu se nechce rušit posvátné ticho. Poustevník se podívá ke slunci a upozorňuje: „Měli byste jít domů. Brzy bude poledne.“

„Musíme jít,“ potvrzuje Tadeáš.

Kluci vstávají a mají se k odchodu.

„Ještě jsem vám chtěl něco říct. Od této chvíle přestává být místo mého pobytu tady v kapli tajemstvím.“

„Takže už o tom můžeme říct doma?“

„Jistě. A nejenom doma. Podle potřeby o tom můžete říct i dalším lidem. Panna Maria vás povede, když se k ní budete modlit.“

„A můžeme zase přijít, abychom se s vámi pomodlili růženec.“

„Budu velmi rád. A teď už utíkejte!“

Tadeáš s Matějem se loučí pozdravem i zamáváním. Když zůstane poustevník sám, tak tiše řekne: „Bože, děkuji ti za ně. Hlavně pak za to, jak je vedeš k sobě.“

Poustevník se vrací do svého skromného obydlí a přemýšlí, co bude mít dneska k obědu. Je neděle. Dneska by mělo být jídlo sváteční. Ale co tu máme? Chléb, dva rohlíky... a sýr, který jsem si koupil od sedláka. Díky, Bože, za sváteční oběd.

„Dobrý den!“

Poustevník se zprvu lekne. Kdo to může být? Ale když zdraví, tak přináší snad pokoj. Vstává od svých skromných zásob jídla a jde přivítat návštěvníka. Když ho spatří, lekne se podruhé. Je to Musil. Zcela jistě a bez pochyb. Co tu chce? Jde mi ublížit? Ubráním se mu. A jestli má nějakou zbraň, tak mu uteču. Bože, buď se mnou!

„Dobrý den,“ zdraví poustevník a přidá ke slovům i úsměv. „Co vás vede do těchto končin.“

„Jsem plný lítosti nad tím, co jsem udělal. Mrzí mě to, čeho jsem se dopustil. Přišel jsem se vám omluvit a poprosit o odpuštění.“

Poustevník stojí v tichosti a cítí, že slova Musilova nejsou upřímná. Ale není mou věcí, abych posuzoval něčí úmysly. Prosí o odpuštění? Dostane se mu ho.

„Rád vám odpouštím, pane Musile.“

„Děkuji vám moc. Víím však, že jenom poprosit za odpuštění nestačí.“

„Ano, máme konat dostiučinění.“

„Co to je?“

„Dobré skutky, kterými bychom alespoň částečně napravili své špatné skutky. Konejte dobro a Bůh vám odpustí.“

„Chci dělat dobro hned.“

„Ano, začněte hned, jak přijдете domů.“

„Chci začít už tady. Přinesl jsem vám nedělní oběd, když tu máte takovou bídu.“

Poustevník přemýšlí. Mám přijmout tento dar? Vždyť cítím, že to není upřímné. Nevím, co ten člověk chce, a nebudu se mu zavazovat.

„Pane Musile, váš dar je příjemný, ale já mám svůj poustevnícký oběd.“

„To nevadí, sníte si jej zítra.“

„Dejte oběd chudé vdově, kterou jste okradl, na odčinění svých zlých skutků.“

Musil přemýšlí, budí to v něm vzdor, ale překonává se. „Dobře, dám oběd na usmířenou paní Dvořákové.“

„Tak to bude nejlepší.“

„Pane poustevníku,“ ujímá se Musil znovu slova, „máte tu hodně špatné bydlení. Až přijdou deště, zima, bude to tu k nevydržení. My se ženou jsme už doma sami, děti vylétly z hnízda. Máme dost místa, abyste u nás mohl bydlet. Pryč je nepřátelství, můžeme být přátelé.“

Poustevník se usměje, přikývne a říká: „Ano, nepřátelství nemůže být mezi námi, ale s tím přátelstvím bych ještě počkal. Přátelství ověří čas.“

„Takže nic ode mne nepřijímáte?“ říká Musil s nádechem zlosti.

„Přijal jsem prosbu o odpuštění.“

„Ale mohli jsme být přátelé.“

„To ukáže čas.“

„Možná v zimě budete rád, když vás vezmeme domů.“

„Je to možné, ale zatím tak neuvažuji.“

„Na shledanou,“ loučí se Musil a prudce se obrací k odchodu.

Poustevník jeho chování v duchu komentuje: Takto neodchází zkroušený muž.

Musil se vydrží ovládat, než zmizí v lese. Tam začíná vztekle kopat do pařezů a nadávat: „Je to prohnáný člověk. Přechytralý člověk. Ale já se nedám! Dostanu ho i s tou jeho mocí. Mám taky svou moc a lidi se mě bojí.“

Musil ze sebe vybíjí zlost a pak už klidně zamíří domů. A že bych dal té vdově oběd? Na to ať poustevník zapomene!

Po obědě je u Kučerů příjemná nedělní siesta. Maminka je ráda, že má manžela doma, i když teď právě spí. Také Tadeášovi není proti mysli, že se může jen tak povalovat. Ale nevydrží takto dlouho. Má však v plánu, že pokud se doma nic nebude dít, tak půjde za dědečkem, který sedí na lavičce v zahradě a čte si. Už si dlouho spolu nepovídali.

Velebné ticho přehluší dvojí zazvonění.

„Kdo nám tady bere klid?“ zvolá podrážděně maminka, neochotně vstává a jde k domovním dveřím.

Vrací se za chvíli a nejde pro tatínka, jak by se dalo čekat, ale pro Tadeáše do jeho pokoje.

„Tadeáši, je to pro tebe.“

„Kdo je tam, mami? Matěj?“

„Je tam Veselá. Co s ní máš?“

„Nevím, kdo to je?“

„Nakoukni oknem, stojí u branky.“

„Jé, to je ta paní, co brečela u kostela. A má jeden, dva, tři, čtyři děti.“

„Co s ní máš společného?“

„Nic. Chtěla, aby ji poustevník uzdravil.“

„Viš, kdo to je?“

„Nevím. Viděl jsem ji včera poprvé.“

„Tak si dej na ni pozor! Je to děvka.“

„Co? Taková slušná paní.“

„Umí to s chlapy. Každé děcko má s jiným mužem. Teď to zkusí na poustevníka, protože ji nezná.“

„Mami, prosím tě. To přece nemůžeš vědět.“

„Chci tě a toho tvého poustevníka varovat.“

„Poustevníka varovat nemusíš. On pozná přesně, co je v lidech.“

„To máš pravdu. I já jsem to na sobě poznala. Ale když měla ženská tolik chlapů, tak bude chtít dalšího. Tak to chodí.“

„Díky za radu. Teď jdu za ní obrněný a nepřístupný,“ řekne nakonec Tadeáš, když se mezitím převlékl z domácího oblečení do venkovního.

Vychází z domu, spěchá k brance a zdraví: „Dobrý den.“

„Dobrý den,“ odpovídá žena, „omlouvám se, že ruším v neděli. Ale chci se jenom zeptat, jak bych se dostala k tomu pánovi, který je tvým kamarádem.“

„K poustevníkovi?“

„Ano, k tomu.“

„Můžu se zeptat, co po něm chcete? On nemá zájem o ženy. Je to svatý muž.“

„Neboj se. On mi řekl, že se mohu změnit. Uzdravil mě. Přestala mně bolet hlava. Sousedka mi říkala, že je to zázrak. Chci mu poděkovat. I za děti, že nemusejí do děčáku.“

„On je poustevník.“

„Co to znamená?“

„Bydlí sám v lese a skoro pořád se modlí.“

„Myslíš, že mě přijme?“

„Je moc hodný. Ale netrefíte tam. A nevím, jestli tam ty děti dojdou. Ten nejstarší možná, ale ty malé asi ne.“

„Je to daleko?“

„Dost. A přitom není jisté, že ho zastihnete.“

„A ráno?“

„Dobře, budeme vás s Matějem čekat v šest ráno.“

„Děkuji a ráno na shledanou,“ loučí se paní Veselá a volá děti k sobě.

Tadeáš se chvíli dívá za nimi, a když mu zmizí za rohem, tak se otočí a jde domů. Má obavu a bojí se, jestli ho maminka s tou paní pustí.

V neděli odpoledne by měl mít kněz přece jenom volněji, aby si mohl odpočinout. Otec Karel však nemá klid. Je dusno. Vypadá to, že v noci budou bouřky. S obavami zapíná počítač, aby zjistil, jaká je předpověď počasí. Poleká se velkých bouřkových mračen, které míří k nimi. Předpověď počítá, že bouřky dorazí kolem osmé hodiny večerní.

„Oh!“ zaúpí kněz, „to nemohu nechat bez opravy.“

Myslí na rozbité tašky právě nad presbytářem. Jestli strop proteče, bude to téct rovnou na svatostánek. Musím to jít opravit. Pár tašek na půdě je, ale žebřík mně musí někdo podržet. Ale koho bych teď sehnal? Žebřík dobře zapřu, abych nespádl.

Kněz se spěšně obléká do pracovního a vyráží ke kostelu.

Z předzahrádky jedné z hospod to komentují dva muži, kteří se dívají na dno už několikáté sklenici piva.

„Farář, a jde v neděli pracovat. Pěkně dodržuje nedělní klid.“

„Káže a sám nečiní. Tak to bývá.“

„Podívejte, farář v neděli pracuje,“ vzkřikne host hodně nahlas, aby ho všichni slyšeli.

Z rohu se však ozve knězův obhájce: „Měl bys mu jít pomoci a ne tu zvedat püllitry piva.“

Muž sice pivaře usazuje, ale nikdo se nezvedne, aby se šel zeptat kněze, který vchází do věže, zdali něco nepotřebuje.

Otec Karel za sebou úmyslně nezamyká. Vystoupá po schodech na plošinu, ze které přechází na půdu kostela. Dochází pod poškozené místo střechy. Čtyři tašky - to spravím. Opřu žebřík o trám, stoupnu na něho a tašky do díry vložím.

Kněz je zdatný a dělá vše podle plánu. Tašky si dává do batohu na záda a po žebříku stoupá ke střeše. Vystupuje na podélný trám, ze kterého vloží tašky na prázdné místo. Jednou rukou se

přidrží střešní latě a druhou uvolňuje z ramene batoh tak, aby se mu zhoupł před něho. Při tomto pohybu naráží batoh do žebříku a shazuje ho na klenbu chrámu.

„Tak to je v háji,“ zvolá kněz, „teď se odtud nedostanu.“

Sedá si obkročmo na trám a podívá se do čtyřmetrové hloubky. Ještě že jsem nezamknul věž a vzal si s sebou mobil. Komu zavolám? Nikoho dospělého, aby z toho nedělal závěry. Tadeáše zavolám. Je dost silný, aby zvedl žebřík z klenby a postavil ho.

Otec Karel vytahuje mobil a najíždí na číslo Tadeáše. Když se mu ministrant ozve, tak říká přímo: „Jsem na půdě kostela a potřebuji podat žebřík. Přijď hned.“

Tadeáš vyskočí a jenom ohlásí: „Jdu za panem farářem.“

To stačí, kněz je pro maminku bezpečnou stanicí, u něho se nemusí o syna bát. Kdyby tak věděla, kam Tadeáše pouští.

Mladík ví, jak se dostat na půdu, a tak je snad do deseti minut na místě. Kněz mezitím vsunul tašky do střechy a posadil se znovu na trám.

„Otče, kde jste?“ volá Tadeáš.

„Tady.“

„Nevidím vás.“

„Pojď tu dopředu a uvidíš.“

Tadeáš postoupí nad presbytář, a když po hlase zvedne hlavu, strne. Vidí kněze sedět na trámu téměř pod střechou. „Jak jste se tam dostal?“

„Spadl mi žebřík.“

Teď si teprve Tadeáš všimá žebříku, který leží v úžlabině na spodku klenby. Dostat se k němu, to nebude snadné. Ale kněz mu radí: „Dojdi na konec půdy, sestup podél zdi.“

Tadeáš chápe, ale přece jenom se bojí. Představuje si hloubku pod sebou.

„Neboj se!“ povzbuzuje ho kněz, strop je pevný.

Tadeáš se modlí k andělu strážnému a pak jedná jako robot přesně podle instrukcí kněze. Po čtvrt hodině je žebřík přistaven a kněz sestupuje dolů.

„Děkuji ti,“ říká, „jsi statečný.“

„Vy jste, otče, statečný.“

„Poděkujeme Pánu Bohu, že to dobře dopadlo.“

Oba nic nahlas neříkají, ale v duchu prožívají vděčnost z toho, že všechno dobře dopadlo.

Z půdy přestupují oba na plošinu věže, kde se kněz zastaví, protože chce něco důležitého sdělit. „Mluvil jsem s otcem biskupem. Ví, v jakém stavu je střecha a že nemohu získat peníze na její opravu. Zřejmě mě po prázdninách přeloží, aby tu přišel kněz, který střechu opraví.“

Tadeáš reaguje okamžitě. „Otče, to nesmíme dopustit! Máme přece poklad a s tím střechu opravíme. Budeme hledat, až jej najdeme.“

„Takže zítra ráno?“

„V devět jsme na faře,“ slibuje Tadeáš a věří, že otec Karel ve farnosti zůstane.

Žárlivost

Po nočních bouřkách proniká do otevřeného okna pokoje svěží ranní vzduch. Tadeáše probudilo přibouchnutí domovních dveří. To už jde tatínek do práce! Zaspal jsem. Jak to, že mě nevzbudil mobil? Tři čtvrtě na šest! Tak to mám co dělat! Maminka je už v nemocnici a já se tu vyvaluji. Maminka... Byl to včera boj.

Hned, jak se vrátil domů po rozhovoru s paní Veselou, tak se maminka rozohnila. „Doufám, že sis nic s tou paní nedomlouval.“

„Ráno ji s Matějem zavedeme k poustevníkovi.“

„V žádném případě. S tou ženskou nebudeš mít nic společného.“

„Ale mami, já s ní nic nemám.“

„Půjdeš s ní.“

„Půjdem s Matějem.“

„Je to protřelá ženská, umí to s chlapy.“

„Já nejsem ještě chlap.“

„Tím hůř!“

„Poustevník jí pomohl, chce začít nový život.“

„U toho nemusíš být ty.“

„Nikdo jiný cestu k poustevníkovi nezná.“

„Je to dlouhá cesta, budete si povídat. Kolik chlapů takto získala.“

„Mami, prosím tě,“ rozohnil se také Tadeáš, „mně se líbí holky z naší třídy, rád si s nimi povídám. Ale paní Veselá je pro mne stařešina.“

„Co? I já jsem stařešina? Je tak stará jako já!“

„Promiň, mami. Ale jak ti to mám říct, že ona je z jiné kategorie?“

„Já vím,“ začala maminka ustupovat, až nakonec neříkala nic, a to už Tadeáš věděl, že cesta za poustevníkem s paní Veselou je volná.

Tadeáš jí připravenou snídaní. Jak je maminka hodná, že se o mne tak stará. Mrzí mě, že jsem se s ní včera tak hádal. I teď na mne určitě myslí a má o mne strach. Ale já nejsem už malé děcko! Musím si to vybojovat, jinak bych nesměl nikam. Všude vidí samá nebezpečí. Nejlepší by pro ni bylo, kdybych seděl pořád doma. Ale sotva bych tady vytáhl tablet, tak by volala: „Nebud' na tom dlouho. Kazíš si páteř. A víš, kolik lidí je na tom závislých?“ Ano, maminka je moc hodná, udělala by pro nás to poslední. Kéž už by maminka měla to miminko, musela by se o ně starat a na mě by neměla čas myslet.

Sotva Tadeáš posnídá, vyčistí si zuby a hodí na sebe tričko, tak už paní Veselá zvoní. Dojdou společně pro Matěje a vydávají se na cestu k poustevníkovi. Nikdo nic moc nemluví, a tak mohou naslouchat rannímu koncertu lesních ptáků.

Když dorazí k poustevníkovu obydlí, tak se žena poleká: „Tady bydlí?“

„Ano, to je poustevna,“ přitaká Matěj a první sestupuje z cesty k polorozbořené kapli.

Ale vzápětí se zastavuje a zeptá se: „Slyšíte?“

Z kaple se šíří krásný zpěv poustevníka, který se takto modlí.

„To je úžasné,“ šeptá paní Veselá, „spí ve zřícenině, nic tu nemá k zábavě – vždyť tu nemá ani elektřinu, a on si zpívá!“

Tadeáš se takového obdivu leká. Nemá přece jenom maminka pravdu? Nevyhledává tato žena mnoha mužů poustevníka proto, že se jí zalíbil jako muž?

Zpěv ustává. Poustevník je asi spatřil. Ano, už na ně mává a zve je tak dolů k sobě.

Tadeáš se mu v duchu omlouvá. Nevím, jestli jsem udělal dobře, že vám tu ženu vedu. Asi jsem se napřed měl zeptat. Ale teď už s tím nic nenadělám, napomíná Tadeáš sám sebe a už se těší na poustevníka, který jim vychází naproti.

Po uvítání usedá skupina na kládu a pařezy vedle kaple.

„Pane Josefe, jak jste přežil ty bouřky?“ zeptá se Matěj.

„Podívej se, jsem suchý. Ale bylo to úžasné drama Boží moci. Až mě napadalo, že se mi moje obydlí zboří.“

„Ale vydrželo.“

„Dokonce se zpevnilo. Zakleslo se to do sebe. Ale už dost povídání. Tady paní určitě nepřišla, aby si tu s námi povídala o počasí. Mohu vás oslovovat jménem?“

„Marie.“

„Nejkrásnější jméno.“

„Ale nejhorší život.“

„Snad ne. Neměli by kluci odejít?“

„Ne. Ať tu zůstanou. Kdybych tu zůstala s vámi sama, tak by lidé vykládali, že jsem vás chtěla sbalit. A já vám přišla poděkovat. Uzdravila jsem se. Díky vám.“

„Děkujte Bohu a ne mně.“

„Nevěřím v Boha.“

„A v co věříte? V sebe?“

„V sebe?“ vysmívá se žena sama sobě. „Žila jsem hnusným životem. Každý mnou pohrdá. Až vy jste se mnou promluvil jinak. Mluvil jste se mnou pěkně tak jako už dlouho nikdo.“

„A víte proč?“

„To nevím a nechápu.“

„Protože vás miluje Bůh.“

„Mne, která má každé dítě s jiným mužem? Mne, která jsem zkazila život sobě i druhým lidem? Mne, která jsem dělala tolik zlého?“

„Ano, vás Bůh miluje a říká vám: Jdi v pokoji a už nehřeš.“

„Změním se. Chci se změnit. Byla jsem uzdravena. Už mě nebolí hlava. Chci prožívat život, ve kterém nebolí hlava.“

„A litujete všeho, co jste dělala špatně.“

„Hnusím se sama sobě.“

„To není dobrá cesta. Hnuste si skutky, které jste udělala. Ale vy jste dílo Boží.“

„Vrátím se ke své matce. Odprosím ji a začnu nový život.“

„Dobře, sestro Marie,“ chválí ji poustevník, „budu se za vás modlit a s vděčností vzpomínat na vaše obrácení.“

Žena i kluci vstávají a loučí se.

„Uvidíme se zase večer?“ zeptá se Tadeáš při odchodu.

„Beze mše svaté si den nedovedu představit,“ odpovídá poustevník.

A pak už mává návštěvníkům na rozloučenou. Jakmile mu skupinka zmizí z dohledu, vrací se, aby dokončil ranní modlitbu, ve které chválí Boha, tentokrát i za paní Marii, které přispěl k obrácení.

Kluci od poustevníka spěchají na faru, kde je čeká otec Karel. Paní Veselá velebí poutníka každému, se kterým se setká. A tak se velmi rychle rozšiřuje zpráva, že poustevník uzdravil Veselou z nemoci a změnil ji k dobrému.

Kluci přibíhají na faru včas. Jsou udýchaní, proto se jich kněz ptá: „Kde jste byli, že jste museli tak spěchat?“

„V lese za poustevníkem,“ odpovídá Tadeáš a líčí otcí Karlovi obrácení paní Veselé.

„To je krásné,“ hodnotí to kněz, ale přitom v duši pocítí závan žárlivosti – místo za mnou budou teď chodit za ním.

Ale naštěstí je na programu hledání pokladu, a tak negativní myšlenky ustupují do pozadí. „Jdeme do dílny,“ vyzývá otec Karel kluky. Sestupují po schodech dolů. Vpravo je sklep, vlevo pečlivě uzamčená místnost, kde je uložena nalezená skříňka. Kněz ji vyndává ze skříně a staví ji na pracovní stůl. Otevírá ji a vytahuje nažloutlou listinu se záhadnou větou. Kněz čte nahlas: PAROCHUS WENCESLAUS DEDIT PRO REPARATIONE TEMPLI.

Tadeáš polohlasem překládá: Farář Václav dává pro opravu kostela.

Kněz drží v ruce klíč a sklání hlavu. „Nejprve se pomodlíme.“

Teprve když i kluci zaujímají podobný postoj, říká: „Nebeský Otče, požehnej našemu snažení. A jestli je to tvá vůle, abychom poklad našli, tak nám dej poznat tajemství nápisu. Kéž pak najdeme zámek, do kterého bude pasovat tento klíč. Prosíme o to skrze Ježíše Krista, našeho Pána, který s tebou žije a kraluje po všechny věky věků. Amen.“

„Kudy chodím, tak na to myslím,“ přiznává kněz, ale nic mě nenapadlo. Přitom jsem přesvědčen, že otec Václav nám chce pomoci s opravou střechy, na kterou nemám peníze.“

„Chce zachránit vás, otče, abyste s námi zůstal,“ dodává Tadeáš.

„Já nejsem nejdůležitější, i když by se mi od vás šlo těžko. Jsem tu mezi vámi rád, ale pokud se střechou nepohneme, tak mě otec biskup přeloží, a dá tu schopnějšího kněze.“

„Žádný kněz není schopnější než vy,“ brání Matěj otce, kterého má moc rád.

„Najdeme poklad,“ vyzývá Tadeáš, „a žádné přeložení nebude na programu.“

„Dobře,“ přerušuje kněz kluky a ptá se: „Napadlo vás něco?“

„Já jsem o tom hodně přemýšlel,“ odpovídá Matěj, „a myslím si, že když byla skříňka na faře, tak i poklad musí být někde tady.“

„Jasně,“ souhlasí nadšeně Tadeáš.

Také otec Karel přikyvuje a zeptá se: „Kde začneme?“

Matěj odpovídá hned: „Odshora dolů.“

Kněz souhlasí, a tak vystupují hledači do horních místností fary. Každý dostává do rukou kladívko a vyslechnou instrukci: „Budeme klepat centimetr po centimetru. A když uslyší někdo dutý náraz, tak zavolá ostatní.“

Všichni se pouštějí do práce. Několikrát během práce volají Tadeáš nebo Matěj ostatní k posouzení, ale vždycky se to ukazuje jako plané. Dojdou tak do poslední místnosti v přízemí. Ale i tam je hledání neúspěšné.

Otec Karel je už unavený a kluci také ztrácejí prvotní nadšení. „Posvačíme a pak se přesuneme do sklepa. To je naše poslední naděje.“

„A velká naděje,“ zvolá Tadeáš, „od začátku jsem si myslel, že to tam bude.“

„Ale ve sklepení to bude těžké,“ tlumí jeho nadšení kněz, „není tam omítka, jenom kameny. Musíme do nich pořádně bouchat.“

„Po jídle dostaneme novou sílu,“ přidává Matěj své odhodlání.

Po dobré svačině sestupuje pátrací skupina s novou chutí do sklepa. Tam hledají společně, pouze se střídají v bušení do kamenů ve stěně.

Po hodině dřiny všichni tři zaregistrují výraznou dutou odezvu stěny. Všichni jsou přesvědčeni, že jsou na místě.

„Vybouráme kameny,“ rozhoduje kněz a jde do dílny pro nářadí.

Donáší železné sekáče a nejdelší z nich vsunuje do spáry mezi sousedními kameny. A buší do něj on, poté kluci. Konečně je jedna spára volná. Pak druhá, třetí, čtvrtá.

„Výborně, hoši,“ je kněz spokojený a dodává: „Teď zkusím kámen uvolnit!“

Daří se. Kněz odhazuje kámen na zem a nakukuje do otvoru. Ohmatává jej rukou a přikyvuje. „Je tam díra.“

Další kameny vytahuje kněz snadněji.

„To stačí,“ rozhoduje otec Karel, skočím pro svítilnu.

Než se kněz vrátí, tak nakukují kluci do otvoru.

„Tam se něco zalesklo,“ zvolá Tadeáš.

„Máme poklad,“ křičí Matěj a běží to zvěstovat panu faráři.

Potkává ho na schodech se svítilnou, a když mu řekne o třpytivém objevu, tak i otec Karel zajásá: „Máme poklad.“

Spěchá k vybouranému otvoru a osvítlí jej takřka denním světlem. Když však strčí hlavu dovnitř, tak zklamaně vyřkne: „Nic tu není.“

„Ukažte,“ volají kluci jeden přes druhého, a když se podívají do otvoru, zklamaně prohlížejí úzkou a prázdnou šterbinu.

Vidí také sekáč, kterým předtím prorazili šterbinu a který spadl na dno dutiny ve stěně. Vyleštěné ostří nástroje se předtím zalesklo v ponurém osvětlení sklepa.

„Tak to byl ten poklad, který jsme viděli,“ řekne zklamaně Matěj a Tadeáš mu dává za pravdu.

Tadeáš se obrací ke zklamanému knězi. „A nač byla taková dutina ve stěně?“

„Těžko říct. Sám nevím.“

„Možná to byl dříve nějaký úkryt,“ odpovídá Tadeáš sám sobě.

Otec Karel je zklamaný snad ještě více než kluci. „Končíme brigádu. Je toho pro dnešek dost.“

Kluci s tím souhlasí, jsou už také unaveni.

Nahoře v koupelně se umyjí a mají se k odchodu. Tadeáš má něco očividně na srdci. Kněz si toho všimá. „Co bys chtěl říct, Tadeáši.“

„Já myslím, že bychom o tom měli říct poustevníkovi.“

„Myslíš, že je chytřejší než my?“ odpovídá podrážděně otec Karel, ve kterém se ozvala jednou už probuzená žárlivost.

„On je svatý muž. Pořád se modlí.“

„Vy to s tím poustevníkem přeháníte. Děláte z něho víc, než je. Všude to rozhlašujete, lidé za ním budou chodit, a bude z toho ostuda.“

„Proč?“ nechápe Tadeáš.

„Protože není vševědoucí. Snad si nemyslíš, že ho zavoláme, on si přečte listinu, podívá se na klíč a řekne: ‚Tam je poklad.‘“

„Když mu o tom řekneme, tak se bude modlit.“

„Ale my jsme se také modlili.“

„On se modlí jinak.“

„Jak se modlí?“

„To byste musel, otče, slyšet a vidět,“ přidává se také Matěj.

„Nepřehánějte to. A vůbec. Tajemství o pokladu trvá. I pro poustevníka. Nikdo se o tom nesmí dozvědět. Budeme se modlit a dál hledat.“

Kluci už neříkají nic, pozdraví a odcházejí.

Kněz zůstává sám a svědomí mu vyčítá: Žárlíš na poustevníka. Proto ho nechceš pustit k pokladu. Máš strach, že bude mít větší slovo než ty.

„Ne, tak to není,“ zahání výčitky kněz nahlas, ale v skrytu duše ví, že svědomí se ozve znovu.

Tadeáš mrzí, že otec Karel odmítl pomoc poustevníka. Je přesvědčen, že by jim mohl při hledání pokladu pomoci. Proč se pan farář najednou od pana Josefa odtahuje, když předtím se ho zastával? Bránil ho, když ho téměř všichni lidé považovali za zloděje a chtěli ho vyštvat. Zval ho v kostele dopředu, když mnozí ho neradi viděli i vzadu.

Zamyšlený hoch vchází brankou a podél boční zdi se dostává k zadnímu vchodu, který se vesměs používá pro vstup do domu.

„Tadeáši!“

Skoro se lekne, když ho dědeček zavolá.

Rozhlíží se po zahradě, ale nikoho nevidí.

„Tu jsem, trhám rybíz!“

Tadeáš ihned běží k zadnímu plotu, kde rostou keře rybízů.

„Dobrý den,“ zdraví vnuk a hned nabízí pomoc. „Zajdu si pro misku a pomůžu ti.“

„Nemusíš nikam chodit, mám tu nádobu pro tebe.“

„Tys věděl, že přijdu.“

„Moc jsem si to přál.“

„A ono to působilo i na dálku. Máš mě tady a neodejdu, dokud všechno neotrháme.“

Dědeček je moc rád a ukazuje vnukovi, kde má začít pracovat.

Tadeáš se pouští do práce, ale je očividně zamlklý.

Dědeček si toho všímá. „Máš nějaké trápení?“

„Pan farář potřebuje pomoc. Něco vyřešit. Navrhnul jsem mu, aby si k tomu pozval poustevníka. Vadilo mu, že jsem to řekl. Nevím, proč se najednou od něho odtahuje, když předtím ho hájil?“

Dědeček chvíli přemýšlí a pak říká: „Byl jeden dědeček, který měl moc rád svého vnuka. Byli spolu skoro denně, často si povídali, pracovali spolu. Stalo se, že vnuk se sprátelil s poustevníkem a na dědečka najednou neměl čas. Dědečkovi to bylo líto, že vnuk za ním přestal chodit. Začal na poustevníka žárlit. Pak si však řekl: Nemám nárok na to, aby byl vnuk se mnou. Pána Boha mám pořád u sebe. A tak se dědeček více modlí, přitom prosí za svého vnuka i poustevníka a také za to, aby zase za ním jeho kluk někdy přišel. Když jde dědeček trhat rybíz, bere si misku nejen pro sebe, ale i pro vnuka, který možná přijde.“

„A on přišel,“ skáče Tadeáš dědečkovi do řeči, „Pán Bůh mě za tebou poslal a dneska se od tebe ani nehnu.“

„Mám z toho velkou radost. Ale zároveň si uvědomuji, že na tebe nemám nárok, že ti chci dopřát svobodu, nesvazovat tě. Příběh o dědečkovi jsem ti vyprávěl, abys pochopil jednání pana faráře. On nemá vnuka jako já, ale má farnost. Touží, aby se lidé shromažďovali kolem něho. Probouzí se v něm žárlivost, když lidé začínají chodit jinam, k poustevníkovi. Ale já věřím, že to překoná. Pozná ještě více, že věřící se neshromažďují kolem něho, ale kolem Pána Boha. Přestane žárlit až tehdy, když bude mít radost z toho, že poustevník přivádí lidi k Pánu Ježíši.“

„To mě nenapadlo,“ přiznává Tadeáš.

„Napadlo by tě to tehdy, kdyby například Matěj začal kamarádit s někým jiným a tebe by začal zanedbávat.“

„Teď už to chápu. A jak se, dědečku, modlíš, když jsi smutný, že nejsem u tebe?“

„Prosím Pána Boha, aby mi dal víru, ve které mu budu důvěřovat za všech okolností a vždycky.“

„A proto jsi měl tady miskou, vid’?“

„Když mě to pokouší, abych důvěřoval v sebe a ne v Pána Boha, tak si připomenu příběh o horolezci.“

„Dědečku, vyprávěj mi ho, prosím.“

„Jeden horolezec toužil zdolat vysokou horu. A chtěl ji zdolat sám, bez společníků. Chtěl si dokázat, že to dokáže sám, a zároveň si vydobýt uznání. Připravoval se na to dlouho. Trénoval nejenom horolezecké dovednosti, ale také i sílu a vytrvalost.“

Konečně nastal den, který si k výstupu určil. Opustil domov a vydal se na cestu. Těsně pod horou přespal ještě v horolezecké základně a pak už za časného rána vyrazil. Počítal s tím, že dorazí na vrchol ještě týž den. Proti předpokladům se však zpožďoval. Podle propočtů měl být před setměním na vrcholu. Ale když se snášela tma, byl těsně před úsekem závěrečného výstupu.

Měsíc byl pod mrakem, hvězdy nebylo vidět, byla úplná tma. Batoh měl lehký, protože neměl s sebou věci k táboření. Těsně pod vrcholem byla trvalá základna. Tam chtěl přenocovat. Pozdě litoval toho, že přecenil své síly. Ale na vrchol musel. Mráz sílil. Přespat ve volné přírodě by znamenalo jistou smrt. Pustil se do závěrečného výstupu, i když téměř nic neviděl.

Ve skalní stěně, pouhých sto metrů pod vrcholem, uklouzl a padal do prázdna. Řítil se dolů závratnou rychlostí. Každou chvíli mohl narazit na vyčnívající skálu. V úzkosti očekával náraz a smrt. V rychlosti se mu promítly v mysli příjemné i bolestné životní chvíle, jak to před smrtí bývá.

Náhle ucítil prudké šubnutí, které ho téměř rozřízlo na dvě části. Lano, které měl omotáno kolem těla, se zachytilo na hoře v bezpečnostních kolíčkách, na které byl připevněno karabinkami.

Náhle se kolem horolezce rozprostíralo naprosté ticho. Uvědomoval si, že visí nad propastí a nikdo mu nemůže pomoci.

V úzkosti zakřičel: „Bože můj, pomoz mi!“

Vzápětí mu z nebe odpověděl vážný a hluboký hlas: „Co chceš, abych udělal?“

„Zachraň mě, můj Bože.“

„Opravdu věříš, že tě mohu zachránit?“

„Jistě, Pane, věřím.“

Po krátké odmlce hlas řekl: „Uřízni lano, na kterém visíš.“

Odříznout se od lana a spadnout do propasti? Zbavit se jediné jistoty, kterou měl! Ale když to říká Bůh, měl bych ho poslechnout. Pošle anděly, kteří mě zachytí. Měl bych poslechnout. Ale můžu tomu věřit?

Horolezec se ještě pevněji chytil lana. Přemýšlel, co má udělat. Nůž měl na dosah, ale když k němu natáhl ruku, tak její pohyb zase zastavil.

Když se horolezec nevrátil v určený čas, byli za ním posláni záchranáři, kteří v zápise uvedli: Našli jsme zmrzlého horolezce, jak pevně svíral lano oběma rukama. Visel dva metry nad zemí.“

Dědeček končí vyprávění a nechává příběh působit na vnuka.

„Dědečku, to se opravdu stalo?“ ptá se po chvíli příběhem zasažený Tadeáš.

„Četl jsem to v příbězích otce José Carlose Bermeja. Je to příběh moc poučný. Podle něho důvěřovat Pánu Bohu znamená mnohdy skočit do neznáma. Znamená to věřit, že Bůh je se mnou a vede mě, i když to vypadá, že to tak není. O takovou víru prosím i já, v takové víře se cvičím.“

„Budu to také tak dělat,“ rozhoduje se Tadeáš.

Dědeček se na chlapce přívětivě usměje a říká: „A takovou víru budeme vyprošovat i panu faráři, aby uvěřil, že poustevníka mu posílá Pán Bůh, aby mu pomáhal přivádět ovečky k jedinému pastýři, kterým je Pán Ježíš.“

Pokračování v II. části.

